

کتابخانه

بازرسی شد
۱۹ - ۲۷

۱۳۳۲

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب مسوده الحاد و لاجرا الحاد

مؤلف

موضوع

شماره ثبت کتاب

شماره قفسه

۱۵۷۶۹

۱۳۳۵

۸۵۴۹

بازدید شد
۲۳۸۲

خطی - فهرست شده
۸۵۴۹

بسم الله الرحمن الرحيم به شتمین

الحمد لله الذي شرع الفصاح والحدود ورفع الفساد بين العباد وسلك
نظام عالم الوجود والصالح والسلام على خير من تشرع شرعه الخیر والتحد
عنه واهل بيته خلفاء المعبود وخبايا القصر المقصود وشفعاء يوم القيام والورث
و بعد چون حقها را انواع شر را مدف بالحق و محتاج بیکدیگر آفرید و غالباً ماسکلا
و معاشات ایشان موجب حدود و مشاجرات و فزاعات میشود و منتهی بقسط
و نهب اموال و حدود جراحت میگرد و نفوس اکثر ایشان مایل است بتجاوزات
و حصول مشتهیات و تحصيل امتنیات و تجاوز اطلاق نبویه و مقاصد و بنده که بدن
مفسد کثیر حاصل نمیشود و اگر مانع از اجرای از انبیا شریعت مقدسه و اتمام ملت
مطلق نبویه علی مادیها الا ان سلام و تحية نباشد بقریب و اعراض اموال بیکدیگر میباشد
و منتهی بمفاسد غیر متناهیه میشود و لهذا اجاب این توفیق در غایت مقدسه نبویه
برای انتظام امور عباد و دفع فتنه و شرع فساد از سکنای جمیع امکان و بلاد احکام حدود
و قصاص و دیات را مقرر فرموده که از اجزای مانع نفوس شریعت از ارتکاب فتنه و فساد و عی
ایشان بسوئین طریق صلاح و سداد بوده باشد و چون اکثر احکام مباحث مذکورین از جمله
مشکلات مسائل فقه است و در غالب آنها اختلاف بسیار میان فقهاء رضوان الله علیهم
هست لهذا این فقیر بلیل البضاعة بامر مناجیب امتثال امر و نهیه و هو الا مین الا حد

الا عظم والسطان الاعظم الاکرم نایب السلطنة العالیة العالیة و شمس الملوک و
حایضه الاسلام و المسالین و محیی ملة سید المرسلین **و بعد** شرع الله المسالین ببقائه و قد
الله بوجوده جمیع اعدائهم احکام فرموده و در این رساله بلفظ فارسیه ابرار میناید که
اعتراف نماید انشأ الله خصوصاً در این بلاد بوده باشد و چون بخیانت کرد و شریعت جمیع
پیغمبران حفظ آنها لازم و مستقیم بوده **اول** دین و دین نفس **سبب** مال **جهاد** **فب**
نجم عقل و حفظ دین با قامت عبادات و طاعت کفار یحیاد و سائن و اشرا و جانی
کرد این حد و تعزیرات میشود بر جمعی که اینها را سبک شمارند و حفظ نفس بقصا
کردن و دین کوفتن است چنانکه فی تعالی امر فرموده است که در کفر فی الفصاح جمیع
یا اولی الا **باب** یعنی برای شمار قصاص کردن زندکی هستی صاحبان عقول
که اگر کشند یا بعضی مقول نکشند یا دین نگیرند و جراحت کشند یا بعضی بحد و جرا
نزنند یا دین نگیرند کشتن و فساد در عالم بسیار میشود و حفظ فب بکام و انی
و سقوط و ملان بین از کینان و منع از زنا و لواطه و امثال آنها کردن و حد و تعزیر بر هر یک
انها جاری گردانیدن است و حفظ مال با جاری عقود شرعی و وضع نمودن از غصب و
در راه مردم و حد و تعزیر بر هر یک آنها جاری گردانیدن است و حفظ عقل که امتیاز
انسان از سایر حیوانات باقیست بجمع از انباشیدن شراب و سایر چیزهای مستکنه
و جاری گردانیدن حد و تعزیر بر آتشاندن آنها است لهذا این رساله را بمسئله فتنه
لاجره الحد و مسما که بانیید و آنرا بدو قسم و هر قسم را بچند باب مرتب نموده و
از احکام مذکور و در بابی باز که بعضی از آیات و اخبار و تعزیرات و تنزیهات
و بیان بعض الفاظ مشکلا آنها بر سبیل ايجاز و اختصار ابرار نموده و الله الموفق و الناصر

ثمانين جلد ولا تقبلوا لهم شهادة ابدا ولا تلك هم الفاسقون الا الذين تابوا من بعد
 ذالك واصبحوا فان الله غفور رحيم **بيان** ناسف خارج از طاعت كويند و ملائكة ان الذين
 يرمون المحصنات الغافلات المؤمنات لغوا في الدنيا والاخرة ولهم عذاب عظيم **بيان**
 لعن طرد و منع از رحمت و اكويند **الاجزاء** تالا ابو جعفر حديقام فالارض اركن بها من طر
 اربعين ليلة و ايامها **بيان** الزكوة الثموني قال ابو عبد الله قال رسول الله اقامة حد
 خير من مطر اربعين صباحا و قال رسول الله ساعة من امام عارل افضل من عبادة سبعين
 سنة و حديقام الله في الارض افضل من مطر اربعين صباحا و قال ابو ابراهيم في
 قول الله تعالى عجب الارض بعد موتها اليس مجيها بالقطر لكن يبيت الله رجلا
 يعجبون العدل نصيب الارض لا حياء العدل و لا نامة حدي بنة انفع في الارض من القطر
 اربعين صباحا **بيان** القطر بالحق المطر فيه احي في العدل قال ابو عبد الله ان اشتد
 البسامة من شدة الحر و البسامة من شدة البر و البسامة من شدة الجوع و البسامة من شدة
 البسامة من شدة البسامة

الناس عذبا يوم القيامة و جعل اقرب نطفته في رحم عريم عليه و قال ابو جعفر
 قال النبي في الزنا خسر خصال يذهب بيها الوجه و يورث الفقر و ينقص العمر
 و يخطئ الرحمن و يغفل في النار و يعود بالله من النار **بيان** مراد از خلود با مکت لول
 است با خلود مستحلات و عن النبي لا افي ست خصال ثلث في الدنيا و ثلث
 في الاخرة فانما التي في الدنيا يذهب بنور الوجه و يورث الفقر و يغفل الفاء
 و اما التي في الاخرة تنقص الرب و سوء الحساب و الخلود في النار و في كتاب علي
 قال رسول الله اذا كثرت اثمنا من بعد موت الفجاءة **بيان** فجاءة بقم فاما
 و المذكرين ناكهت و بعض يقع ناء و يكون جيم ضبط غنوده و قال ابو عبد الله قال
 يعقوب لا يند يوسف بابني لان نون نون الطير لعلنا نشتريه و عن النبي
 عبد الله من اجتمع الخواصون الى عيسى فقالوا له يا معلم الخبير انشدنا فقال ان
 صديقك من جمع شدة زيل و زيل من جمع شدة زيل و زيل من جمع شدة زيل

باروح الله اجروح مخلوق منه وانشأتها اليد للثبوت كما في الله وعن الباقر
الروح حيا بغير روح يشبهه انما ذهبت بها بغير روح كما يشبهه انما
في قوله وروح منه قال روح مخلوقة خلقها الله في آدم وعيسى وكان النفس خلقها
ملكوتها **لكنهم خرجوا من ادم في جنة** **النفوس ادم وحيث** **وهو خلق ادم**
فيها من غير جنة العادة وخلقها في غيرها بحسب العادة فبعضها زيادة اختصاص حقه
ومنه من عاين حقه **والروح ادم وحيث** **بما يشبهه** **في الدنيا** **فرونها كما** **موت**
نفسه بكذا امرته وحديث النفس هو اخطار نفسي بالدار والنزول في الدنيا
نفسه **لكنهم خرجوا من ادم في جنة** **النفوس ادم وحيث** **وهو خلق ادم**
ومررت في نفس وقال ابو ابراهيم ان الزنا فانه يحسن الزنى يبطل الدين بيان
ومنه من عاين حقه **لكنهم خرجوا من ادم في جنة** **النفوس ادم وحيث** **وهو خلق ادم**
حقه محققا من باب نفع نفسه واذ به عند البركة وقبل الحق زهاب الشئ حتى
لا يرى له اثر ومحقه الله اذهب بركته واحصه لفته فيه رتبة قاله الجوهري
ذبحه **لكنهم خرجوا من ادم في جنة** **النفوس ادم وحيث** **وهو خلق ادم**
وقال علي بن سويد كنت لا باحسن اتي مبتلى بالنظر الى المرأة الجميلة فيجيبني
لكنهم خرجوا من ادم في جنة **النفوس ادم وحيث** **وهو خلق ادم**
النظر اليها فقال لي باعلى لباس افاعرف الله من نيتك الصدق واياك
لكنهم خرجوا من ادم في جنة **النفوس ادم وحيث** **وهو خلق ادم**
والزنا فانه يحسن البركة ويبطل الدين بيان اياك قد تكون للتخلف تقول
لكنهم خرجوا من ادم في جنة **النفوس ادم وحيث** **وهو خلق ادم**

میان

أياك والاسد وهو يدل من فعل كأنك قلت باعد وفي الوافي صدقنا لنظير
 وأن يدل أنظر كذا في كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 ان يكون لرؤية أنار ضاع الله عز وجل من دون شهوة ولا رغبة انوار وهو
 بعون نور عينه في كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 خوف الفتنه وفي الروضة البهية ولا ينظر الرجل الى المرأة الأجنبية وهي
 من كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 غير المحرم والزوجة والا مة الا مة لا مة واحدة من غير معارضة في الوقت الواحد
 عزمهم درهم وكذا في كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 عرفنا كمالها من الشهادة عليها اذا دعي اليها او لتحقيق الوطئ في الزنا وان لم
 يدعهم من كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 والعلاج من الطيب شبهه اتوا ويمكن حل الخبز على المرم من غير معارضة كاري
 وبورهم درهم وكذا في كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 الصدوق مرسل في باب النوادر انه قال اول النظر لك والثانية عليك
 كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 ولا لك والثالثة فيه الهلاك وتفصيل القول في المسئلة انه غير نظر الرجل
 منقوش بهم مكان كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 الى المرأة الأجنبية اصلا الا لفرصة ينأى عن الوجه والكفين انما عان المسلمين
 من كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر
 ولا فرق فيه بين التلذذ وعدمه ولا بين خوف الفتنه وعدمه واما الوجه
 من كنهه من رغو ونظر وكذا في كنهه من رغو ونظر

عَلَّمَ وَارَا الشَّيْءَ وَجَلَدَ لَمْ يَجْعَلْ إِلَى الشَّيْءِ ذَرْوًا

کا هو عند اکثرین وفي القبة صدر رسول الله صلى الله عليه وآله الثبوت ثلثة لا يكملهم
 ان ثلثهم من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 الله يوم القيمة ولا ينظر اليهم ولا يبركهم ولا يرحمهم ولا ينجيهم من عذاب الله شيئا ولا يملك
 بهن شيئا من قدره ولا يملك من قدره شيئا **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 جبار ومقل مختار **بيان** الجبار الله لا يملكه ولا يملكه من عتوانه ولا يملكه
بعض من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 وجار واحد فهو عات والقل من الاندال وهو قل الجند من وجد المطلب
 عنون من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 ادركه اي الفقير المتكبر وعن ابي عبد الله ع قال ثلثة لا يكملهم الله يوم القيمة
بعض من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 ولا ينظر اليهم ولا يبركهم ولا يرحمهم ولا ينجيهم من عذاب الله شيئا ولا يملك
 بهن شيئا من قدره ولا يملك من قدره شيئا **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 ثلثي فراس زوجها **بيان** الحديث وفي الحديث لا يدخل الجنة دبوث
بعض من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 ولا يجد روح الجنة دبوث قيل يا رسول الله وما الدبوث قال الذي
بعض من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 ترف امراته وهو يعلم بها والدبوث من لا غيرة له على اهله ومثله الكفار
بعض من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**
 والفرقان بين الدبوث هو الذي يدخل الرجل على زوجته والفرقان هو
بعض من ثلثه **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه** **بعض من ثلثه**

زنده نمی ماند هرگاه طعام را آب ندهند او را و صمغ شده که مانند دندان فضاهاخته نصب
 میکنند و در آن آهنهای که ترتیب میدهند با فرغند و بر زبان او را پیال میکنند و از بالا و
 میکنند تا آهنها بر دوزخ رفته او را بالای آتش میماند و بسیار میشود که چند روز زنده میماند
 چنانچه در میثم تماره نقل کرده اند که در بالای او نقل فضا بل امیر المؤمنین ع و آنرا میگرد
 تان بان او را بر میدهند **سیم** انگه دست راست و پای چپش را بر بدن **چهارم** انگه او را از
 آن شهر بیرون کنند و بر شهر دیگری که برود جاکم آن شهر بنویسند که بر بیرون کرده اند
 است با او طعام بخورید و آب خورید و در غنای او مدید و خیرید و فرزندش میکند تا انگه به
 شهر دیگری رود و هم چنین کند تا آنکه در هیچ شهر قرار نگذرد و مشهور است که مدتی ندارد زنده
 است چنین میکنند و هر کوه اند بر سر قریه که بر کوه در شای سال چنانچه در روایت بنایمان
 بآن دارد و مذکور خواهد شد و اگر خواهد که ببرد و کفار و دمان میشوند و اگر بر دبوث میگرد
 و اگر کوفان مانع شوند با ایشان قمار میکنند تا او را بگویند **قول و تدبیر** انگه ایها بر سید میگرد
 نیست بلکه هیکل از ایها صحرای است اگر آدم کشه است و بر او را هم میکنند و اگر آدم
 کشه است و مال همه برده است ما را بر او میگرد و دست راست و پای چپش را میبرد و از
 شهر بیرون میکنند چنانچه مذکور شد و اگر جراحت کرده است و مال نگرفته است فضا ص
 جراحت میکنند و از شهرهای دور فرستند و اگر بر او برهنه کند و بر او ساید و جراحت زده و نه
 مال برده است همین از شهرهای دور میگردش و بر او دوا بقی و حضرت صادق ع نقل
 است که هرگاه کسی را هفتی کند و آدم بکشد و مال همه برود او را میکنند و بر او را هم میکنند
 و اگر مال برود و نکشد دست راست و پای چپ او را میبرد و اگر میگوید که نکشد و مال همه
 نبود از زمین بیرون میکنند و او را بر سید که حقیقون کرده است و بر او که یک سال بیرون

بیان را میکنند و در میکنند و در میکنند
 و اگر مال گرفته و نکشد دست راست و پای چپ او را میبرد

در احوال آنها بساجد در وضو نشسته نایند و با الیه از بانه نگذیرند این یا صوفیه بکتاب
و عار کتب احادیث اهل بیت ۴ بدون خضوع و زند با الی اینها بقصد استخفاف برآید و
انها را بقصد نایند یا میان کعبه و قطره در روضه مقدسه و رسول خدا و آن طاهرین صلوات الله
علیهما و آلهما و سلم و پشت بامر آنها بول و غایط و غیر آنها از نجاسات اندازد بلکه از احوال نجاست و آن
بطلان مساجد کند یا بول و غایط و آنها را خسته کند یا آلات آنها را دافست بخشد یا کعبه را
با سایرین معابد را بقصد اهاست خراب کند و هر چنین است جنور رسول خدا و آله و علماء
صلی و آله و سلم و بعد از آن کسی از علماء و غیره است که در اینها کفر است چنانکه
باشد و بعضی از متاخرین قضا حرمین از آنها شمرده واجب بودن نمازهای پنجگانه و بعد از آن
آنها و مشغول بودن آنها بر کعبه و سجود بلکه بر کعبه و الاصل و قرانت فی الجمله و نشر بطون آنها
و طهارت فی الجمله و واجب بودن غسل جنابت و حیض و نفاس و نایست بودن بول و غایط و آ
و ضرر و وجوب غسل رکعت و نماز بوم و کائنات و دفن ایشان و وجوب کوفه و در نیم ماه رمضان
را که خوردن و آشامیدن بر دشمن خدا و ماکول عادی را و جماع و در برابر زنان و انقضای نه است
و واجب بودن حج و مشتمل بودن آن بر احرام و طواف کعبه و سعی میان صفا و مرده ووقوف عرفات
ووقوف مشعر بلکه بر تلبیس و قربانی کردن و رمی حرات کردن فی الجمله از غیر واجب و ندب
و مطلوب بودن جماعت و نماز و مطلوب بودن قصد قربت و صلاکین و فضیلت علم و علم او نیکی
و است کوی که فریبی بخشد و بد بودن دروغی که در آن مصلحتی نباشد و حرام بودن زنا و کفر
و شرب خمر و حرمت کوشش ملک و خون و حیثه فی الجمله و حرمت کجای و مادر و خواهر و زن و آ
و حرام بودن ستم کردن و ملامت کردن فی سبب که مخلوق آن باشد و حرمت قتل مؤمن بناحق
و هر چه بود نفس و دشنام بی سبب بر حجاب سلام کردن و در حجاب نیکی با پدر و مادر و

و هر چه بود نفس و دشنام بی سبب بر حجاب سلام کردن و در حجاب نیکی با پدر و مادر و

و خوشن و بدی عقوبت ایشان و مقتر بودن مراث فی الجمله و شش و مع بودن بیع و شرا فی الجمله
و سایر امور که در دین اسلام مرتبه شیعیه یافته که هر که در آنهای بلاد اسلام باشد و باو بی
نشینان و روان و کوهان هر یک از آنها که کسی که انکار یکی از اینها بکند منوات **مقصود** **در این**
مرتبه و احکام آنها است **اما احکام** مرتبه یازدهم است یا مرد و حرم یا مرد نظری است یا مت
صلی **اول** زن مرتبه خواه مسلمان زاده باشد خواه بعد از کفر مسلمان شده باشد مشهور
میان علماء ائمت که او را نمیکشد بلکه او را اجبار میگویند اگر توبه نکرد از او قبول میکنند و اگر
قبول توبه نکرد او را حبس میکنند و در اوقات نمازها نمیکشد که با او بیعت میکنند یا در حبس با او بیعت
و در حدیث صحیح از حضرت صادق علیه السلام نقل است که زن که مرتبه شود او را نمیکنند و خدمت میفرمایند
او را خدمت شد بدین و از ضرر فی و اشیا صدفی انقدر را بوسیدند که نمیزد و جامهای درشت
و کلاه او را میپوشانند و از برای نمازها او را میزنند و در دایه و بکر وارد شده است که او را
حبس می نمایند میکنند و در نوان کار او را و نشن میگویند **در این** مردی که مرتبه شود و بر نظریه اسلام
باشد یعنی یکی از پدر و مادر او در هنگام بستن نطفه او مسلمان باشد و این را مرتبه نظری
گویند و مشهور است که اگر توبه کند توبه اش قبول نیست و بر هر حال او را میکنند و همین
که مرتبه شد زنش بر او حرام میشود و عقد و زنا میبازد و مالش را میان و زنش قسمت کنند
و خلوت است و را که آیا میان خود و خدا توبه اش مقبول است یا نه بعضی گفته اند مقبول
نیست همیشه و در جمیع خواهد بود و اکثر محققین علماء اعتقاد است که توبه اش نزد خدا
مقبول است پس اگر کسی برادر او او مطلع شود یا کسی نباشد که تواند او را گشت و توبه
کند عبادات و معاملاتش صحیح است و از عذاب آسمانیات میباید و این بعد از حرج و در دین
و سعی و سهله و بدی محدودی صلوات الله علی صاحب عدل و دین است و لیکن اکثر گفته اند که مالش

از وراثت است بادر بر یکدیگر و در نفس بر او حلال نیست و **سیم** هر مرتد علی مرتد است که بدین معاد
کا فرموده باشند و مسلمان شده باشند و بعد از آن مرتد نشود و اگر توبه میفرمایند اگر توبه
کند توبه اش را قبول میکنند و اگر توبه نکند او را میکشند و در حدیث توبه و وضو و خلعت است
بعضی گفته اند اندک آنقدر که اعیان توبه کردند او نباشد و بعضی گفته اند موافق روایتی که معتبر
در نماز و تکلیف توبه میکنند و در روز چهارم میکشند و باید که اگر او را شبهه عارض شده
باشد سعی نماید و اگر از آن شبهه او را که توبه کند و باز توبه نشود و در مرتبه سیم یا چهارم
علی خلافت او را میکشند و توبه او را قبول نمیکنند و گفته مراد امام است با نایب امام یعنی
هیئت جامع الشرایط و بعضی گفته اند که هر که بشنود ارتداد او را و را میقتول اندکشت و این
قول خلاف مشهور است اما اگر کسی غیر امام یا نایب او را بکشد گناه کرده است
و او را نیز میکشند و بعضی میکشند او را زیرا که او واجب القتل است اما بد کرده است کفری
و حقت امام او را کشته است **سیم** در میان سایر احکام است **اول** مرتد ندان مرتد که
پیش از توبه بدین معاد رسیده اند حکم مسلمان دارند خواه نظر باشد و خواه ملی و اگر
مادر پدر و هر دو مرتد باشند و در حال ارتداد از ایشان فرزندی بهم رسد موافق مشهور
حکم مرتد دارد و اگر مسلمان یکی از ایشان را بکشد او را در جوش نمیکشند و خلعت است که
آیا او را بکشد که میتوان گفت اشهر بانوی ائمت است که نمیتوان گرفت و بعضی گفته اند اگر
در میان کافران حرب باشد میتوان بکشد و اگر در میان مسلمانان باشد نه و بعد از
بالغ شدن ایشان را تکلیف اسلام میکنند اگر قبول اسلام نکردند میکشند و **دوم** اگر
کسی در جهل منصبی ده بگوید و دعوی کند که با اختیار از من صادر شده یا بی شعور و جب
استقلال و غضب یا در جهل غصب دعوی کند که بر سبیل سهو و غلطی بزرگان من صادر شده

با کسی را اگر او را حاکم و نسبت بخالد او ممکن باشد پیشوند آنرا و اگر کسی در جهل منصبی
دهد که بدین شهر میان علما ائمت که مرتد نمیشود و بعضی قبول نمیشود و اگر عقل از او زایل
شده باشد و بعضی گفته اند حکم مرتد دارد **سیم** ثابت میشود رقه بیک مرتد او را و با بیک
در کوچه عاری **صالح** هرگاه زن مرتد شود عقد طلاق سیدار اگر در وقت توبه کرد عقد
باطل خواهد بود و اگر توبه نکرد تا عده منقضی شد زوجیت در میان او بطلان میشود و این
حیله است که بعضی از شیاطین ائمت تعلیم بعضی از زنان که خواهنده که از شوهرشان جدا
شود و او را منی طلاق نشود میکشند که با بقران مجید شده بگذار تا مرتد شود و توبه
مکن تا عده منقضی شود و در خانه نشوهر حرام شود و آن معلوم نمیکند که اگر او مرتد
شود و باینجا است بماند و در آشنای عده ببرد ابدالا بد و با کفار و در جهنم معذب خواهد بود
با آنکه معلوم نیست که با فرمودن چنین علی نبی موجب ارتداد کرد و خصوصا اگر قصد ارتداد
نداشته باشد و معلوم باشد که قصد جملة کفر را بر زبان جاری کرده **چهارم** کسی
که ناسر بگوید بحضرت رسالت پیام یا با بقاء طهر زهرا یا بیک زانغ و صومیان یا جابریست
که هر که بشنود آنرا او را بکشد اگر خوف ضرر جان و مال خود یا احدی از اهل ایمان نداشته باشد
و در این باب ظاهر خلافی در میان علما نیست و در حدیث معتبر وارد شده است که حضرت
رسول فرمود که هر مردی در باب من مساوی اند هر که از کسی بشنود که طریقهی باریک
و دشنام میدهد واجب است بر شنونده که او را بکشد و او را نزد پادشاه عرضه نکند
و بر پادشاه واجب است که هرگاه نزد او ثابت شود بکشد او را که بمن ناسزا گفته و حضرت
صادق فرمود که هر که بشنود که کسی علی بن ابی طالب را دشنام داد یا از او بیزار است
مجبور است که خوش خلقی است اما غیر ستم که شما را بعوض بکشد و من هزار نفر از شما

برابر یکی از شما بنده ام یعنی اگر خوف داشتند باشند که شما را بعضی میکشد میکشد و تقصیر
 و اجماع مرکب بود معصومین حکم دارند و ممکن است که بیم کذب یکی از علمای شیعه از روی
 استخفاف موجب کذب باشد گویا مانند که متنبه شد جمیع مجتهدین علمای شیعه در آنجا از
 حیثیت عملی اگر بعضی شما را بداند که میگوید موجب کفر نیست و گفته است خدای تعالی و خطیب شهاب
 و شعایر و جمیع شعبه است و شعبه علم است یعنی بزرگ شمارید دانشمندان را و علمای و علما و دانشمندان
 و علمای دانشمندان و آلهای از حیثیت و معرفت و معرفت احکام او از فراموشی و ادب میدانشند و
 نوایع و خصوصاً این صلوات علیه و آله و سلم و جمیع علمای و بزرگان و حکم منسوب به آنهاست و
 ایشان تعظیم رسول خدا و ادب او است و تعظیم ایشان تعظیم خداست و در قصیده عربی خطیب
 است که نکات میکند کسی که برده باشد از شما که تحقیق و روایت کرده است حدیث ما را و نظر کرده
 است در جملات ما و حرام ما و شناخته است احکام ما و ادا پس باقی شود حکم بودن او پس بدین
 من تحقیق کرد ایندم او را بر شما حاکم پس حق حکم کرد حکم ما و چون قول کرده شود ما را حکم الله
 استغفر و عذرا و در آواز و علمنا انما الله علی الله تعالی و هو علی حد الشریک باقی است استخفاف
 نشده است مگر حکم خدا و ترسیده است مگر بر ما و ترسیده است بر ما و ترسیده است بر خداست و آن
 بر حد شریک خداست یعنی بزرگتر از حد خداست یا حد شریک خدا که گفتی است باید جا و
 با و کرد پس از حدیث که جمیع علمای شیعه از اصول کرده اند قبول نکردن حکم بعضی از علمای
 مجتهدین از روی استخفاف خصوصاً در شهرهای شیعه و خصوصاً در ایران که فتنه و ایام
 مختل است باهل آن مکان از دولت ابد مدت سلطان اقله زمان خداوند و ملکه و نایب السلطنه
 العلویه العالمیه ابد ابد اطباء دولت و میشدند حیات شوکت کفر است اما حاکم شرع و در مرتبه
 اول را در مرتبه میکشد و در مرتبه سیم علی الاخری با جمیع مردم میکشد و کسی که دعوی بفرستد

و اینها را در حدیث
 و اینها را در حدیث
 و اینها را در حدیث
 و اینها را در حدیث

باشند کند و بر پتقیری حضرت محمد بن بعضی گفته اند که هر که بشنود او را میباید نکشت با عدم قصد
 و بعضی گفته اند که کشتن مخصوص بجا کشتن است و منکر امام است یا نکشت کند و آن هر چند
 در نفس الامر کارا است و خوفش جلوه ناما مشهور و معنی به نزد علمای امامیه در آنست که نابینا
 ظهور و رتبه از حد احکام اسلام را باید با ایشان جاری کرد چنانچه در سبب امین المؤمنین علیه السلام
 در حدیث گذشت و بعضی از علمای شیعه حکم کفار را با عدم تقیة با ایشان جاری نموده اند **ک**
مقتضی در بیان سایر حدود و است و بعضی از احکام متفرقه و در آن چند فصل است **فصل اول**
 در بیان حدیث است و در کبر او و سکون ناخجا و کردن است و آن حدیثی باریقه که در وزن
 معیار است که عوده است که بنا به حدیث بآن صاحب آفت از حدیث و صریح و غیره از توضیحات از حدیث
 و غیره حدیثی از ترقیه بعضی عود نه است یعنی صاحب پناه کرده ام او را با عملی است که نابینا و
 بدون افسان یا قبل و با عقل او کند مثل آنکه کاری کند که کسی را با کسی در دست کنند یا دشمن
 کند با عاشق و در میان کند و از حدیث بقرآن و دعاها و اسما مقدسه و فضائل باشد که مثل
 شوند آنها داخل حدیث نیست و از حدیث بطلان و اعدا و غیره اعدا یا با و اسما مقدسه و آلهی مضایق
 باشد صحیح است و اشکالی که در آنجا نکسیان اسما و الله و آيات که بر میسر میکنند محال است و
 اصول است که آنها را نیز نکند و از حدیث بقرآن و دعاها و اسما مقدسه و فضائل باشد که مثل
 طایفه خرافات و خرافات و بعضی از فضائل و نبوده که در حدیث و در آن بین و در آن بعد است
 مگر اینکه از راه و سبب که بدان شایع کرده باشد چنانچه از بعضی احباب و معصومین مشهور و منجیه
 عبرت و دیگران از احکام شریعت و حدیث و تفسیر و افسوس کردن و در افسوس و حدیث کردن و غیره
 چند که منسوب به کبریا بداند و کرده و در بیان و بعد از در آنجا و استخدام جن و ملائکه کردن
 و غیره یا ساختن و طلسمات و ترسیدن و آن طایفه که در اینده اند شیعیه را که امور غیره ظاهر سازند

و اینها را در حدیث
 و اینها را در حدیث
 و اینها را در حدیث
 و اینها را در حدیث

از راه جلد و سفتی چنانکه هر که کبریا را بکشد و از جلد سحر از قبل آفت که هانت کبریا کاف بعضی خبر دادن
ازین و گفته اند از قبل آفت چنانکه جلد را در بر یا خد که بکشد برای دیدن جن و فحش ازین و غیرت
خواندن و قسم دادن با خط چنانکه معنی آنها مفهومی نباشد و با اعتقاد خود فحش بجلد که بکشد که فحشها
با ایشان بفرماید و فحش بچنان بکشد برای دفع و جلد بر هم بیاورد و تبا لیلین مافیه بگوید و اندر برای آنکه بگوید
از ایشان بپرسند و نقل کنند یا با اعتقاد خود جن را و اشوبان بکشد و از این و داخل سحر بکشد و سحر
و جاد و کرده از جلد کاهان کبریا است و اگر مسلمانی جاد و کند و ثابت شود او را بکشد و اگر کافر
جاد و کند و در ایمان باشد او را نیز بکشد و از حضرت صادق علیه السلام نقل است که کاهان و سحر و جاد
معلوم نیست و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام نقل است که هر که برده بنزد مسلمان یا کاهانی باورده
گوید و این بگوید خداوندی که تحقیق که کافر شده است بجمع کتابهای خدا و در حدیث دیگر منقول
است که زنی آمد بنزد رسول خدا ص و گفت یا رسول الله من شوهی دارم و در شتی میگویم و نسبت
بین من جاد و کرده هر که او را بخورد و میزدانم غضبش بر من افتد با و بر تو ملامت کرده و من خود را و او را
که ملامت کند اخبار و ملامت کند و در او فرستادن زمین قبل از آنکه توبه بکند و در روزها و روز صید است
و شبها بر پای ایستاده و بلاس پوشیده و حرف فرمود که با ایشان توبه است قبول نیست و مکر اینک است
از او را می باشد و بعضی را اعتقاد آفت است که سحر حقیقی ندارد و بعضی نقل است از زنی بر آن متوهم
میگردد و اختلاف کرده و علماء در فقه که سحر بآن واقع میشود و گفته است بعضی که زنا نیست تا بگوید
آن از تعدد فقرت میان زن و شوهر هر چه خدا نیامد که کوه و در کتاب اطراف عده تعظیم نور خود
و فرستادن و رضی ما و هرگاه واقع میشود از او هر آنچه که گوید و آنچه بگوید و میشود و نور
حیات را بگوید با علی الاحوال و اشاعره از اهل سحر نمیگویند و در حدیث است هر که در کافرا نقض
بعضی را کفر کرده و در آن و کلام است که امر حقیقی باشد ممکن است غیبی حدیث که صحیح

باشد و جلد را که بر او واقع باشد که تا هاله اجماع علای امامیه نباشد
و علاوه بر آن گفته است که کاهان هستند که بخواهند کشتن و بپاشی و جدایی میان مرد و زن میشود
و سبب محبت و عداوت میان دو کس و یکدیگر که امر احوال دارند و یکدیگر کافر میشود و اگر کافر
داند و بکشد و با بار بکشد و با بار دهد کافر میشود و بعضی گفته اند کافر میشود و در حدیث کرده
که غیبتی با سحران باطل است که در کفر عاری بن وید و میدند و او را و در حدیثی شد و بگوید
و با و جسدان سحر محسوس شد و چنان بود که زمان خلعت بر سر او و بر سر او اند که او را بگوید و چون
او را گرفت شمع کرد و بطریق و داخل کرد گفت بگذار مرا و اگر مرا بر سر من میبرد او را بر سر او در آن
ساعت مرده و نقل کرده اند که زنی جاد و گوی را کافر از امر گرفت پس شوهرش را آورد و بپایان
و گفت که بگوید که این زن دست از من بردارد و آن زن گفت بگوید بر او من رفته چند بار و در حدیث
چون او را نکند که چند بر آن رفته اند و با آن در هر بار که او را و دست بپایان انداخته و اینها سخن حقه
بود و از این نقلها و امثال آنها معلوم میشود که برای او حقیقی نیست و بعضی نقل است و بعضی
مربور و سادات با جسد از هر چه و غیرها دارد مگر این که باید که برای دفع او عای
و ظاهر جمل از آفت و ظاهر اینست که استغناء از اجرائی است و بعضی از فضل و جفا خیر گفته
و حق نیست که در آیام جاهلیت و پیش از ظهور نبوت و انتشار آثار و انوار حضرت کجاست
و سحر جیسا برده و آثار عظیم بر آنها منتهی میشد اما بعد از سطوع انوار و شیوع آثار
حضرت و رسالت و وجوب اجابت انحضرت و انتشار قرآن و دعا و اسماء الهی و تعوذ
اکثر مردم با آنها مثل این زمانها آثارشان بسط ضعیف گردیده خصوصاً در جاهلان
نفوس قویه که اعتماد عظیم در توکل کامل بر جناب مقدس الهی دارند که در ایشان کمال
بکشد و اکثر ناایمان و مجرم و ضعیف العقول است مانند زمان و کوه کان و امثال اینها

فقیه شیعہ مرازم ثقه از اصحاب امام احمد و خود که در زمان نواب کبکی نشان علیه
الرحمة والوضوان جوانان هندی آمدن باین بلاد و شهر بنظم کوه که ضابطه علم و فضل
میداند مردم بر سر او جفت عظیم کردند و بعضی بسیار با او راه میدادند و بعضی را بدیدند او مرد
بتکلف بسیار و او ملقب بن فخر و چون خود بنده می نمود و بعضی علم غریبه کرده بودند
بسیار که آن آمد چون برخواستیم بنزدیک وی و تم در گوشه و کفتم که اگر آنها که دعوی میکنند
در این شهر بخواهند از وی مرای این را کفتم و بپوشان آمد بعد از چند روز شنیدم که او فتنه می کرد
و الناس میگویند که من یکبار و یکبار بدیدم او و مردم یکی از اشیای او و بعضی بسیار را بدیدند او مرد
چون داخل شدیم بر خلعت سابق مرا تعلیم و یکی هم بسیار کرد و مرا غلبت برد و گفت خبر آید
میدهم ترا که بگوی که اشقی که با من گفتی چه معنی داشت را زبانه چه گفتی گفتم مگر از حد
از آن معنی بانی گفتن نمی آمدم باین شهر مگر باین قصد که با او شاه و امر را بیاورد و هر
کدام و یک پسر یک دختر در این شهر نگذازد و بعد از آنکه توان معنی گفتی هر عملی که در آن
کردم هیچ اثری ندیدم بعد از آن چه جهت دارد من جوابی گفتم که تو این اعمال را در بلاد دیگر
کارها چند کرده و اثر کردی و اکنون بشهر داخل شده که آثار اسلام از طاعت و عبادات جمیع
ایشان از تو گرفته و هیچ خانه نیست که چندین قرآن مجید در محضه کامله داشته باشند هیچ
کس نیست که بر باری چندین تعویذ و دعا باشد و سیاهی ایشان معلوم است از غفلت
حق و قرآن و دعا و ایشان قریب است با عتقاد و چون شهر را دیدم و جاهای اطراف
چه اثر میدید و بنظرهای کفر آمیز توجه کار را آنها می آید این را که شنیده است مرا بوسید
و در نزد یکو سفر اختیار کرد و در آن کفر آید شد **بدانکه** جووانی مشهور بیک اقرار یا
دو کوه عادلانه میشد **فصل نهم** کسیکه مردی را بدیدند که اراده بودی نسبت بفرمان

او را بچهار یا پنج هزار داده از نثار و الواحه میتوان که متوجه و ن او شود و اگر دروغ کرد
آن ناسی کشته شود خوشتر است و عوض ندارد و بعضی میگویند که اگر او را بچهار یا پنج هزار
دادند و خواهد و خوشتر است و خلاف و در حق خواهد و خوشتر بود **فصل سیم** کسیکه بر خانه
کسی شرف شود اگر چه از نام خانه خود باشد یا از خند و بوی و نظری مردم را بچهره کند
میتواند که او را بر سر و سر کند و میتوان انداختن با شکی بپوشانند و اگر باین انداختن کشته شود
خوشتر است و اگر چه مرغان باشند و خرس میتوان انداختن و اگر چه حیوانی و انبیا انداختن
مگر آنکه مرغان برهنه باشند که در صورت بنویز شک با جوب انداختن و اگر ده انداختن و اگر کشته
شود خوشتر است و باید که تا آنکه باشد بکمر و دروغ کردن و بعد از آنکه بپوشانند و اگر کشته
درین تواند که در کوه و سنگ بزنند و اگر حیوانی از کسی رو بآید و بوزخ بزنند و بپوشانند
کشت و خوشتر است **فصل چهارم** مشهور است که تا غلام خود را حقه میتوان انداختن و اگر
کار کرده باشد که مستوجب حد شده باشد و اگر بقتل چند زن یا مرد را بکشد علی کرده
باشد که مستوجب حد باشد بعضی گفته اند که واجب است در آن کشت و مشهور است که کشته
مؤکد است و در حدش هیچ دارد شده است که کفان ندارد یعنی آنکه او را آزاد کند **فصل**
پنجم جووانی از علما تا آنکه اند که پدر بر زمین و شوهر بر زمین خود حقه میتوان انداختن و اگر
مسئله را دانند و بعضی جایز نداشتند و ظاهر کلام بعضی از فقهاء است که تا او بدید
شوهر در صورت حقه میتوان انداختن و بعضی گفته اند که اگر مسئله اجامی
باشد میتوان انداختن و اصول است که حقه بچهره نکند اگر چه در بنیت که بتقلید میگوید
تواند کرد و بر هر تقدیر می باید که علم بوقوع حقه باشد پس اگر بگوید که او را بقتل
نشد باید که نزد حقه بپوشانند **فصل ششم** خلافت که آریا حقه در زمان

در روز یکشنبه و در زیر بخت لطاف برهنه بیایند **نهم** کیک شخصی را در شای دهد که پیش نباشد
و او سخن اها نشناختد با کتابه بگوید که هیچ درخش نباشد مثلا که گوید من عزم زاده **بستم** و **نهم**
انکه کیک بزن خود بگوید که من ترا با کوه بیاختم **بازده** انکه طغی با و براند و بخش بگوید **و در ده**
و در ده که یکدیگر را هر دو دشنام بخش بگویند هر دو را تو سر میکند و ظاهر از غایت در زیر باشد
احدها از دیگری و مردم آن و احتمال دارد که مستوجب جزا بد یا تو بر آید باشد **بستم** **نهم** کیک
که کیک **چهارده** طغی با و براند که شایب خوردند **بازده** **بستم** کیک شراب فرزند و حلا و نماند **ع**
کیک بعضی غلبه ملا کسی را بگوید و بگوید حلا طاران **نهم** کیک کافه های ساخته و
روای القای دروغ ملا مردم را بگوید **نهم** کیک بخت بخورد با بخورد کسی بدهد یا بخورد
بستم کیک خلق کند یعنی بدست خود استغنا کند یا منی باید **بستم** کیک سلام خود را
بکشد و از تو بر بکشد و کفاره بدهد و بخت غلام را تصدق میکند **بستم** **نهم** سلفی
که کار را بکشد که آن کا فر را مان باشد **بستم** **نهم** کیک مجلس شراب با خیار و خورشت
بستم کیک ماهی و نلس با بخورد کسی بدهد یا بخورد شد با سیر حیوان با سیر **نهم**
حلا حیوان بخورد با بخورد کسی بدهد یا بخورد شد **بستم** **نهم** طغی با و براند که زنا با او کند
بستم **نهم** و طی کردن با چهار پایان **بستم** **نهم** کیک زنی را بر سر پیش باشد
عقد کند بی رضای ایشان با علم عزت **بستم** **نهم** کیک کون با منته با کون خود را از پیش در
و انقاس جماع کند او را بخت درخ تا زنا به بینند و مع حد زنا کار **بستم** **نهم** کیک
ذخ و باقی باشد در بابت معتبر و در شمع است که او را فرزند زنی در آید و در حین میکند
او را اگر مری سر زن و بیدار شود مثل زنا بکند و بزن بدهد و اگر فرزند بخت آن زن است
و با و بدهد **بستم** **نهم** کیک عبادت واجب را نیک کند و اهرام نماید **نهم** کیک ضرر مردم کند

که حلق بر آن مقرر نشده و امر را نماید این دو طایفه را انعام یا نایاب خاص یا عام او تو بر نهانند
با نچه صلی اند که از خنده شری یا چنانچه معکوس شد و امر او رفت مصدر است علی الشی است
ای و او به وزن معنی همیشه کرد و جدید آن را بسیار از لغات و شمر و در کتاهاها استعمال شد
و در شمر و در قسم است امر چکی یا آن غم بر وجه است بعد از کردن آن خواه معز و مریدها از چنین
مفعول باشد یا نه و امر فعلی آن با اکثر معدومت میشود بدون قیود و ظاهر اینست که بعد از
کردن بدون قیود امر فعلی بیا آید و در حدیث است ما عرض استغفر یعنی کیک گناه تا بگوید
کاهش را با استغفار امر را نکرده است و چندی که دکندها را در حدیث است الا کین مع الاستغفار
کالا صغیر مع الا صغیر یعنی گناه بزرگ نیست با استغفار چنانچه گناه کوچک نیست با امر
یعنی گناه صغیر با امر گناه کبیر میشود و کیک فعل امر که که حدیث باشد و امر و تو به
نگند اگر صغیر است تو بر ندارد و اگر کبیر است آن هر تو بر ندارد و هر چند علامه اش را را ذکر کرده اند
سبی و بکر و در حدیث مؤمن از حضرت صادق علیه السلام روایت که هر دوی آن بزرگواران رسول خدا
و شکایت کرد که با رسول الله من مری را سئوال کرد و قسم دادم بر جبهه الله یعنی بروی خدا امر را
تا زبانه نزد حضرت شیخ تا زبانه دیگر برود و گفت سئوال کن بر وجهه الله **سبی و بکر**
بسم الله تعالی و گفت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام که در مسجد قصد میانی او را تا زبانه
نزد و بیرون کرد و ممکن است که مراد قضاها دروغ بوده باشد پس شام و شام و قضاها دروغ
که مرثیه خوانها و مساجد رضا بخوانند میشود با مراد قضاها دروغ که مرثیه خوانها و مساجد
احادیث نداشته باشد **سبی و بستم** و را حدیث معتبر و او شده که کیک در مسجد الحرام
برو با غایط کند و اگر آن بخت میزند و اگر در کعبه بکند و را از حرم بیرون میرند و کون میزند
و بنا بر قواعد اگر بر او غایط را در مسجد الحرام را در مسجد دیگر حلال و اهل آن مکرر بر این و کافرا

که دیگر بازاری مسلمان نکند و چنین تخلفان بر روی ایشان نمایی بدین فرمود که او را نکند و این سخن
جمله و هشتم در حدیث معتبر منقولست که هرگاه زن شوهری را نکند و حامله شود
 بعد از وضع حمل فرزند خود را بکشد و بر صند تا زیاده برای کشتن فرزند میریزد و بعد از آن سنگا
 میکند و اگر شوهر نداشته باشد و زن نکند و فرزند را بکشد و بر صند تا زیاده میریزد برای کشتن
 تا زیاده برای کشتن فرزند **جمله و نهم** در حدیثی از روایات وارد شده است که هرگاه مردی
 زنی را بکشد و معلوم شود که شوهر داشته است و فرزند را بکشد و زن را سنگا میکند و اگر
 آن مرد را نیز حاکم شرع امام بنیادین صاع آرد صدق میکند و صاع یک نیز بکشد و بگوید کشتن
 متفاد صبر کرده باشد و چهارده متفاد او را بکشد و موافق شهود و حدیث است که هرگاه
 هرگاه کسی را بکشد و مقتول را بکشد و مقتول را بکشد و مقتول را بکشد و مقتول را بکشد
 شوند و کشتن آزادی و وارث اختیار کشتن از او کند امام عابد را تغییر میکند و بگوید که
 نیاز زیاده میریزد و در دایره وارد شده است که حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام را جسد خود را
 جاهل را بکارد و بکارد و علمای فاضل را بکارد و بکارد و بکارد و بکارد و بکارد و بکارد
 غیر از این سخن بگوید و این رساله ابواب شده در کتب حدیث از علمای سلف و بعد از آنکه عشری از
 اینها را بر او نقل کرده اند و بعضی از حدیثی ذکر کرده اند و بعضی از حدیثی نقل کرده اند و بعضی از حدیثی
 جمع نموده شکر الله سبعه و آخره و اینها در هر دو **نهم و دهم** در بیان قصاص و دیات
 و در آیه و مطالب است **فصل اول** در بیان احکام قصاص است و در آن چند فصل
 است **فصل اول** در قصاص است بدانکه اوقاف را بکشد و کشتن از او عظمی که امان
 کیده است حق تعالی میفرماید و من یقتل مؤمنا متعمدا فإخراؤه حبه خالدا فیها و عظمی که
 علیه و لعنه و عده در عذاب عظیمی است هر که بکشد مؤمنی را عظمی که امان کیده است حق تعالی میفرماید و من یقتل مؤمنا متعمدا فإخراؤه حبه خالدا فیها و عظمی که

است و همیشه در آن خواهد بود و غضب کند بر او و لعنه کند و او را و میباید که برای او
 بسیار بزرگ را و غضب در عین خود اینها را جوشش خون دل است بجانب شخصی بجهت ادا
 انتقام و در حدیثی تعالی غایت آن مراد است آنکه عقوبت و ادا و انتقام از عاصی و در
 روایت عمرو بن عبدان حضرت باقر است در حدیثی که پسرهای او را نکند خدا و من یقتل مؤمنا متعمدا فإخراؤه حبه خالدا فیها
 فقتل مؤمنی بکسی که نازد و بشود با و غضب من یا میرسد با و وقت غضب من پس تحقیق که هلاک
 شده است چه چیز است آن غضب پس گفت آن عفاست ای عمر و کسی که کاف کند که خدا از او
 او چیزی بخیر می شود پس در حدیثی که او را بکشد و لعنه شده است که غضب شد
 از لعنت است چه لعنتی و مراد از جهل است و غضب عذاب و تا غا شد از او است و بعضی
 از روایات وارد شده است که مراد از عفاست که برای ایمان او را بکشد و ممکن است بگوید
 آن از ظاهر آیه چه تعبیر بود صفت شرع است پس فعل مؤمن را بکشد و لعنه شده است
 و بعضی عمل بر مقتضای نوره است چه هر دو کافرند و بکشد با کجام و اکثر علماء اهل بیت
 طویل تعبیر تا بگوید که اندک سبب جمع میان اول و حق تعالی میفرماید و لا تقتلوا النفس
 حرمة الا بالحق و من قتل مؤمنا متعمدا فإخراؤه حبه خالدا فیها و عظمی که امان کیده است
 منصوص بر این معنی می کشد جان هر که را که حرام کرده است کشتن او را خدا بکشد و حق تعالی میفرماید
 احسان یا کفر بعد از ایمان یا من بعد از ایمان و هر که کشته شده است منم کرده شده یعنی
 استحقاق پس تحقیق کردیم برای اولی و یعنی یکی که برای اوست مطالبه قصاص
 بر اختصاص از جای یا با خود و یا از او یا بقتل نام پس صرف نکند و بی در کشتن یا بکشد
 از چیزی که مشهور است و با اینکه بکشد و فرزند را بکشد یا بکشد یا بکشد یا بکشد
 با اینکه بکشد کسی را که جایز باشد با کشتن او که خودی شود بکشتن خود بدین معنی کشته

گوید بخیر است بر عقل یا بیدم تو به چنانچه غالب است بجهت اوله تو به در نظر خیر افعال مسلمانان
عقل و تکلیف و توان و خواسته از واجبات بر او واجب است باجماع مسلمانان در ظاهر ممکن است
که از این شریعت و لا تفعلوا انفسکم مراد این نوع منسوب باشد و در حدیث حوثی از حضرت صادق (ع)
روایت شده که گفت سماعه که پرسیدم از او از کشته خدای تا هر چه بزرگ و من بقتل خود را
غیر از این حقیقت خدا را بکشته است و من را بکشته و پیش از او من بکشته که گفت خدا
و اعتدله خدا با عظمای بیتی قیما کرده است برای او بخش بسیار بزرگ گفت پس در وی میشود میان
او و مرد دیگر چیزی پس نیز بکشته شد و بکشته او را کشته نیست آن تو خدا که کشته است خدا و در
حدیث است که گفت پیغمبر من احداث خدا تا او وی خدا تا او خدا را بکشته است خدا و در
آنکه و من او را بکشته و الله بکشته یعنی هر که بکشته او را بکشته است و در آن کشتن آن
یا جا و هدیه بکشته را بکشته را با او بکشته و خود را بکشته و هدیه بکشته را بکشته و بکشته
که فرموده است خدا و بکشته او را بکشته و خود را بکشته را بکشته هدیه بکشته او را بکشته خدا
و در چند حدیث دیگر روایت کرده اند که پرسیدند چیست حدیث و حدیث که کشتن و کشته است
مؤلف گوید که کشتن است یا با عدم تو به است چنانچه از جماع و اوله تو به معلوم است و از حدیث
معلوم شد که کشتن رجاء او بکشته از اعظم کلمات کیده است و الله اعلم **فصل ششم** در
انقسام کشتن است و نقل معنی کشتن سه قسم است **اول** عدد و آن نزد اکثر متفهمان است که قصد
کند بالی و عاقل کشتن کسی را بقتل که غالباً کشته باشد یا نباشد و بکشد یا قصد کشتن را نه
باشد یا نداشته باشد خواه کاش کشته باشد یا نه و کار کند که غالباً کشته باشد **دوم**
شبه عد است و آن نزد اکثر متفهمان است که قصد شخصی داشته اما قصد کشتن او نداشته باشد
و اتفاقاً کشته شود مانند کسی که طفلی را بر زمین زد و کشته شد یا بر او آب ریخت و او بمردن

کمان **سوم** خطا است و آن نزد اکثر متفهمان است که قصد آن شخص مطلقاً نداشته باشد و بر او
خبر نباشد و بکشد مانند آنکه بکشد بر کسی که بیدار و در آغوش جگر و او را بکشد یا با پیش بکشد و بر
روی کسی بکشد و او بمردن یا از بیداری خودش را با پیش اندازد و نداند که در اینجا شخصی را بکشد
و بر بالای او بکشد و او بمردن **فصل سیم** در انقسام منوط عد است و آن چند نوع است **نوع اول**
آنکه خود میباید باشد و آن چند قسم است **قسم اول** آنکه قصد کشتن او داشته باشد و کار
بکند که غالباً کشته باشد مانند آنکه بکشد بر کسی که بیدار و در آغوش جگر و او را بکشد یا با پیش
بکشد و بر روی او بکشد و او بمردن یا از بیداری خودش را با پیش اندازد و نداند که در اینجا شخصی را بکشد
و بر بالای او بکشد و او بمردن این از قسم عد است و موجب قصاص است **قسم دوم**
آنکه قصد کشتن نداشته باشد اما فعل کند که غالباً کشته است مثل آنکه هزار جوب بخون
خونی بر کسی زند و قصد کشتن ندارد یا او را از عمارت بلندی می اندازد و قصد کشتن ندارد
و در این قسم نیز ظاهراً اختلافی نباشد که حکم عد دارد **قسم سیم** آنکه قصد کشتن دارد اما کار
غالباً کشته نیست مثل آنکه سنگی را بکشد انداخته بقصد کشتن و اتفاقاً باعث کشتن او شود و
در این قسم خلاف است اکثر گفته اند که حکم عد دارد و بعضی گفته اند که داخل شبه عد است که بگوید
این معذور خواهد شد **قسم چهارم** آنکه قصد کشتن نداشته باشد و فعلش نیز غالباً
کشته نباشد و اما با اتفاق کشته شود مثل آنکه شتی بجای کسی زند که غالباً کشته نباشد
و بمردن و اکثر علما این را شبه عد دانند و بعضی این را نیز داخل عد شمرده اند و این ضیق است
چه امر را در عرف فاسد نقل نمیکند **قسم پنجم** آنکه اگر کسی قصد کشتن را بکند و در زمان
تعلیل که غالباً کشته نباشد و او بمردن مشهور نیست که اگر قصد کشتن داشته عد است و الا
شبه عد و بعضی مطلقاً عد میدانند **قسم ششم** آنکه کاری کند که کشته نباشد اما بر او
شود و از آن بهاری بمردن و اکثر این را داخل عد میدانند و بعضی احتیاطاً شبه عد داده اند اگر

تصدی که آن او نداشته باشد و این اتوی است و ممکن است که کوبیم که اگر قصد بیاری نموده و بیاری
غالباً گشته است عمل است و الا شید **قسم هفتم** اگر کسی را در اجتنای با آبی بلند از
که تا در پیر بر روی آمدن نباشد و هلاک شود حکم عدد دارد و نزد بعضی ممکن است فرق میان
گشتن و عدم آن و در زمانی میان علم یا اشیاء بر بیرون نیامدن و عدم آنها و هر چه است فرق میان
انکه آتش و آب غایب گشته باشد یا نه و اگر تواند که بیرون آید و تصدیق کند یا نتواند که بیرون
نیاید تا هلاک شود و این تصور را در بعضی نمیکند و خلافت که آباد است میدهد بانه اکثر
گفته اند که دیت نفس نیست بلکه دیت جراحت با اتقی که با در رسیدن تا دیت که تا و بر بیرون آمدن
برده و در آن بعد از بعضی گفته اند که دیت نفس میدهد و اگر معلوم نباشد که مبتلا افتاده است
بیرون آمدن و یا آمده یا غیب افتاده است تصاص لازم میشود و بعضی ممکن است فرق میان غلبه
بیرون آمدن و عدم آن **قسم هشتم** کسی که جراحتی بر کسی زید و او را بکشد مثل اگر دست کسی
یا انگشت کسی را ببرد و او بان جراحت ببرد و تصاص لازم میشود خواه آن جراحت گشته باشد یا نه
و خواه تصدیق گشتن داشته باشد و خواه نه بعضی در صورتیکه تصدیق گشتن نداشته باشد و جراحت
گشته باشد اشکال کرده اند **قسم نهم** اگر تصادی کسی را قصد کند و خود نمیشود و متوجه
قصد در نا هلاک شود مشهور است که نه تصاص لازم میشود بر تصاد و نه دیت و بعضی احتیال
لزم بر تصاص داده اند و ممکن است فرق میان تصدیق عدم آن **قسم دهم** اگر کسی خود را
از پای یا از جای بلندی بزمیران کند و بر شخصی بیفتد و انقیص که در زیر است ببرد مشهور
است که اگر آن افتادن گشته باشد یا قصد گشتن داشته باشد چند آن غلبه غالباً گشته
نباشد تصاص لازم میشود و اگر قصد قتل نداشته باشد و انقیص غالباً گشته نباشد شبهه
عمل است و دیت بر لازم میشود و اگر تصدیق گشتن نداشته باشد و نداند که او در آن موقع است

حکم خطا دارد و دیت بر عاقل است و بر هر قدر میرا اگر آن شخص که خود را انداخته ببرد خوش گذشت
و اگر دیگری او را بیندازد هر دو را خدایان است بنفعلی که مددگر شد **قسم یازدهم** اگر اقرار کند
که زن بچا دارد و اگر گشتن زیر اگر بگوید چنین امری که مبتنی بر قصد است ثابت نمیشود و اگر اینک
نزد کراه بنظر اقرار بر قصد کند خلافت که با قرا و آریا او را بعضی میکشد یا نه بعضی گفته اند که
اقرار او را بعضی میتوان گشت و شیخ طوسی را گفته که بر حقیقی ندارد و این قسم از هر بار آن مشرب
نمیشود و بر بعضی نمیکند اما برای حد بر میگردد چنانچه گشت و بعضی گفته اند که اگر بگوید
او را گشتن و بعضی غایب گشته است حکم عدد دارد و اگر بگوید ناد را میگردد چنانچه تصدیق گشتن
داشتن یا نه اگر بگوید تصدیق گشتن داشته باشد حکم عدد دارد و الا حکم شد عدد دارد و اگر بگوید با هم و بگوید
بخطا است بگوید و بنظر با هم او کرده حکم خطای حضرت دارد و دیت بر عاقل است **قسم دهم** است که در سبب
شود و گشتن شد مخوف باشد شود و او چند قسم است **قسم اول** اگر زهر در طعاق کند و نزد
کسی را ببرد و او خور و ببرد اگر بداند که زهر درین طعام کرده اند و عاقل و مجرب نباشد و در آن وقت خود را
ساحب زهر نمیکند است و نه دیت و اگر ندانست که زهر در طعام کرده اند و خور و در آن وقت گفته
که او را بعضی نمیکند و طلقاً بعضی گفته اند اگر قصد گشتن کرده است و انقیص از زهر غالباً گشته
او را میگردد و الا از دیت میگردد و اگر زهری صاحب خانه در طعاق کرد و زنت و شخص دیگری از آن
خانه داخل شد و طعام را خورد و مرد صاحب خانه ضامن نیست مطلقاً و اگر باند صاحب خانه داخل
شد و انطعام را یافت و خورد و مرد بعضی مطلقاً بدیت نائل شده اند و بعضی گفته اند که حکم صورت
سابقه دارد و این اتوی است **قسم دهم** اگر چاه عمیقی در سر راه کسی بکند و او را بخاند خور
بطلق و بناد او بر همان در چاه بیفتد و ببرد موجب تصاص میگردد و سوان مشهور و بعضی گفته اند
که اگر افتادن با چاه سبب هلاک میشود غالباً یا قصد قتل داشته است حکم تصاص دارد و الا دیت

نابت میشود و این اقوی است **قسم دوم** کسی که جراحت بر کسی بزند و جروح و دای و دهر و دای جراحت خود بگذارد و بعد از آن جراحت کاری بوده و او را از استغفار و جیات انداخته باشد جراح را بگوید که مرا از استغفار و جیات و اینها اکت که علم یا فنی حاصل شود که آن جراحت بقیه نظر از سم کشیده است و اگر جراحت کاری نبوده و دای سخی تنها با آن جراحت با غش شده و او را کشیده است از جراح تصاص جراحت میکند اگر تصاص تران کرده و لا دیت آن جراحت و میکند و اگر معلوم شود که هر دو جراحت در یک نفری تواند که و در نصف دیت و جراحت زنند و او را بر روی بکشد و اگر هر دو احتمالاً باشد ظاهر هر دو شریکند و در کشیدن و دیت میتوان که نصف دیت را با و داده جراح را بکشد **قسم سیم** آنکه حیوان با او در قتل شریک شود و این نیز چند قسم است **قسم اول** آنکه او را بدید و آنکه در هم او را بدید بکشند و آنکه با آب برسد و بر صورت غلظت بعضی تصاص یا با او نشاند و بعضی دیت اول که با قوی تر است و اگر مایه ها ن کشیده باشد و او را داشته بدید مایه ها بیدار از انفا قاصص میتوان کرد **قسم دوم** آنکه کسی را بزند و شریک بکشد که نتواند از آن کشت و او را بکشد با سنگ در تیر و با د حمل دهد و او را بدید و شریک اکت که تصاص میتوان کرد و بعضی دیت قائل شده اند و اول او جداست **قسم سیم** اگر مادی بدارد و بر بدن کسی که او را بکشد و با مانع کوختن شود تا مار او را بکشد یا مار میل بیدار و عذاب او که او را بکشد و آن کشته شود در شش اول انفا قاصص میتوان کرد و در دشتی و یکو یا بر اشهر و اقوی **قسم چهارم** جراحتی بر کسی بزند و در تیر یا کزنده مانند شیر یا مار او را بکشد یا بکشد و بعد از جراحت ببرد و اگر کشته اند که اگر دیت او را بکشد نصف دیت میکند و او را تصاص کند او را نصف دیت بوارث او میدهند و بعضی گفته اند که اگر تصاص کند نصف دیت میدهند و اول اقوی است و گفته اند همین حکم دارد و اگر آزاد و بنده شریک شوند و در کشیدن بنده اگر خواهند بنده را بعضی میکشند و نصف دیت آن

بنده را از آزاد میکشند و با قاضی غلام مرید چند **قسم پنجم** آنکه در شش یا بر بند و دیت بیا یا کسی که در اینجا در تیر کانی میباشند بنده را و او را در تیر کانی کند شش را قست که او را تصاص میتوان کرد میباشند دیت بدهد و بعضی احتمالاً تصاص دارد و امکان است قتل میان غلبه هلاک و غیر آن و در اول تصاص و در ثانی دیت باشد و ظاهر که این اقوی است **فروع چهارم** اکت که انسانی با او در قتل شریک شود و آن نیز چند قسم است **قسم اول** آنکه دیگری که اقوی و داخل باشد در قتل با او شریک شود مثلاً آنکه مردی چاهی کند و دیگری بیاید و شخصی را در آن انگذد و میمید و در این صورت قاتل آنکس است که او را بچاه انداخته و بر جگر کشیده چاه چیزی را در تیرش و هیچ چیز اگر شخصی کسی را از بلندای زیر پل اندازد و در تیر را در کسی او را بشیرد و نیم کند قاتل او است که او را شمشیر زده هر چند که او شمشیر نبرد او با قاضی مرید **قسم دوم** شخصی کسی را نکاه دارد و دیگری او را بکشد و شخصی بگویند با او که کشته میشود کند چنانچه ظاهر دیت و قول بعضی از اصحاب است با و بدید باقی برای ایشان دیت کند که اگر کسی بیاید ایشان را بکشد چنانچه ظاهر کلام بعضی از علماست گفته اند آنکه کشته است بعضی بکشند و آنکه نکاه داشته است از زندان حبس میکنند تا ببرد چنانچه او را حبس کرده تا کشته شود و آنکه نکاه میکرد و بدید هایش را که میکشد **قسم سیم** کسی که امر کند کسی را بکشد بنا بد بکشد هر چند و اند که او نکشته کشته میشود زیرا در خون قبیع نباشد و اگر بکشد او را میکشند و امر کنند و حبس میکنند و در زندان تا ببرد **قسم دوم** آنکه مأمور طغیانیه چیز را با او باشد خواه آزاد باشد و خواه بنده مشهور اکت که امر کنند و میکشند و بر مأمور چیزی نیست و این یکی از اوضاع است که سبب قوی تر است از صاشر **قسم** آنکه مأمور طفل

تا بالغ باشد و آزاد باشد و متین باشد یعنی نیک و بد و جلال و جبرام و ذلیل و مضییع
و در بعضی صورت مشهور است که بر هر یک از امور موصوفه خاص نیست و مانند طفل و پادشاه
و بت بومر و مقتول بدهند و درین شق اقوال نادره و بگویم چنانچه شیخ طوسی نقل
شده است که طفل اگر ده سال داشته باشد او را تصاص میگویند و اگر نیکتره و احسن شود
میگویند و این با عوبیه و شیخ مضییع گفته اند که اگر کودک در شیخ شمر باشد او را تصاص میگویند
و بعضی احتمال تصاص کرده اند بر ادب دادن او داده اند و بنابر قول مشهور و در نیک که کودک را توفیر
و آخر را احسن میگویند باید کرد **چهارم** آنکه مامور غلام کرد و در مینه باشد بعضی گفته اند تصاص بر هیچ یک
نیست و غلام را به نیک میگویند و رفته مقتول تصاص چنانچه او را تصاص میگویند و اگر بگوید
طفل و غیره متین باشد او را میگویند و بعضی گفته اند ریت بر آن بالا رفته میشود **پنجم** آنکه مامور غلام
بالغ باشد از بعضی روایات ظاهر میشود که مطلقا او را میگویند و فرموده اند که غلام را آدمی از آن
مشهور و تا به آوایت و مشهور است که غلام را بعضی میگویند و آنرا احسن میگویند تا در زند
ببرد و بعضی گفته اند که او را قاعادت کرده است که غلام خود را امر بکشتن مردم بکند و آنرا میگویند
و غلام را احسن میگویند و الا غلام را میگویند و آنرا احسن میگویند **ششم** آنکه بگوید که مرا
بکش و اگر نکشتی مرا میگویند در بعضی صورت جابجاست که او را بکشد هر چند که گفته اند هر چند
بد کرده است اما چون با او داده کرده است او را در بعضی نیکشند و بعضی گفته اند که او را بعضی می
کشند و بنا بر مشهور که نکشتن بعضی گفته اند که ریت از وی بگویند و بعضی گفته اند که ریت نیز
ساقط است و مسئله مشکوک است **هفتم** آنکه کسی را امر کند که خود را بکشد مشهور است
که اگر مامور ضعیف تر از عین یا دیوانه باشد او را تصاص میگویند زیرا که صبا باشد بر این ضعیف است
و اگر صحت عین یا بالغ باشد بر آن چیزی لازم نمیشود اگر کسی را بگوید که بکشد و بعضی امر باشد و اگر

و اگر بگوید که مرا بکش

او را اگر او کرده باشد او خود را بکشد میگویند و درین شق خلوت بعضی گفته اند امر را
میگویند و مطلقا و بعضی گفته اند که نیکشند و مطلقا و بعضی گفته اند که اگر بگوید که مرا بکش
است او را نیکشند و آنکه بگوید که این کار را بر من شکم خود بزن و اگر نیکتره من بشکم تو نیز مرا بکش و اگر
نقد بد کند و آنکه بگوید که این کار را بر من شکم خود بزن و اگر نیکتره من بشکم تو نیز مرا بکش و اگر
بعل میآید و آخر را میگویند و این مسئله نیز در نهائش اشکال است **هفتم** آنکه و گوای که او ای
بدهند که نکلون شخص فلان مرد را کشت و او را نیکشند و ایشان نیز حکم شرع رفته و ملا تصاص میگویند و حکم
حاکم را بکشد بعد از آنکه مدور شود که گوای دروغ داده اند تصاص بکوهان میگویند و اگر در آن
که ایشان دروغ میگویند و تصاص میگویند تصاص بکوهان بوارش دارد **هشتم** آنکه و گوای که او ای
زنده و در سرایت کند و او را بکشد هر دو نکلند و حکم شرع میگویند و اگر یکی نکلد باشد
و با صلاح آید و دیگری سرایت کند و او را بکشد آنکه جراحش میماند باشد تصاص جرات یا ریت جرات
از او میگویند و او را نیکشند و آنکه جراحش سرایت کرده است میگویند که نکلست اما خلوت کرده است
جرات اول را با و میدهند و او را میگویند یا عین دهند **نهم** هرگاه یک کس چند مرتبه
بر کسی برسد و سرایت کند و او را بگوید که موجب تصاص باشد خلوت نیست و اگر نکلست نفس را بگوید
و ریت جراتها ساقط میشود و اگر موجب تصاص باشد در آن سه قواست **اول** آنکه تصاص جرات
میگویند و آخر را میگویند و آنکه سستش را و کوشش را و پیشش را برده بعد از آن او را میگویند
و اگر او مرده یا یکی او را کشته این اعضا ساقط میگویند **دهم** ضعیف تر از عین یا دیوانه باشد
تصاصها ساقط میشود و اگر کردن چیزند **یازدهم** آنکه اگر کسی بگوید که مرا بکش و تصاص را
میشود مثل آنکه بکشد و در چشمها ریخته و دستها و پاهاش را قطع کرده و در دهان او
نیزند و آنها ساقط میشود و اگر عین فعل کرده و بر او عمل میآورند مثل آنکه او را چشمهاش را

دست از او باشد که از او آقا بخندد و بعد نصف دیت میدهد و اگر اختیار گشتن هیچ بین نکند
از او نصف دیت میدهد و آقا قیمت غلام را میدهد اگر زیاد از نصف دیت باشد و اگر زیاد
باشد نصف دیت را میدهد و اگر وارث او شود و آقا وارث بعد برضایت از غلام مالک میشود و اگر به
بندگی بگوید و در مسئله انوار دیگر هست که ذکر آنها موجب تطویل است **مقصد پنجم** هرگاه غلامی در فانی
شریعت شوند در گشتن مردن اگر و هر هر دو را بکشند بجز در بعضی عیبه دهند و با فانی غلام بجز چنانچه
بکشند اگر بکشند زیاد از نصف دیت از او نباشد و اگر زیاد باشد زیاد را میدهد نصف
دیت و زیاد از نصف را میدهد و اگر زیاد بکشند بندهای غلام را به بندگی میسر اند و اگر نکند
قیمتش زیاد از نصف دیت مقبول باشد که زیاد را با آقا میدهد و اگر غلام را بکشند و بجز او
نیکوشتن بعد نصف دیت با کفن باشد چیزی یا تا بکشند و اگر زیاد باشد زیاد را میدهد
نصف دیت از او و از آن نصف دیت دیگر بکشند **مقصد ششم** در بیان شرایط قصاص است
و در آن پنج شرط است **شرط اول** مساوی بودن در آزادی و بندگی و در آن چند مقصد است
مقصد اول در عین غلام از او را بپوشد و بپوشد و بپوشد از او بپوشد و بشود
است که بکشند زن بیوض هم تفاوت دیت را بکشند و در ایق و او دیت است که تفاوت را
بکشند از مال زن یعنی نصف دیت مرد را و دیت از غلامه اگر یا هر چنانچه باین تا بکشند **مقصد**
دوم در دیت اعضا مرد و زن مساویند تا بکشند دیت کل برسد چون دیت عضو بکشند باز تا
دیت عضو زن نصف دیت عضو مرد بشود و مثل آنکه مردی اگر بکشند زنی را بپوشد و نشود میدهد
و اگر او بکشند زن را بپوشد دیت می دهد و اگر بکشند زن را بپوشد دیت می دهد و اگر
چهار انگشت زن را بپوشد دیت می دهد برای آنکه بکشند دیت رسید چه ثلث صد نشود برای
دیت نشود و ثلث است پس در چهار انگشت و هر چه بپوشد نشود و در زن دیت ثلث است

که در فانی

که نصف است **مقصد سیم** غلام بیوض غلام و کفن را بپوشد و بپوشد و هر چنان که بپوشد
غلام و غلام را بپوشد کفن بپوشد اگر قیمت فانی مساوی قیمت مقبول باشد یا کمتر
باشد و اگر قیمت فانی زیاد باشد بعضی گفته اند قصاص کردن مشروط است با آنکه تفاوت
قیمت را با فانی تا بپوشد و اختیار قصاص با آقا یا مقبول است اگر قصاص کند جایز است
بعضی بگویند که اگر دیت طلب کند تفاوت میگیرد بدون غلام اگر قیمت غلام تا بپوشد مقبول
مساوی باشد آقا مقبول او را بپوشد و بندگی بگوید و اگر آقا یا فانی قیمت غلام مقبول
باشد اگر گفته اند نک می تواند بگوید و بپوشد و بپوشد آقا یا مقبول است که اگر قیمت تا بپوشد
باشد بپوشد قیمت مقبول آقا او به بندگی می تواند گرفت مثلا آنکه مقبول قیمتش بپوشد مانا باشد
و تا بپوشد و در میان باشد نصف تا بپوشد بگوید و نصف دیگر از آقا تا بپوشد بود و اگر
قیمت فانی کمتر از مقبول باشد یا مساوی همان غلام را قصاص می تواند کرد و زیاد دیت را آقا یا
غیرت بپوشد اینها در صورتی است که عذر گفته باشد و اگر بپوشد آقا یا فانی تا بپوشد
دارد اگر بپوشد غلام را بپوشد و اگر بپوشد قیمت غلام مقبول را بپوشد و اگر گفته اند
اگر قیمت غلام تا بپوشد است قیمت فانی را بپوشد و اگر قیمت مقبول کمتر است قیمت مقبول
میدهد و اگر قیمت فانی زیاد از قیمت مقبول باشد بپوشد قیمت مقبول را از فانی بپوشد
تا بپوشد و زیاد دیت را فانی تا بپوشد بود و چون بعضی از اخبار دلالت میکند بر آنکه مطلقا قیمت
فانی اعتبار ندارد و اگر اگر آقا یا فانی قیمت فانی را بپوشد و اعتبار گشتن برای مردی فانی و
برائت دیت او احوط است و ثلث مردی مقبول احوط است که زیاد از آن تا بپوشد و اگر بپوشد
اصحاب در مسئله شریعتی پیدا دارد **مقصد چهارم** اگر شخصی و غلام داشته باشد یکی بگوید
بکشند اما اگر بپوشد قصاص بکشند و بپوشد و اگر بپوشد بپوشد و هم چنین اگر غلام آقا یا

خود را بکشد که او را نخواهد میگردد او را و او خواهد میبختد **مقصد ششم** اگر بگوید ازادی
 بکشد و بگوید میبختد و او را نخواهد میبختد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 اشهره اتوی و بعضی گفته اند که بی رضایت آقا بکشد که میبختد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 بخرج میبختد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 بدهد و بعضی گفته اند که اگر بگوید میبختد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 بقدر دیت از او به بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 و باقی از آن خواهد بود و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 با غلام را بدهد بقدر دیت و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 قیمت غلام را بدهد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 و در مقام بیع جاریست **مقصد ششم** اگر بگوید ازادی و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 اتفاق کند و بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 حتی نباشد و مسئله است که او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 راستش را بگوید و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 چهارم را بگوید و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 با هایش را بگوید و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 اگر غلامی و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 است که او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد

بود و الا از ورثه اول خواهد بود **مقصد ششم** اگر بگوید ازادی و او را بکشد و او را بکشد
 دارد و فیهی که آن مقدر بر دیت ازاد دارد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 اگر بگوید او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 باید داد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 که در ازاد دیتی دارد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 چند است و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 میکند یعنی بر من میکند که این ازاد او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 آن قیمت را با دیت ملاخفه کند و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 میشود نصف دیت ازاد را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 ازادی به بنده جنابیتی بود که مساوی نام قیمت او باشد مثل آنکه دوست یار و پای او را بکشد
 که هر یک از اینها در ازاد مساوی دیت است و در بنده مساوی نام قیمت و در صورت آنجا نیست
 میان آنکه غلام را بدهد و تمام قیمت بگیرد یا غلام را نکند و او را بکشد و او را بکشد
 اول غلام را غصب کند و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 و در صورت اگر جنابیت مستوجب قیمت نباشد غلام را نکند و او را بکشد و او را بکشد
 آنکه بگوید غلام را بدهد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 و کسی بزند مثل آنکه بگوید و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد و او را بکشد
 بگوید **شرط دوم** در مقامی است که قابل وصول و در بین مساوی باشد و در بین باب
 چند مطلب است **مطلب اول** بدانکه مسلمانان بعضی کافر میکشدند خواه کافر خرمی دهد

وخواهد در امان مسلمان باشد یا حریف و اگر جزیه ده را بکشد که از بیهوشان یا فرسایان یا کبیران باشد حاکم
شرع او را قهر نمیکنند و دیت نمیدهد چنانکه مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی و اگر عادت کوه یا
بکشتن ایشان و بکشد میان علماء و خلایق بعضی گفته اند که او را میکشد بقصاص بعد از آنکه
دارت کاخ رفاقت دیت مسلمان و دق را عوارث مسلمان بدهد و بعضی گفته اند که امام او را عید
میکند که ضادی و زمینین نه بقصاص و تفاوت دیت نمیکیند و بعضی گفته اند مطلقا او را میکشد
و قهر نمیکنند و دیت دق را میکیند و مرد دق را بعوض مرد دق و زن دق را میکشد و او مقبول زن با
نصف دیت دق را از مرد زن میکیند و بقرینه فاقه میدهد و زن دق را بعوض مرد دق و زن دق را
میکشد و او را بعوض مرد کشتن چندی بقرینه زن میدهد چنانچه در مسلمان گذشت **مطلب دوم** اگر
کافری مسلمان را بکشد عدا الله است که او را و عاقلین را بقرینه مقول میدهد اگر خواهد او را
بکشد یا زن امام و اگر خواهد به تنگ میکیند و فرزند آن را بالغ و از این به بعد کسی میکیند
و بعضی گفته اند که فرزند آن را به تنگ نمیتوان گرفت و عاقلی از قوف نیست فرد بعضی و بعضی گفته
که اگر به تنگ او را میکیند مالش را از ایشان خواهد بود و اگر او را بکشد و عاقل را میکیند و مقول و دیت
معذره که درین باب وارد شده است که او را و عاقلین را بقرینه مقول میدهد اگر خواهد او را
کشد و اگر خواهد بنده خود بکشد و فرزند آن را در جدیت و کوفت و اگر عدا و کشتن مسلمان
شود او را نمیتوان کشت و اسلام مانع قتل او نمیشود و او را میکشد با دیت از آن میکیند و مستحق
اصوال او را دلا و نمیشوند اما او را به تنگ نمیتوان گرفت و اگر عدا از آنکه او را به تنگ نکند
مسلمان شود بنده کی او بر طرف نمیشود و ایضا هر چه در حق است که مسلمان را بعد کشته باشد
و اگر خطا کشته باشد شیخ طوسی گفته است که اگر مال دارد دیت را از مال او میکیند و اگر مال
نخواهد امام دیت را از بیت المال میدهد و اگر ایشان غیر از بنده کاه امامند و جزیه یا امام میدهند

و شیخ طوسی گفته است که در خطا دیت را از عاقل او میکیند و این در حق است که دیت را
امام میدهد خواه مال داشته باشد و خواه نه و بعضی از فضلا گفته که در شصت عدد ظاهر است
اقت که دیت را از مال دق میکیند **مطلب سیم** اگر کافری کافر دیگر را بکشد و مسلمان شود
او را بعوض نمیکشد و اگر کشته شده از اهل ذمه باشد دیت او را میدهد **مطلب چهارم**
اگر ولد از آن را مسلمان کند از زاده بکشد مشهور است که اگر بغل از بالغ شدن و لا از نابالغ
او را بعوض نمیکشد و ظاهر کلام ایشان است که دیت ندارد و اگر بعد از بلوغ ولد از آن
از عاقل او مسلمان او را بکشد مشهور است که او را بعوض میکشد و بعضی گفته اند که حکم کافری
و ولد از زاده را بعوض او را بکشد **مطلب پنجم** اگر کافری مسلمان را بکشد و فرزند او
گفته اند او را بعوض میکشد و اگر مسلمان فرزند را بکشد قصاص نمیکند اما دیت دارد
و مشهور است که دیت هر ندارد و اگر مرد دق را بکشد خلافت که آیا او را بعوض میکشد یا نه
و مسئله اشکالی دارد **مطلب ششم** اگر کسی که قصاص بر او واجب شدن باشد غیر دیت
مقتول بدو کازنه او را بکشد مشهور است که او را بعوض نمیتوان کشت و اگر کسی که بر او قتل واجب شده
باشد بسبب زنا یا لواط و غیره امام یا حاکم شرع او را بکشد تا شریع کرده است اما بر او قصاص
و دیت نیست **مطلب سیم** در قصاص است که تا پدر مقتول نباشد و اگر چند مسئله است
اول آنکه اگر شخصی فرزند خود را بکشد پدر را بعوض نمیکشد هر چند بعد کشته باشد بلکه اگر
است که اگر عدا کشته باشد کفاره قتل میدهد و دیت بر سایر ورثه میدهد و حاکم شرع او را
قهر نمیکنند و اگر خطا کشته باشد کفاره قتل خطا دیت بدهد و گفته اند که اجداد پدر را نیز
فرزند نمیکشد و فرقی نیست میان آنکه مقتول پدر باشد یا دختر و فرزند را بعوض پدر میکشد و
مادر را بعوض فرزند و فرزند را بعوض مادر میکشد و اجداد و جدات مادری و جدات پدری بعوض

فرزند زاده و فرزند زاده را بعضی ایشان میکشد و سایر خویشانش را بعضی یکی میکشد و **دوم**
هرگاه پدر کسی زن خود را که مادر آن فرزند باشد میکشد یا فرزند آن زن طلب خاص مادر را بدست
میتوان کرد خود است و مشهور بر این علم است که بخواهد کرد و دیت میتوان گفت و بعضی گفته اند
نصاحی میتوان کرد و **سیم** هرگاه دو فرزند با هم دانه بوده باشند یکی مادر را میکشد و دیگری پدر را فرزند
که مادر را میکشد است میتوان کرد بدو کشت را میکشد و پدر کشت بر مادر کشت را میتوان کشت و اگر نزاع شود
میان ایشان که هر یک خواهد که بیشتر میکشد حکم شرع فرجه میزند با هم هر یک که بدو زن آید و بگویند
میکشد بعد از آن در فرجه فرزند مقبول او را میکشد **شروط چهارم** در قصاص آنست که زنا کامل
العقل باشد و در آن چند مسئله است **اول** آنکه بر او عاقل را با بر او نه را بکشد او را بعضی نمیکشد
بلکه دیت از عاقل او میگیرند و اگر در حالت عقل میکشد بعد از آن بر او نه شود او را میکشد **دوم** آنکه
اگر طفلی با بالی کسی را بکشد خواه مقول یا بالغ باشد و خواه کودک او را بعضی نمیکشد بلکه دیت از
عاقل او میگیرند و بعضی گفته اند اگر طفله سالش تمام باشد او را قصاص میکنند و بعضی گفته اند
اگر تا پیش از سن باشد او را قصاص میکنند و این دو قول بیان ماخرین صحیح است **سیم** اگر
بالغی طفل را با بالی را بکشد مشهور بر این علم است که او را بعضی میتوان کشت و ابو القلوح
نقل کرده است که او را نمیکشد و دیت از او میگیرند **چهارم** هرگاه عاقل و بر او نه را بکشد اگر بر او نه باشد
او کرده و او از خود دفع کرده و بر او نه کشته شد خوشی هدیه است نه قصاص لازم میشود و نه دیت
و در ایت معتبر دارد شده که درین صورت دیت از بیت المال میدهند و اگر سبب او را کشته اگر
بعد از او را کشته یا شبیه بعد از او را میکشد و دیت از مال او میگیرند و اگر خطا کشته است دیت بر
عاقل او است **پنجم** اگر کسی که عقل او را بر او نه باشد کسی را بکشد بخور که اگر دست غیر و دست
نصاحی باشد خطا است آنکه کشته اند که قصاص میتوان کرد و بعضی گفته اند دیت میگیرند و اگر کسی با بالی

میکشود خورده و دست شده باشد یا دای که باعث بیعتی او شده باشد یا داده باشد و بنا را
خورده باشد یا بجز بر سر او و بر کلوش کرده باشد در این صورت ظاهر ایت گفته اص باشد **ششم**
اگر کسی را در جواب کسی را بکشد بر او قصاص نیست و دیت در مال او است و بعضی گفته اند که دیت بر
عاقل او است **هفتم** مشهور بر این علم است که اگر حکم بینا دارد و بر قتل عمد و خطا و جملی
نقل شده اند که عمد که بر این حکم خطا دارد و در بعضی از ویات دارد شده است که دیت از آن مال او
نمیگیرند در سه سال و اگر با قتل داشته باشد دیت از آن مال او میگیرند و در سه سال و در صورتیکه
وارد شده است که آن مال او میگیرند و اگر نداشته باشد اسام میبدهد یعنی از بیت المال **ششم**
در قصاص آنست که خوشی جیب شرع حقوقی باشد و قتل عمد واجب شده باشد پس اگر کسی
مرد را بکشد یا زانی را که زانی او را بکشد یا زانی او را بکشد و مستحق قتل شده باشد و بر او نه را بکشد
و هیچ چیز قصاص نمیداند برای کسی که قصاص بر او لازم شده و جرحی دارد و قصاص کنند و بسبب
آن بیهوشی مثل آنکه دست کسی را ببرد دست او را بعضی بر میدهند چند مسو که در خون قطع شد و او مرد یا
اگر حد زن یا غیر آن بر زن زده و در آنجا قصاص نمیداند **فصل پنجم** در بیان دعوی قتل است **ششم**
قتل آن ثابت میشود و در آن دو مقصد است **مقصد اول** در بیان معنی و کیفیت دعوی است **ششم**
در معنی که بالغ و عاقل و رشید باشد و در وقت دعوی و آنکه دعوی بر کسی کند که معلوم باشد که سر
وقت کشته شدن مقول و در آن عقل بوده و اگر معلوم باشد که در آن عقل نبوده دعوی از او نمیشوند
همچنان که دعوی کند اجتماع عاقلی را بر قتل کسی که اجتماع ایشان بر آن امر ممکن نباشد نمیشوند
مثلاً آنکه گویند که جمیع اهل شهر جمع شدند و او را کشته اند و اگر از این دعوی برگردد و بگویند که در
نفر جمع شدند و او را کشته اند مشهور است که نمیشوند و بعضی شرط میدهند که جمعی از آن دعوی
مقتول و حجر باشد پس اگر دعوی کند که میگویم که فلان شخص پدر مرا کشته و مندم بعد کشته یا شبیه

حد با خطا میگویند دعوی اول و بعضی گفته اند میگویند و دیت میگوید اگر چنین ثابت شود و اگر
کریه پیدا کند که او بعد گفته است اما عیدام که شریک داشته باشد یا نه بعضی گفته اند میگویند و بعضی
گفته اند بعد از ثبوت امر بصلح میگویند و دیت از دیت و هم چنین خلاف است بر آنکه اگر دعوی
کند که یکی از این دو نفر پدرم را کشته اند یا یکی از این دو نفر کشته بعضی گفته اند دعوی اش را بطلان
و بعضی گفته اند که میگویند میگویند هر یک را قسم داد و اگر کوه بگذرانند که کوهان نیز بجزایر می
میگویند و اگر ثبوت نوسد ثبوت ثابت میشود برای هر یک و اگر برگردد و اراث و دعوی یکی بقیه
کند تا سر خواهد بود چنانچه گفتند که خواهد شد و شرط دیگر آنست که دعوی او مشتمل بر تمام
باشد مثل آنکه او را دعوی کند که زید به نهایی پدرم را کشته است پس عود کند که عود نهایی
او را کشته است یا با زید شریک بوده است مشهور آنست که دعوی اول و دوم هیچ یک را نمیگویند
و بعضی گفته اند که او دوم تصدیق کند و بگوید که من کشته ام میگویند اگر اول تصدیق کند
برگردد بدعوی اول بعضی گفته اند که میگویند و اگر هر دو اقرار کنند بعضی گفته اند که هر یک را
که او تصدیق کند بر او لازم میشود و بعضی اختلاف داده اند که نصاح از هر دو ساقط میشود
بر هر یک نصف بیت لازم میشود و اگر دعوی عمل کند و بعد از آن برگردد و بگوید که شریک
بود با خطا بود مشهور آنست که مسجع است و باید اثبات کند **مقصود دوم** در آنچه دعوی
فراوان ثابت میشود و آن سه چیز است **اول** اقرار قائل با آنکه کشته است و اگر مدعی را اعتقاد
آنست که بکریه اقرار و کانیست بعضی گفته اند که بد و مرتبه ثابت میشود و شرط آنست که اقرار کند
بالف و عاقل و مختار و آزاد باشد و کوفت و نا بالغ یا دیوانه اقرار کند اعتبار ندارد و اگر
کسی بخیر و شکیله اقرار کند اعتبار ندارد و اگر بنده اقرار کند اعتبار ندارد و چون حق آقا با و
تعلق دارد و اگر آقا نیز تصدیق کند ثابت میشود و اگر آقا اقرار کند چیزی که موجب قصاص است

در حق بنده اعتبار ندارد و اگر اقرار با هر چه که موجب دیت باشد میگویند هر چند بنده اقرار کند
و تعلق بگیرد بر قریه بنده موافق مشهور و اگر ضمیمه که اموال خود را ضایع کند یا کسی قریه بیا
بهر ساینده باشد که زیاد از اموالش باشد و حاکم شرع او را منع کرده باشد از تصرف در اموالش
اگر او را نقصان کند ثابت میشود و اگر اقرار کنند موجب دیت آنرا گفته اند ثابت میشود اما
با قرض خراهان در مجلس شریک نمیشود بلکه بعد از اقرار قریه یا اگر مال بهر ساینده باشد و اگر
یکی اقرار کند که من او را بعد گشتم و دیگری اقرار کند که من او را بخیط گشتم و اراث غیر است همان
هر دو و هر یکی را که خیار کند دعوی او از دیگری ساقط میشود و اگر یکی اقرار کند که من او را
عقد گشتم پس دیگری اقرار کند که من گشتم و نگفته است پس اول اقرار خود برگردد تصاح و
دیت از هر دو ساقط میشود و امام غزالی گفته است که دیت میدهند تا بر مشهور بعضی
گفته اند که اراث غیر است هر یک را که اختیار میکند میکند دست از دیگری بر میدارد و مستند مشهور
روایتی است که از حضرت صادق علیه السلام است که در زمان حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و در برابر حضرت
اقرار بنده که اقرار بر خرابه و دین بود که کاروی خون آلودی در دست داشته و از خرابه بود
که در خون دست و با میزه حضرت امیر علیه السلام و پس بگوید که با امیر المؤمنین علیه السلام من او را
گشتم حضرت فرمود که بپای او را و بعضی مقبول نصاح گویند و از انبای راه که او را بپای نه که نصاح کنند
مردی جرعه تمام آمد و گفت بپسند و او را بخدمت حضرت برگردانید چون خدمت حضرت رسید
آمدند آن مرد دوم گفت یا امیر المؤمنین و الله او مقبول را نگفته است من گشتم حضرت برگردانید
که چه باعث شد من که اقرار در جان خود کردی گفت یا امیر المؤمنین چه میتوانستم گفت و حال آنکه این
پس او بر من کوه میبازند و مرا با که در خون من نگشته با نقد که خون از او میریزد و من از او ایستاده
بودم از من ترس نکند اقرار کردم و من مرد نقیانی بودم که مقتدی در بطون این طرا به گشتم و مرا بول گرفت و

کاوه در دست و از او خواهر شدیم که بود که نام او این گشته را دیدیم که در خون خود میبلیند و بخرج را ببرد
 بیکدم که این صفت را خوا شدند و مرا گویند حضرت امیر فرمود که هر دو را برید و بنزد حضرت اما
 حسن و ابوبکر بید که هر یک در باب آنها صحبت چون هر دو را بنزد حسن بنشیند برودن و قضیه را عرض کند
 فرمود که بگوید به حضرت امیر بگویند که اگر این مرد بیک گشته است بیک شخص دیگر را زنده کرده و آن
 گشتن و حقیقتی میفرماید که اینها ها نا اچھا انھا من حیثا یعنی هر که زنده کرد و اندر نفسی را این
 جان است که زنده کرد این است هر دو را دست از او باید برداشت و دست مقتول را از دست لال باید داد
 و دم کوه است و خلایق نیست و را نکه بد و کوه عادل مرد قصاص نمائند و بعضی گفته اند که بگویند
 و در زن عادل نیز ثابت میشود قصاص و بعضی از علما گفته اند که شهادت ایشان قصاص ثابت نمیشود و اما
 ویت لازم میشود هر چند بر عهد شهادت را داده باشند اما مصلی که موجب ویت باشد مثل قتل شبهه عمد یا
 یا جرحی که در آن قصاص میباشد و ویت میباشد مانند شکستن استخوان یا جرحی که با ندرین
 رسیدن باشد اینها بیکدم و در زن و بیکدم عادل و قسیم ثابت میشود بنا بر مشهور و در شهادت
 مشهور شرط است که صیغ شهادت دهند مثلا آنکه بگویند شهادت بر او زده و بهمان زدن مرگ با آنکه
 زده او را که بان زدن مرگ با آنکه حبس شده و بهمان بیاری مرگ و اگر در این صورت تا آنکه بگوید که
 میگویند که بهار شد اما بان بیاری مرگ حبس و بیکدم بعضی گفته اند قول او صحیح است و اقسام را بیا
 شرط است که کوهی کوهانی یا بگوید که موافق باشد پس گویند کوه کوه بگوید که در اول و در گشت و بگوید
 گوید در آخر و در میان بگوید که در میان گشت و بگوید که در آخر گشت یا بگوید که بیدار گشت و بگوید
 گوید شهادت گشت ثابت نمیشود و خلایق کرد را بصورت لوث ثابت میشود برای تمام یا نه
 و اگر بیک شهادت دهد که دیدیم که او را گشته و بگوید که او را فراموشیدیم که او را گشته ایم اما
 بخرج بعد بگوید اصل گشتن ثابت میشود و در برخی گشتن قول تا مل مسجوع است و اگر بگوید که او را

عدا گشته و دیگر که بگوید که او را گشته و بر عهد شهادت ندهد شهادت را رفت که من ثابت نمیشود اما اگر
 شخصی میگوید و در اینجا چند مسئله است **اول** آنکه اگر دکن بر و کس کوهی دهند که دکن شخص یا
 گشته اند پس آن دکن بر کوهان شهادت دادند که کوهان او را گشته اند اگر داشت مقبوله قصاص
 و کوه او را که قصاص و بعد مرد ثانی ثابت میشود و اگر قصاص دوم و دیگر که قصاص از عهد بر سر
 میشود چنین گفته است بعضی را احتمال دارد که در صورت اول نیز حبس یا قصاص یا هر دو بر سر
دوم اگر دکن کوهان شهادت دهند بر شخصی که مقبوله گشته است و دکن کوهی دهند و
 دیگری که او گشته است و در مسئله خلایق است بعضی گفته اند هیچیک را نمیشکنند و از هر یک نصف
 ویت میگیرند اگر کوهی دهد یا شبهه عمد دهند و اگر بر خطا کوهی دهند از عادل هر یک نصف ویت
 میگیرند و بعضی گفته اند که در این حدیث است در حدیثی هر یک از کوهان که میگویند او را که کوهی
 که بر او داده اند میگویند و در مسئله اقوال دیگر بیست و نه و اما شکلا است حبس عدم نفس و اما
سیم هرگاه دو عادل شهادت دهند بر مردی که شخصی را گشته است پس در یکی بیاید و بگوید
 که من گشته ام او را و این مردی که کوهان بر او کوهی داده اند بیکنا هست در این صورت مشهور
 میان علما آنست که در این مقبوله اند بکشد آنکسی را که بر او کوهی داده اند و آنکه فراموش کرده است
 نصف ویت را میدهد و اگر شهادت افشایی که در آن قصاص میکند و میگویند که او را بکشد که فراموش کرده
 و چیزی بوارش او میدهد برای آنکه او را فراموش کرده است که من بنده او را گشتم و میگویند که در این
 مقبوله هر دو را بکشد اما باید نصف ویت بدهد بر او را آنکه کوه بر او کوهی داده و میبندد و
 بوارش آنکه او را فراموش کرده است و اگر ویت را نمی شود از هر یک نصف ویت میگیرد و این معنی
 روایت صحیحی است که درین باب وارد شده است و بعضی را بیا شده اند که میگویند و این میان
 قصاص هر یک که خواهد **چهارم** اگر آنها که قتل آنها ثابت میشود قصاص است بعضی میگویند

اگر خصوص عصبه است یعنی خویشاوندی پدری پدر و مادر و خواهر و برادر و عصبه اختصاصی را دارد
و از دست مهرات میبرد و در چنین حالتی و خالی و عصبه و مادر و از انحصار و دست مهرات میبرد و
بعضی حکم عصبه بودن را مخصوص برادران و خواهران مادری دانسته اند و در برابر اقارب مادری
جاء کرده اند زیرا که در وایات و خصوص ایشان وارد شده است و این قول خالی از غلط نیست
نظر بر این قول اول اقوال است **سیم** اگر خویشاوندی پدر و مادری باشد خویشاوندی پدری و مادر
تنها میبردند **چهارم** اگر زن از مطلقا اختیار تصاص کرده و عصبه کردن نیست و اختیار با مردان است
و اگر بدست نرود و هند ایشان مهرات میبرد **مفسد سیم** در حکم وحدت و تعدد وراثت است اگر
وراثت خون بان کس باشد خود نیست که با پدر و زن و حجت احام یا حکم شرع با عدم او و تصاص
میتواند کرد یا نه بعضی گفته اند می توان در حجت نیست بعد از نبوت بدون رخصت حاکم شرع
تصاص می توان کرد و بعضی گفته اند بدون اذن حاکم شرع جایز نیست تصاص کردن و اگر بکن حاکم
شرع او را بفرزند بکشد و چیزی بر او لازم می شود و بعضی گفته اند فرزند بر سر او لازم می شود و هیچ
نقد بر در باب تصاص در اعضا ناکید در رخصت حاکم شرع زیاده از تصاص نیست و این خد
اکثر تصاص و مرد وراثت واحد کرده اند اما طاهرا هستند که در تعدد نیز همین خلافست و دلایل
مشهور است و اگر وراثت خون مستند باشند و قول است بعضی گفته اند که هر چند واجبات است
فصاص کردن بعد از نبوت و ضامن است حصه باقی و بر نه را که در حصه هر یک از وراثت با پدر باشد
و قول دیگر آنست که جایز نیست هیچ یک را بدون اذن دیگران تصاص کردن بلکه هر اگر اتفاقا بر تصاص
کنند باید که هر شش را بگیرند و برگردان او نیزند یا هر یک شخص بیکاندا با یکی از خود ها را بگیرد
کنند که او بکشد پس اگر یکی از وراثت بدون اذن دیگران تا او را بکشد تا شرع کرده است و در حکم او
و قول است **اول** بعد کرده است اما تصاص نمیتوان کرد اول بلکه مساوی و بر نه حصه خود را از وراثت

از آن وراثت میگیرند و بعضی گفته اند از ترکیه تا ملکه مقبول شده میگیرند و در ترکیه و از آنکه تا ملکه
گشته است میگیرند و اگر گفته اند چنانکه این روش میبرند **دوم** آنست که او را در ترکیه تا ملکه
مقبول تا آنست تصاص و میتوان بکشت و باید وراثت اول را بر نه مقبول ثالث و سایر
مقبول اول بدهند از ترکیه مقبول تا آنکه تا ملکه است **مفسد چهارم** در بیان حکم وراثت طفل
و غایب است اگر وراثت خون متعدد باشد مثل آنکه مقبول چند پدر دارد و بعضی حاضرند و بعضی
غایب شهوات است که حاضر می توانند استیضای تصاص بکنند بشرط آنکه حصه غایب از وراثت ضامن
شود و بعضی گفته اند که باید انتظار بکشد تا آنها حاضر شوند و اگر بعضی باقی بماند و بخواهد با
بعضی گفته اند که انتظار بکشد که طفل بالغ شود و بخواهد عاقل شود و بعضی گفته اند باید
مدت تا ملکه را جسد میکند و اگر وراثت پدر و مادر و بر نه هر یک وراثت دارند و باقی
گفته اند و میتوان استیضای تصاص بکنند و بعضی گفته اند صلح بر وراثت نیز اگر صلح نمایند
بکند و اگر بالغ عاقل در میان وراثت باشد بعضی می توان تصاص کرد با ضامن شدن حصه
طفل یا بخواهد از وراثت و مسئله در نهایت اشکالات است **مفسد پنجم** هرگاه وراثت متعدد باشد
و بعضی اراده تصاص نمایند و بعضی اراده وراثت کنند و تا ملکه وراثت دادن راضی شود
با صلح وراثت را صلح کنند با آنکه در خلد نیست اگر گفته اند که آنها که بدست راضی شده اند
میتواند کرد و باید که حصه آنها که صلح کرده اند از وراثت بدهند و بعضی گفته اند که در وراثت
تصاص نمیتوان کرد و باید بدست راضی شوند و بخواهند تصاص با وراثت صلح دلالت کرده است
و صلح است و لیکن اول آنست و اگر عصبه بکشد بعضی از وراثت و بعضی عصبه بکشد و لیکن تصاص
کند مشهور میان علما آنست که تصاص میتوان کرد اما باید که حصه آنها که عصبه کرده اند از
وراثت بر وراثت اول بدهند و اگر شخصی عصبه بکشد شود و فرزند بسیار داشته باشد مشهور است

که در آن غیرند اگر خواهند فدا می کنند و اگر خواهند بیکدیگر نمانند
راضی شوند بدان ویت و اکی ویت بگویند از طرف فرضی مقتول بکشند و بعضی گفته اند که اگر اول
ویت دهد و بیاید و بقیه بکشد و اول انصاف نکند مگر آنکه حاضر شوند بقدر ویت از طرف فرضی
مقتول را **مقصد هشتم** در بیان حکم تعدد مقتول اگر یک شخص چندین کس را بکشد بکشد مثل
خاندن بر سر هر یک از مردم سازد یا هر را از حق بزند که بکشد بر بند و بقیه جمع مقتول این صاحب حق خواهد
بود و اگر آنهان بکشند و هر یک کشته است فدا کنند حق خود را هر کشته خواهد بود و اگر از ایشان یکی
یا بیش از آن بکشد استیفای حق او شده خواهد بود و در حق دیگران خلوت بقدری گفته اند برای
هر یک از آنها یکدست از مال او بکسیند و بعضی گفته اند حق ایشان ساقط میشود و قول اول مشهور
تر است و این خلوت است که مقتولانند که بعضی طلب فدا می کنند و بعضی طلب ویت را و چون کسی را
بنا بر کشته باشند یکی بعد از دیگری و او را هر یک را می رسد که طلب فدا می کند و خلوت است که با
سابق را استیفای هست و باینکه بر هر یک از کس بکشد کند و او را بکشد بدون رضای و رضای و رضای
هائیکه در شوق سابق می گذارند و همان خلوتها در آن جاریست و مشهور است که و بگویند
نام ویت را می گویند **مقصد نهم** در آداب استیفای فدا می است علی گفته است که سفت است
که احام با حکم شرع و کراهه دارد که صاحب فدا می را و او را حاضر گردانند و در هنگامی که استیفای
فدا می میکنند و باید که اگر فدا می را فدا می باشد آنانی که آن فدا می بر هر بنا بوده باشند و در
فدا می نفس بکشد اند که باید اقامت سحر می باشد که باعث شود که با او از هر بنا باشد و او را
غسل نمواند و او را کفن نمواند که در باید آنانی که فدا می کنند نیز باشد و کند بنا باشد که فدا می
و باقی با دو رساله هر چند تا بل بآلت کند و اگر کشته باشد و بعضی در صورت خود بآلت کند و کرده
اما باید که نواز بر بنا باشد و آداب او است و مشهور است که در فدا می قبل باید که بشویند

او را گردن بزنند و چند او را بخورند و بکشد باشد مثل آنکه خرف کرده باشد او را با سوزن زنی باشد
یا جزیب سست و با جزیب کشته باشد و بعضی گفته اند همان طریقی که او کشته است او را بکشند
گشت مگر آنکه بخورای کشته باشد مثل آنکه از بیاری از طلا او را کشته باشد یا شارب و حلق او را خشنه
تا او مرده باشد که در این صورت اگر فدا می بکشد و اگر گفته اند که باید امام یا شخصی را بقتل کند برای
خاندن و فدا می کردن و از بیت المال او را بخرید و دهد و اگر بیت المال نباشد بعضی گفته اند اگر بیت
او را از نماند یا اجابت کند و بکشد و اگر گوید که بکشد از بد که من خود بکشم خود را یا دست خود را بر
اگر گفته اند که جایز نیست و اگر در فدا می عضو بدن نقص پیدا کند و او را ببرد بر او چیزی نیست
زن حامله مستحق حد را قبل از فدا می شده باشد پیش از وضع حمل جایز نیست بر او اقامت فدا می
کردن برای ویت فرزند هر چند حرام زاده باشد **مقصد دهم** در بیان احکام شتر است و در
آن چند مسئله است **اول** اگر شخصی دست کسی را ببرد و بکشد او را دست او را برای
اول میریزد بعد از آن او را برای دم می کشند و هر چند این اگر او کشته باشد کسی را آخر دست
و بکشد و او را بدهد باشد باز او را دستش را می بریزند و آخر کوفتش را می زنند **دوم** اگر دو دست کسی را
برید و دو دستش را ببرد و ببرد پس چرا دست چپ او را سلب کرد و همان چرا دست او را بخور
می کشند و چیزی عوض دستها بر بدن باو میدهند بنا بر مشهور و در مسئله اشکالی هست **سوم**
هرگاه تا قبل حد بگویند و در دست نباشند تا بیدار اگر علی گفته اند ویت از مال او می گیرند و بعضی
گفته اند اگر مال نداشته باشد از خرفشان نزدیک او می گیرند و بعضی از خرفشان دور تر و بر این گفته
و در این معترضه وارد شده است و بعضی گفته اند مطلقا ویت نمی کشند **چهارم** در ویت معترضه
مقتول است که مردی را نزد عمر او بزند که بر او مردی را کشته بود عمر او را بدست بر او مقتول و او که
او را بکشد پس او را تا آن که او مرده است پس او را بآلت او بخانند و بر او در ویت می کشند

در معالجه کردن تا با صلاح آمد چون از خانه بیرون رفت باز برادر مقبول او را گرفت و گفت تو تا بر آ
من من ترا می کشم او گفت مرا بکجا می کشی چون او را پیروز و عربی بودند حکم کرد که او را بکشند چون بیرون رفت
بروند می گفت ای کزوه این مرد بکجا می کشی است و چون او را بر حضرت امیرالمؤمنین ام کز را بکشند
و بر حال او مطلع شد فرمود که بر او تعجب نکنید تا من بروم به نزد عمر و مسئله را تعلیم کنم و چون به نزد
عمر آمد و فرمود که حکم خدا چنین نیست که تو گفته گفت پس حکم چیست که این قاتل باید در قضا سر خود را بگیرد
از او را مقبول برای آنچه نسبت با او کرده است پس برادر مقبول او را بکشند برادر چون این را شنید دست
از او برداشت و او را بخشد برای آنکه نرسید که او گفته نسبت با او کرده است با او بکشند گفته شود و عقوبت
روایت اکثر آنها عمل کرده اند و بعضی این روایت را عمل کرده اند و بر اینکه و ادب او را بر غیر طریق شریعت قضا
کرده باشد چنانچه ظاهر روایت است که آنقدر مجرب بر او زده بود که مکان خود را در گشته بود پس اگر
شعبه بر او زده باشد و کاری نیفتاده باشد این حکم ندارد و او را می توان کشت و این در صورتی
است که بعد از آن قصیده زدن او کاری نیفتاده باشد **فصل** در روایت معتبر از حضرت صادق علیه السلام
مقتولست که اگر شخصی مردی را بکشد و مقبول و ستمش بر او باشد و اگر ستمش بر او چنانچه بریده اند
که بر خود کرده است یا ستمش را کسی بریده و دست خود را گرفته و او ایام مقبول خواهد کرد و اگر
قضا می کنند باید که دست بریده را بپوشانند و او را قضا می کنند و اگر قضا دهند دست بگیرند
باید دست را ساقط کنند و باقی بگیرند و اگر ستمش بر چنانچه بریده شده و دست
خود را نگرفته تا او را در چوب می کشند و دست را بپوشانند و اگر دست بگیرند دست تمام بگیرند
حضرت فخرمود که چنین با تمام در کتاب امیرالمؤمنین علیه السلام و اکثر علماء با این روایت عمل کرده اند و بعضی
گفته اند مطلقا دست بریده نمی کشند **فصل** در روایت معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام
که اگر شخصی انگشتان دست کسی را ببرد و دیگری باقی کف او را ببرد اگر خواهد که مردم را قضا می کنند

باید که دست انگشتان را ببرد و دست او را ببرد و اگر کفر علماء با این روایت عمل کرده اند و بعضی گفته اند
که دست مردم را نمی توان برید و اگر کسی ببرد **فصل** در بیان احکام قضا بر اعضا و اجزا و حالت
در شرایط آنها و در آن چند صفت است **صفت اول** آنکه شرط است در قضا بر اعضا که عدالت
قطع کرده باشند یا نباشند اینها که در شرایط بافت تلف میشوند یا آنکه قصد تلف عضو داشت باشند و چند قطع
غالب سبب نباشد چنانچه در تریل عدد مذکور شد و بعضی چنانچه در قضا بر اعضا مذکور شد و در قضا بر
اعضای غیر شرط است که در اسلام و آزادی مثل یکدیگر باشند یا آنکه شخصی که جنایت بر او واقع شده باشد
باشد از آنکه جنایت کرده مثل آنکه بنده و دست را و یا برادر یا کافر دست مسلمانی را ببرد که در صورت
قضا می کنند بنده و کافر یا اگر زنی عضو مردی را ببرد و زن را قضا می کنند اگر آن عضو زن باشد
و زنی که دست را از زنی بگیرند و اگر مردی عضو زن را قطع کند او را قضا می کنند اگر آن عضو مرد
مرد باشد اما زن می باید تفاوت دست را ببرد مثل آنکه مردی یک دست زن را ببرد باشد اگر
خواهد که دست او را ببرد و می باید که نصف دست را که ربع دست او است با او بدهد و دست
او را ببرد و می باید که بگوید که تا بکشد دست نرسد دست مرد زن تفاوت نمی کند و قضا بر اعضا
کافر را بعضی کافر بنده را بعضی بنده می کنند و اگر آزادی دست بنده را ببرد و در قضا بر او شرط است
که تفاوت را که نصف است بگوید پس شرطیت قضاوی و قضا می در آزادی بدون تفاوت و اینها
شرط است که عضوی که قضا می کنند با عضو مقطوع در میان می و علت ساری باشند با عضو
مقطوع بهتر باشد مثل آنکه دست بچه را بعضی دست مثل بچه ببرد بلکه دست مثل را بگیرند
و دست مثل را بعضی دست بچه و دست مثل هر دو می برد مگر اینکه اگر حضرت و طبیبان حادثی
دهند که اگر این دست مثل ببرد شود خوش بشود بخوار دهد شد تا او ببرد و در این صورت دست
صفت دوم در کیفیت قضا بر اجزا است و در اجزا که بر صورت زنند و آنرا شجاعت نامند باید که

در هاتر از سر جراحت کرده است قصاب گوشت و طریقه و عرض جراحت را بر حسب ای یا غیر آن بگوید
 بهمان مقدار قصاب بکشد و اوله و آخر افراشی بکشد که زیاد و بریده نشود و باید سر را بکشد بخت
 آن حکم کند که در وقت قصاب زیاد و کم نباید و اما حق اعتبار زیاد و بکشد باید بقصد بریزند که اسم
 آن صریح بر او صادق آید مثل آنکه جراحت موخه برده است یعنی استخوان غایب شده بوده است درین
 جراحت مقدار نبه میرسد که استخوان ظاهر شود **بخت مستقیم** شرط است در قصاب جراحت که در آن
 هم خطر مردن نباشد و غایب آن بود که جراحت کشنده نباشد پس اگر چنین نباشد و خطر مردن نباشد
 قصاب میبکشد بلکه دیت میگیرد و فضل آنکه بر شکم کسی برزد که با ندر دین و مسبد و او زرد و زنده ماند
 و راجحاً قصاب نمیتواند کرد زیرا که غالباً این جراحت کشنده است و در راجحاً بندرت چنین شده است
 که مرده است و هم چنین جراحتی که مرده نشود تا سفر میبکشد آن نیز چون تحمل خطر است و در آن قصاب
 جنت و دیت میگیرد و ایضا قصاب نباید باشد در شکستن استخوانهای سر و بدن باید کرد و استخوان
 از جدا خورد زیرا که خطر هست و اگر اوقات و در شکستن استخوان نمیتوان ضبط کرد که همان مقدار
 بشکند و بیشتر فکند **بخت چهارم** خلوصت جان ملاک که پیش از خنثی شدن جراحت
 بخرج خارج را قصاب میتواند کرد یا نه اگر گفته اند جایز است بعضی گفته اند باید صبر کند تا معلوم
 شود که او باین جراحت نخواهد بود بعد از آن قصاب کند زیرا که اگر با جراحت نبوده قصاب نفس
 لازم میشود قصاب منقوساً قطع میکرد و **بخت پنجم** گفته اند که قصاب را اعضا را نباید میبکشد
 از شدت کوه و سرما باعتدال هوا و قصاب را باقی میبکشد که آسان شود و اگر شخصی چشم مرده را باقی
 بدارد و بعضی گفته اند که او نباید میبکشد چشم را بدارد و بگوید که باقی مرده است
 بدارد و بگوید که جربیا را قصاب کشد **بخت ششم** هرگاه شخصی گوش کسی را برود و در هاتر
 گوش را بجای خود جربیا اند و معلوم شود مشهور داشت که قصاب ساقط نمیشود و گوش را بجای رانیتواند

برود و خلوصت آید میتوان گفت که تا گوش خود را جدا نکند من نمیکند او که گوش را برید یا نه و هم چنین اگر
 بعد از قصاب گوش را بجای و جرح که شش خود را جربیا اند از خلوصت که با قصاب میتواند بگوید که گوش
 خود را جدا کند که شش من باقی باشد و ایضا همین خلاف و اگر شش جرح هست اگر بعد از قصاب گوش خود را
 جربیا اند و بر هاتر آنکه گفته اند که اگر خطری در جدا کردن گوش جربیا نباشد میباید جدا کند و راجحاً
 آنکه بعد از جدا کردن حکم دیت بر میسر ماند و با آن نماند میتوان کرد و جمیع احکام مذکور در قصاب است
بخت هفتم اگر او سر را بیکه بکشد یا در یک چشم کسی را که در چشم داشته باشد که بکشد از قصاب
 میبکشد هر چند اگر برود و دیده که در پیشو چشمش کور شود میباید چشم مردم را که بکشد و اگر بر عکس
 باشد که جمیع البین چشم جمیع اعضا را که بکشد چون این بیک چشم بجای و چشم او است اگر دیت
 دهد میباید دیت و چشم را بدهد یعنی تمام دیت انسان و اگر قصاب کسی بکشد چشم را قصاب میبکشد
 کور میبکشد و دیت بیک چشم را میگیرد و بعضی گفته اند که اگر اخبر قصاب کسی بکشد چشم را قصاب میبکشد
 و دیت لازم نمیشد و حادثیت معبره بر قول اول داده شده است **بخت هشتم** هرگاه کسی
 نوره دیده کسی را ضایع کند و حدقه بجای خود باشد او را قصاب میبکشد بهمان حدقه باشد و نوره
 را بر او نشود چنانچه در روایت اخبر از حضرت صادق علیه السلام است که شخصی نوره بر او آمد و دعوی کرد
 بر شخصی که با او بجای بر روی او زده کتاب درج بدو او فرو کرد و در بدنه اش جراحت خود است اما هیچ
 نمیبیند آن شخص گفت من دیت چشم را با او جدا نمودم و قبول کرده و جراحتش در بدنه او و در بدنه او و جراحتش
 الموضان که مرده است که میان ایشان حکم کند جنایت کشنده دیت داد و در آن شد و گفت بخواب
 قصاب که حضرت فرمود که آینه را که مرده و پنهان را که مرده و در بدنه چشمش در هر طرف
 جربیا اند و آینه را بر او بر قصاب قصاب داشتند و تکلیف کردند و او را که نظر کند و آینه را تا نوره
 در بدنه اش بر طرف شد و حدقه اش بر طرف شد بجای خود ماند و اکثر علما با این معقول عمل کرده اند

گفته اند که فلان دین کا فزونی است و بعضی گفته اند در هر دین ندارد و در دین دینی چینی دین
و نغزانی و جیوس یعنی کبر که جزیره دهند و در زمان با شد خلافت اکبر گفته اند که هشتصد
در هر است و در بعضی از بابات چهار هزار و در هر وارده شده است و در بعضی موافق دین
مسلمان نیز دارد شده است و محو کرده اند بوسی که عادت کرده باشد بکشتن ایشان امام
میخواهد که دین ایشان را غلبه کند تا در آن حجرات اول شود بنا بر مشهور دین زن زمی
چهار صد و در هر است و دین غلام نیست اوست ما دام که زیاده از دین حر باشد و اگر زیاده
باشد بدین آزاد بر کرده و زیاده را اعتبار نکند و در اجزای اعضا او را در نسبت بقیمت اعضا
میکنند پس اگر جانی بر او واقع شود که در آن نصف دین باشد در نصف خواهد بود چنان
گذشت **مقصود دوم** در بیان مقدار و در هر و دینا است موافق زوهای این زمان که دین
از سال ۱۲۳۳ هجری است چون موافق مشهور اخبار در این اجناس صد کرده بقا تو و جانی
است و غالباً غیر طلا و نقره شمار نیست کرده شده باید که مقدار در هر در بار و صلح شود
بدانکه خلایق نیست میان ملک و دینا و در جاهلیت اسلام تفاوت نکرده است آن و خلافت
و هر یک موافق اشراف تمام الوزین و دینی که بعضی از بعضی گویند چهار دانگ و نیم مقدار بر دین است
یعنی مقدار اشراف نیست و تحقیق مقدار اشراف و میراثی و تبدیلی احدی را بیکدیگر یا لا غیر علی
در کتاب زهر الحساب شده پس هزار دینا بر حسب زمان هر اشراف و دینی تمام عبارت و در
زمان سابق چون نقره کوان نزد طلا از آن نوبه یک دینا بر مساوی و در هر بوده است این داده
هزار و در هر بعضی هزار دینا و در شرح محقر شده و در این زمان تفاوت بسیار پیدا هست نسبت
طلا کوانتر شده است چه نسبت اشراف بر نقره در این زمان شش ربال و سه شاهی که است بر ربال
و در مقدار اشراف که عبارت از هشت عباسی است و با شد پس اشراف هر نوبه چهار و هشت و شش

شمار دین در هر شاهی که میباید شد یعنی یک دینا با نوزده شاهی که بر عباسی آخری و اگر هزار
بازده ضرب کنیم ۱۱۰۰ شاهی میباشد اندر این خرج هزار دینا بر یکی که نسبت است نسبت
هکذا خارج ۵۵۰ تومان شد هزار دینا بر یکی شد از این خرج نوبان کرده است نسبت
کویم هکذا خارج ۵۵۰ تومان شد پس هر اشراف و دینی در این زمان
هزار تومان الا بیجا و بیج آن شد یعنی بقصد و جعل و بیج زمان بیجا و بیج
میراث نقره در این عصر چهارده شاهی است و بعد از تقسیم آن بخرج دین که چهار است هکذا
خارج سه شاهی نیم شد پس آنرا از چهارده تا فسی کویم هکذا باقی ده شاهی و نیم شد پس
آن سه دین و مقدار اشراف است که یک مقدار اشراف باشد پس مقدار اشراف نقره در این زمان
ده شاهی و نیم شد و مقدار اشراف که یک دینا بر یکی نیم مقدار اشراف و بیج یک اشراف و نصف و شاهی
و نیم شاهی و دوازده دینا و نیم شاهی است و نیم صد دینا و نیم شاهی است که در دینا
و نیم شاهی باشد و در اجماع کویم هکذا مجموع ۱۲ شاهی ده دینا بر یکی شده
و مقدار در هر شاهی است در این زمان و مقدار آن هکذا
یعنی ۵۳ دینا بر یکی است و آن مقدار دینا بر یکی ۱۵
در هر شاهی است و بعد از ضرب ده هزار دینا هکذا ۵۰۰۰۰۰ حاصل مقدار ده
عجیب و بد است از نقره و بعد از تقسیم آن بخرج شاهی هکذا
خارج مقدار شاهیات مقدار دین نقره است و بعد از
تقسیم خارج به نسبت که بخرج هزار دینا و شاهی
خارج مقدار هزار دینا و شاهی مقدار دین نقره است
و بعد از تقسیم آن به بخرج زمان است هکذا
۳۰۰۰۰۰۰

۳	۶	۵	۰
۳	۶	۵	۰
۳	۶	۵	۰

تا بالغ سوار شوند و سبب برآوردن و سبک بجز بر خورند و بریدند نصف دیت هر یک نصف با نصف دیت
اسب بر عاتق دیگری است **هشتم** اگر شخصی از برابری آنرا دان با نصف دیت و قوت اندازان بگذرد
تیری با تفکیک یا غایت بر و غور و برید و اگر بخواهد از آن خواند گفته باشد که با جبرایش او شنیده باشد
با از آمدن باشد و خود را در دست و اگر نگفته باشد یا گفته و او شنیده باشد یا شنیده باشد در
و تیکه او را بر این بکن باشد دیت بر عاتق آنرا ندان و خواست بشرط عدم شرایط عدم و اگر کسی گوید که
بدونش گفته از برابری ایشان بگذراند و تیری و خواند بر آنکه در بخورد و گشت شود بعضی گفته اند
که دیت بر آفته که گوید و بدوش گرفته و بعضی گفته اند بر عاتق آنرا ندان و خواست و با بگوید
که بعد از شرایط عدم بر طریق **نهم** روایی دارد شده است که در زمان حضرت امیرالمومنین
و خوری بود و تیری و خوری سوار شد و خور و بگوید با دستی بر خور و دم زد و بر حسب و خور
اول از دوش او افتاد و مرد حضرت را بر خور و که آن و دوش و نصف دیت او را بر دهد بعضی نصف
و بگوید جهاند و دهد و اکثر علما این روایت عمل کرده اند و بعضی مواضع روایت دیگر نقل
شده اند که دیت او را بر خور و میشود یکسری از آن بدوش خورده و او که سوار شده و آن ساقط میشود
و آن دو دوش هر یک دیت و دیت را میدهد و این احتمال دارد و نزدیک سوار شوند با لقمه عاتق
باشد و بعضی گفته اند اگر خوری که بر او داشته بود و اختیار بر حسب است تمام دیت او را میدهد
که خوب زده است و اگر با اختیار بر حسب است تمام دیت را خود میدهد مگر اینکه با شرایط عدم
باشد که قصاص در آن میباشد **دهم** مشهور میان علما آنست که هر که در شکی بر آن
خانه بیرون بر دوش او است تا او را بر کوه انداخته و اگر بگوید که دیت او را بر دهد
مگر آنکه نگوید که دیگری از گشت است بر دیت او ساقط میشود و این در صورتی است که
او نگوید باشد اگر او را بر دهد و بیاورد و او را بر دوش او باشد اگر گفته اند با دیت بر او گشت

بعضی

و بعضی گفته اند بر دیت او ساقط میشود اگر او را گشته بیاورد و دیگری گشت او را
نات بگذرد بعضی گفته اند از برابری میتوان گشت و اگر گفته اند که دیت بدهند و بعضی گفته اند که
اگر محقق شود و دیت با آن شخص که او را برده است یا دیگری عین حکم باشد و اگر بگوید
نات شود اگر تمام دیت او را بر میگذرد و اگر شب عدد یا خطا نات باشد دیت میگیرند از او
و اگر فوت نباشد از آنکه او را از خانه برده دیت میگیرند و از عرق من این اقدام منقول که گفته
که من در مسجد الحرام بودم و ابو جعفر و ابیانی از خلفای بن عباس مشغول طواف بر روی او را ندان
بیکدیگر که اعیان بر این در هر شب غایب بود و مرا آمدند و او را بر دوش و بر دوش او را خانه خود و بسوی
من بر گشت و بدو سوگند که بدنام که چه کرده اند با او و ابیانی گفت که چه کردید با او گفتند که چه
کردید با او گفتند ای امیر ما از سخن گفتیم و او را از خانه خود بر گشت ایشان گفت که در وقت نماز
در همین مکان باز من بیایم چون در نزدیک وقت عصر نزد او حاضر شدند و دوش و دیت حضرت
جعفر صارتی را بود حضرت گفت که میان ایشان حکم کن حضرت فرمود که خود میان ایشان حکم کن حضرت
سوگند داد که میان ایشان حکم کن پس برای حضرت جای ناز محوری گشت و حضرت بر روی آن
نشست و در حضور آمدند و در برابر ایشان نشستند چون ایشان دعوی و جواب را بجز رد نکردند عرض
کردند حضرت بکاتب خطیب خطاب کرد که ای پسر بنو مسلم الله الرحمن الرحیم و رسول الله و فرمود
که هر که مردی را از خانه بیرون برد یا ناست مگر اینکه گواه گفته باشد که او را بجا نبرد و گویا اینست
ای غلام این را بر و گوشت را بر آن گفت با من رسول الله من او را گشتم و نگاه داشته ام و رفیق من
کار و بر و زود او را گشت حضرت فرمود که ای غلام دست از او بردار و بر نفسش را بکش و رفیق گفت
با من رسول الله من عذاب نموده ام او را بکفریت گشتم حضرت فرمود و قول را گفت که این را گویند بن
بقصاص او را و خود و آنکه او را نگاه داشته بود حکم فرمود که بر زندان روند و آزاد نباشند و زندان

بود و هر سال بخانه ناز یا نداشتن بنشیند و موقت گوید که کو با حضرت **ع** و در این وقت معلوم شود عیادت
 چون معلوم امامت میدادند که ایشان را در گذشته اند باین تدبیر ایشان را با قرار آورده اند مانند
 اکثر نشانی های جمعی خود حضرت امیر المؤمنین **ع** **بار و هجده** طفل را که بدایه بودند که بخانه خود بر
 شیر بدهد و بعد از آنکه دنیا و در عاوس و قارب طفل را که بدایه بودند که بخانه خود بر
 بسبب امامت و تولد مسیح است مگر آنکه معلوم باشد که این جناب طفل است و در صورت بیاباید
 آن طفل را بدهد اگر دیگری بناورد که طفل باشد که آن طفل است **و از هجده** اگر دایه و رضاع بر
 طفل بکند و در آن حال نکند و در باب بسیار دارد شده است که اگر غرض از این امر شد که طفل غرض
 دیت بر حال اوست و اگر از جهت غرض دیگر می دایه شده است و نیز بر عاقل اوست و اکثر تدبیر این باب
 عیادت کرده اند و اکثر متاخرین تر باین شده اند که دیت مطلقا بر عاقل اوست و اول توی قنات **سوره هجده**
 در وایتی از صفت صادق **ع** منقولست و باب دوازده ای که بخانه دیت و اسباب خانه ای که کودک و مادر
 زن و فرزند آن زن خواست که او را دیت کند فرزند را نکند و اسباب را دیت داشت که بدین بود زن
 و زن را نکند حضرت **ع** فرمود که از او زن دیت جهت دیگرند و چهار هزار و دویست و بیست که بعد
 با او زن ناکرده از مال دیت میکرد و در آن دیت و اکثر تدبیر مامور دیت کرده اند و متاخرین
 متاخرین در بعضی احکام مذکور کرده اند و ممکن است محکومین از او را دیت بصورتی که خوش
 حال داشته باشند و حمل چهارده روزه **ع** از زمان و الله اعلم **سوره هجده** در وایت دیگر
 از حضرت **ع** منقولست که در باب زن که در شب زانیا و خود را آورد و در بچه خود نهان کرد
 چون شوهر را دیت جماعت کرد با او زنده در آمد و خواست که شوهر را بکشد شوهر را بکشد و
 او را نکند و زن شوهر را نکند حضرت **ع** فرمود که زن باید که دیت یا در بدهد که او را فریب داده و با
 خانه آورده و در آنجا قصابی شوهر بکشد و محقق از علماء گفته اند که چون با دیت راست و دیت ندارد

بار و هجده در حدیث صحیح وارد شده است که در زمان حضرت امیر المؤمنین **ع** چهار کس یا هفت کس
 ظهور نمود و جنایت کردند و دو کس بگریح شدند و دو کس کشته شدند و حضرت **ع** فرمود که دیت
 آن دو کس که کشته شدند اند بر آن دو کس است که بگریح اند و دیت جراحت خود را اند و یک کشته ای که
 بکشد و در دیت وایت دیگر وارد شده است که دیت و مقتول را بر قبیلای چهار کس حلال میکند
 و دیت و بگریح را از دیت کشته ها جدا دارند **سوره هجده** در وایت عقیق وارد شده است
 که در زمان حضرت امیر المؤمنین **ع** شش طفل در میان نهر نزلت با نری میکردند یکی از ایشان غرق شد
 از آن پنج نفر که مانده بودند و در شهادت دادند که آن سده نفر یکبار در نهر نزلت کردند و آن سده نفر
 شهادت دادند که این دو نفر را نفری که در حضرت فرمود که آن دو نفر که سده کس بر ایشان شهادت
 دادند سده شخص دیت را میدهند و آن سده نفر که دو کس بر ایشان شهادت دادند و در صورت دیت
 میدهند و اکثر متاخرین این حکم را مخصوص الواقره دانسته اند و با وجود دیت بقصاص قابل شدن آن
سوره هجده گفت که سبب شده باشد بر عاقل آن یزید و یزید را داد **اول** سبب نکند
 یا جاهل بکند یا بی کسی بر آن سبب بر آید و بقتل یا در جاهل بقتل یا بی کسی بر آن سبب بر آید و بقتل
 کرده باشد و کسی سبب آن هلاک شود یا قصیر یا صاحب ملک و سبب نیست مگر آنکه شخص بیگانه
 کالیف کند و او را کور باشد یا با او تار باشد یا جاهل بقتل یا بی کسی بر آن سبب بر آید و بقتل
 بر سر راه است و در بعضی گفت گفته اند که ضمان است دیت اول و این در صورتی است که شهادت
 موجود نباشد و هم چنین اگر در چهار جای که دیت باشد بر عاقل نیست و اگر در ملک دیگر کرده
 باشد بر عاقل نیست و اگر در ضمان نیست و اگر در ضمان باشد بر عاقل نیست و اگر در ضمان باشد بر عاقل نیست
 ضمان است و بر عاقل و مگر آنکه شهادت بر عاقل موجود باشد و اگر در ضمان باشد بر عاقل نیست و اگر در ضمان باشد بر عاقل نیست
 بنشیند و بگوید اگر در ضمان باشد بر عاقل نیست و اگر در ضمان باشد بر عاقل نیست و اگر در ضمان باشد بر عاقل نیست

گفته اند مطلقا ضامن است و اگر در شایع قراض باشد و در شایع بگوید و جای کمره در کمره باشد
اگر برای مصلحت آن خورده عامه مسلمانان است یا از قبل جمع شدن آن است یا از آن است اکثر گفته اند که
ضامن نیست و بعضی باین دلیل گفته اند که باینکه ضامن باید در شایع باشد و اگر باینکه ضامن
ضامن نیست و الا ضامن است و اگر از برای مصلحت خود گفته است مانند بیت شهادت که در شایع مضمون
گفته ضامن است و بیت هر که را که در آن میرد یا عرج شود بنابر مشهور **دوم** اگر کسی بگوید و
کما در شایع بسان و بسبب تلف کسی شود بعضی گفته اند ضامن نیست و بعضی گفته اند که اگر باینکه ضامن
ساخته است ضامن نیست و بنابر مشهور که اجای زیادتی طریق مسلمانان جای نیست بحدی ساختن
حل ۱۲ است مطلقا ضامن است **سوم** اگر کسی فرزند خود را بکشد و بداند که ضامن است یا نه و اگر
شود اگر تعصیب کرده است ضامن است و بیت آن طفل را و اگر تعصیب نکرده است خلوصت اکثر گفته اند
که ضامن نیست و بعضی حکم بجهان کرده اند و اگر طفل را در میان بخت و بی شریک بکشد و بگوید که ضامن
گند و غرق شود ضامن است و هم چنین است اگر با غیر او که گند کند بیک نفر یا بیک نفر یا بیک نفر یا بیک نفر
که در آنوقت ضامن است **چهارم** اگر در غیر شایع بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد
و مانع شود و بگوید و خود بانه زنی بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد
از نه نفر بگوید و بیت او لازم میشود و اگر بختی را بقتل شخصی بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد
او بگوید از نه نفر و مانع شود و بگوید حکم قتل عمد دارد و باعث قصاص میشود و بعضی از علما که
مصلحت را باینکه ضامن است که اگر کسی بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد
و او بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید
از آنها تلف و بیت لازم میشود **پنجم** اگر کسی در وقت حرکت بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد و بکشد
و احوال هر دو تلف شود اگر با اختیار هر دو را از دست آنها گرفته و بعد از آن اختیار ایشان را مانع شده است

هیچیک ضامن نیستند و اگر با اختیار ایشان حرکت بکند و صاحب کشتی را بکشد و صاحب
مال بکشد نصف قیمت هر کشتی و نصف احوال هر کشتی و نصف قیمت هر کشتی و نصف قیمت
پرده از اموال بر صاحب کشتی و بکشد است و اگر کشتی از ملأ حان است و اموال از آن بکشد نصف قیمت
هر کشتی و بکشد و اموال هر دو نصف قیمت است و اموال هر دو نصف قیمت است و اموال هر دو نصف قیمت
تلف شده باشد اگر کسی از آن ضامن بپاشان لازم میشود و اگر بپاشان لازم میشود و اگر بپاشان لازم میشود
ایشان لازم میشود **ششم** اگر کسی در ملک خود یا در زمین حیاتی و بپاشان لازم میشود و بپاشان لازم میشود
شود و کسی بپاشان تلف شود و ضامن نیست و اگر بپاشان تلف شود و ضامن نیست و اگر بپاشان تلف شود
اگر راست ساخته یا مال بپاشان خود ساخته و ضامن شود و کسی تلف شود ضامن نیست و اگر
دیوار را مال بپاشان یا مال بپاشان ساخته و خراب شود یا بعد از ساختن بپاشان یا
بخانه بپاشان و تواند علاج کرد و نکند و ترا بپاشان و بپاشان و بپاشان و بپاشان و بپاشان و بپاشان
در هر این صورت اگر کسی تلف شود یا عرج شود ضامن است علی المشهور **هفتم** مشهور میان
علماء آنست که بجهان است تا و در آن بر راه مسلمانان نصب کردن و هم چنین جویها از دیوارها و دیوارها
او در آن چیزها و در نهاده ساختن و ما دام که مرتفع باشند و فرجه بپاشان و وسایل شلق و غیره
و بپاشان و احوال و بپاشان اگر جویها بپاشان و بپاشان است که در بیک طرف صاحب احوال را بپاشان
شود اینها از راههای مسلمانان بر طرف خراب کرد و هم چنین حضرت ابراهیم علیه السلام را بپاشان
که اینها از راههای مردان و بپاشان بپاشان که بپاشان است اگر بپاشان و بپاشان بپاشان و بپاشان
عالم کسی را تلف کند خلوصت در ضامن بپاشان صاحب ناودان و بپاشان و بپاشان و بپاشان و بپاشان
شده اند که ضامن است و بیت نفوس و بیت احوال را از مال خود و بپاشان بپاشان اگر بپاشان از ناودان
بپاشان است بپاشان و تلف کند خلوصت در ضامن بپاشان و بپاشان و بپاشان و بپاشان و بپاشان و بپاشان

[illegible]

فكان من ومن اخل بالعلل ففاسد وفاقا كما فرض عند الخواارج خارج عن الايمان
غيره اخل في الكفر عند العشرة والجهنم فغير الخواارج اتفق على العقيد لولم يعمل
لم يكن كافرا فندم كفرة اجاعى عند المسلمين لان الخواارج كفار عند الايمان
ضرب رجا الدين وهو حجب على وهو منصوص مع ايجابهم ففانكاه هذا
ان لم يعمل مطلقا ولو عمل في الجملة فاولى بالوفاء في عدم كفره وايضا لو كان
عدم المعصية شرط في الايمان لكان مرادنا للصحة وهو مخالف بالقرينة
من الدين فالحجة معك على نفي الكمال والذي يدل على انه الصديق وعدا
انه ضا الى اضافة الايمان الى القلب فقال كتب في فلو بهم الايمان فله
مطلوع بالايان ولم نؤمن فلو بهم ولما دخل الايمان في فلو بهم
وعطف عليه اللفظ الصالح في مواضع كثيرة وقدره بالمعنى فقال اوان

طائفتان من المؤمنين اقتتلوا او معلومان احدى الفئتين عاصي مع قطع
عن عصيانها معاودة يا ايها الذين امنوا كتب عليكم النصاص في القتلى فالقتلى
يعتبر مقتول الكافر والمؤمن والتقصير خلاف الظاهر وضيق الاصل ولم يلبسوا اعيانهم
بظلم مع ما فيه من تلك التغيير لا تزداد قرب الى الاصل وعلى ان العمل داخل فيه فلو
قالوا واذا تلبت عليهم ايمانهم زادتهم ايماناً وقلوبهم ايماناً وقلوبهم ايماناً
فلا يار في الصحبة التجارية وبلغ يا ايها الذين امنوا اي يفتن في ايمانكم اكل
الايمان لا تزيدهم بالطاعة وينقصهم بالمعصية واما اذا كان نفس التصديق كما
هو مذهب الاشاعرة فيزيدهم ايماناً للزيادة والنقصان ويمكن ان يكون كماله
عليه لو لم يكن مخالفا للاجماع كما عرفت وقالوا يا ايها الذين امنوا كتب عليكم
اي امنوا باللسان امنوا بالقلوب امنوا بالاعمال وقالوا من مات الا عراب امنا
فانما هو الزوال والى ما هو عليه من ان يكون له من العمل ما يكون له من العمل
فانما هو الزوال والى ما هو عليه من ان يكون له من العمل ما يكون له من العمل
فانما هو الزوال والى ما هو عليه من ان يكون له من العمل ما يكون له من العمل

والعاشرة طان او سطران معتبران في الايمان الا ان يبقى الشبهة بالاجماع والجمع بين
الاولى والثانية فيكون التصديق الحاصل من الايمان فهو في القلب مكان كذا في
القلب لذلك اضاف اليه وعطف العار عليه كعطف جبرئيل على الملائكة وهو
كان خلوقا لذلك يجب المصير اليه مع القربة ثم ان التصديق الجاهل المطابق
لواقع الغير الزايل كصدق المقلد مستلزم للعلل والتصديق اللساني فالأضاف
اليه اضافة لا معنى للملائكة من نفس قربة الاضافة الى الاخر وقال تعالى
ايها المؤمنون الذين اذا ذكر الله وجلت قلوبهم واذا تليت عليهم آياته زادتهم
ايمانا وعلى ربهم يتوكلون الذين يقيمون وقاما من قدامهم ينفقون اولئك هم
المؤمنون حقا ثم ان التصديق مراتب الاولى تصديق المقلد المطابق
لواقع المالك الزوال وهو غير كاف في اصول الدين قال الله تعالى لا الا
التي هي عليه من ان يكون له من العمل ما يكون له من العمل

حد و چهار نفرند و حد و هفت الفاس **فصل چهارم** در اقسام حد زن است و آن
 نه قسم است **اول** کشتن بشمار است و آن بر سه قسم است یکی مردی که باز نان هر شی
 خود را نکند مانند مادر و خواهر و عمه و خاله و دختر و برادر و دختر خواهر و بعضی از علما
 همه های سببی را نیز باین احکام کرده اند مانند زن پدر و مادر و زن و اشکال دارد و حد
 ایشان ایست که در روزی بزنند ایشان را و بعضی از علما گفته اند که اگر آن مرد محصن بود عجب
 آید زن داشته باشد و با محرم خود زنا کرده است او را صد نوبت زنانه میزنند و بعد از
 آن سنگها را میگردانند و اگر زن نداشته باشد او را اول نوبت زنانه میزنند و بعد از آن کوبند
 و قول اول مشهور تر است و زن نیز اگر از بی بوی و چه بر او شده حکم مرد دارد **دوم** کافری
 که باز مسلمانی زنا کند او را نوبت کردن میزنند **سیم** مردی که زنی را که او را نکند او را کوبند
 میزنند و بعضی در دو قسم تفصیل سابق را قایل شده اند **قسم دوم** سنگها را گردان است
 و این بر مرد و جوان و زن جوان لازم است که محصن باشند و آن بقیع حد مردی است که بالغ
 و عاقل و آزاد باشد و زنی پاکیزه باشد و باشد که در طریقت کوبه باشد بعد از بلوغ و آزاد
 و هیچ رشام قادر بر دلیلی او باشد بول که در سینه یا شد و زوجه یا او باشد یا در جفت
 باشد و محبوبی باشد که بر زن و کینه خود نتواند رسید محصن نخواهد بود و محصنه
 بقیع حد این بودن زن چنین است که بالغ عاقل و آزاد باشد و شوهر یا داشته باشد
 که در سنن او رسد و منعه از برای محصن بودن کافی نیست و بعضی کینه را نیز کافی ندانند
 و بعضی در مرد عقل را شرط نکرده اند و هر دو تولد خود مشهور است و جمعی از علما را اعتقاد
 است که اگر مرد بالغ محصن با دختر یا بالغ یا زن و بوانه زنا کند او را نوبت زنانه میزنند
 و سنگها را میگردانند و هم چنین زن محصنه را اگر طفلی یا دیوانه یا او را نکند او را سنگها را میگردانند

بلکه ناز یا نه میزنند و به صورتی که در میان طفل و دیوانه و در طفل ناز یا نه قایل شده و در
 سنگها و مسئله خالی از اشکالی نیست و غلام و کینه خواه محصن باشند و زن و شوهر
 داشته باشند و خواه نداشته باشند یا باشند بر ایشان سنگها را نیست و کیفیت سنگها را است
 که مرد را تا کسی و زن را تا سینه در میان خال و پنهان کنند یا رجوبا یا اسجیا یا علی لحد و ف
 و سنگ بزرگ و میزنند تا میرد و اگر بکواه زنای او نایب شده باشد اول کواهان سنگها را
 چای امام میگردانند اگر حاضر باشد پس سایر مرد و اگر با فرزند نایب شده باشد اول امام زنند و با
 جماعتی را حاضر کنند و در آن وقت و بعضی همه آنها را دست داشته و بعضی گفته اند که کسیکه
 مستوجب حدی باشد نباید بدو سنگ بزنند چنانچه روایت شده است و اول او را میگردانند
 او را که غسل کند و کفن پیوشد و ضربه یعنی کافراست و بعد از مردن ناز را میگردانند
 و او را دفن میکنند **قسم سیم** است که اول ناز یا نه میزنند و بعد از آن سنگها را میگردانند
 در مرد و زن و جوان و زن جوان که محصن باشند و زنی پاکیزه که عذر ایشان با اعتبار بوی و انگار
 شهود اکثر است و کناهشان عظیمتر و جمیع کینه را از علما فرقی میان نسیم را که در قسم نانی نکرده اند
 و میگردانند مردی که زن پاکیزه داشته باشد در سینه که شوهر داشته باشد نیز بطی که کشت
 خواه جوان باشد و خواه پیر اول او را ناز یا نه میزنند و آخر سنگها را میگردانند **قسم چهارم** است
 که صد نوبت زنانه میزنند و سرش را بر آید و سنگها را او را از شهر خود بیرون نکنند و این حد
 مرد بکراهت و در نفس دیگر حد نیست بعضی گفته اند مردیست که در فرائض کوبه باشد
 و هنوز با و خود نکرده باشد و بعضی گفته اند که بکفر محصن است خواه عقد بزرگی
 کرده باشد و خواه نکرده باشد و در زن سر را نشیند و از شهر بیرون نکرده باشد
 هر چند عقد بر او شده باشد **قسم پنجم** حد ناز یا نه است و آن حدی که باز ناز یا نه

که زنا کرده باشد نه عقد کرده باشد بر زوجه و نه دخول کرده باشد و بنا بر قول دیگر که عقد کرده
شد و زوجه میان این قسم و قسم سابق نیست **قسم ششم** بچاه ناز یا نه است و این حد
عقد هم با کبریت است که بنده باشد خواه محسن باشد یا غیر محسن و در بنده سر تراشیده و از
شهر بیرون کرده نیست **قسم هفتم** هفتاد و پنج ناز یا نه است و آن حد عقد هم با کبریت
که زنا کرده باشد و نصف آزاد و نصف بنده زیرا که نصف حد آزاد میزنند و نصف حد
بنده و اگر بیشتر زنا داده است بآن نسبت حد افزا و زیاده میشود و اگر کمتر از آزاد باشد
بآن نسبت که میشود و ناهیش از آزاد نباشد و اگر اسنکسار نیک کنند زیرا که حد غالی
برای حد کفایت میکند بر او هر چه کرده است حد شرعی است که باید که این **قسم هشتم**
جمع میان حد و نفی است و آن در باب کسی است که در زمان شریفی با فلان ماه مبارک
و نهضان و روز جمعه و روز عرفه یا مکان شریفی مانند حرم مکه یا حرم مدینه زنا کرده
باشد مشهور باقت که زیاده بر حد بقدری که امام معصومین و ائمه اهل بیت زنا کرده
میباشد **قسم نهم** حکم مرد بیمار و زن بیمار است که نایب ناز یا نه نداشته باشد
و که چند بار بعد از آن ناز یا نه جمع میکنند و یکبار بر بدن او میزنند اما احکام اول آنکه
زانی را بر هفتاد حد میزنند اگر مرد باشد و مشهور مردن اقت که با جاهه ناز یا نه می
زنند و بعضی گفته اند اگر ایشان را در وقت زنا بر هفتاد یا نه اند میزنند حد میزنند
و الا جاهه پوشیده بر همان حالت که ایشان را یافته اند و تا ناز یا نه را بفرین میکنند
بر جمیع بدنش بغیر از سر و ریه و فرج که بر این اعضا میزنند و در ایستاده بنشیند و زنا
نشته و بعضی گفته اند بسیار عفت میزنند و بعضی گفته اند که میان کینه بسیار سخت
زن بسیار هوار و در بعضی سخت و در بعضی سخت حد میزنند بلکه در بعضی میان

از زور و ناز ایشان در دو طرف و زن که هوا معذله باشد میزنند **قسم دهم** هرگاه کسی
کاری کند که مستوجب حد گردد و پناه بر حرم مکه معطله ببرد برای حرم حد میزنند
او را تا آن حد که بیرون آید و لیکن ضرر و آتش آمدن بر او نیک میگویند تا مضطر
شود و بیرون آید پس حد میزنند او را و اگر آن کار شیعی را در حرم کرده باشد چون اگر
حرم را نگاه نداشته در باب او حرم را رعایت نمیکند و در حرم او را حد میزنند و بعضی
علماء در در این حکم ملحق ساخته اند بجز مکه حرم رسول را و مشاهده حد شده اند و بعضی
نیز در این باب بحد و عفت میزنند **قسم یازدهم** هرگاه زنا مکرر واقع شود و یک مرتبه در یک
شرع ثابت شود مشهور میان علماء اقت که یک مرتبه حد میزنند و بعضی گفته اند اگر
زنا با کبریت باشد یک مرتبه و اگر با چندین زن باشد برای هر زنی او را حد میزنند و بعضی
زنا با کبریت را با کبریت **قسم چهارم** زن حامل را حد میزنند تا زاید از نفاس بیرون آید و فرزند
خود را بشود و دهد اگر کسی نباشد که فرزندی او را حفظ کند و بشود دهد و اگر کسی گفت
فرزند او نباید بعد از زنا بسند سنکسار میکند و بعد از آن نفاس ناز یا نه او را حد میزنند
بخش هرگاه مردی زنی را در یک لحاف بپا بندد و ثابت نشود که کاری کرده اند با نایب شد
که در میان پای او ملو حبه کرده است و دخول ثابت نشود کمتر از صد ناز یا نه او را حد میزنند
و پنج طریقی در بعضی نفاصان گفته است که هرگاه مردی را با زن یکجا اندازند و فرزند یکجا
که دست و مکر کرده اند و او را بسوسد صد ناز یا نه هر یکی را میزنند و شیخ مقدس
گفته که اگر کو اهان کو احم هند که ایشان را در فرج یکجا اندازند باید فشان برهند
ملاصق یکدیگر برده است حاکم شیخ ایشان را فریاد میکند با نفاصان و اندازد ناز یا نه تا
نود و نه ناز یا نه و در حدیث صحیح وارد شده است که در زمان حضرت امیر المؤمنین علیه السلام

در يك لحاف و بدنه حضرت زهرا كه هيات واحد كه ناز بانه زودند **ششم** هرگاه آردی را
و در مرتبه حد نرسند و در مرتبه ستم آن کار را بکنند و بعضی گفته اند که در
مرتبه چهارم می کشند و اگر نبندند را هفت مرتبه حد نرسند و در مرتبه ستم او را می کشند بعضی
گفته اند در مرتبه پنجم او را می کشند **هفتم** هرگاه کسی توبه کند پیش از آنکه نزد حاکم شریعت
شود حد نرسد و اگر بعد از آن ثابت شدن توبه کند مشهور است که حد ساقط می شود حد
نرسد و بعضی گفته اند حاکم شریعت مخیر است میان عقوبت و عفو کردن و اگر باقرار توبه
ثابت شده باشد و بعد از اقرار کردن توبه کند حاکم شریعت مخیر است میان عقوبت و عفو کردن
هشتم هرگاه زنی شوهر داشته باشد و حامله شود او را حد نرسد تا چهار مرتبه اقرار
کند که زنا کرده است بنا بر مشهور **نهم** هرگاه کسی مردی را در خانه خود بیند که با زن او زنا
می کند هر دو را میبندند و اگر زن او نزد حاکم شریعت ثابت نکند او را انصاف می کنند و جان خود
و حد گناهی ندارد **بخت پنجم** در بیان کیفیت ثابت شدن زنا است بدانکه زنا بدو وجه ثابت
میشود **اول** باقرار کردن و اشتهار اقرار است که ثابت نمیشود زنا مگر آنکه زانی خواه مرد یا
خواه زن چهار مرتبه اقرار کند بزنا و خلافت است در آنکه چهار اقرار باید کرد در چهار مجلس
یا در يك مجلس که بشود نیز کافی است و اشتهار است که عقد مجلس را رایت و گفته اند که اگر
کفر از چهار مرتبه اقرار کند او را توبه می کشند و اگر غیر اقرار کند اعتبار ندارد و اگر غلام اقرار
کند نیز آنرا ناسد می دانند و اگر حد نرسد و اگر تصدیق نکند حد نرسد **دوم** ثابت شدن
بکواه است و ثابت نمیشود سکنه و سکنه چهار کواه عادل که گواهی دهند که زانی او را دیده اند
مانند میل در سینه و آن یا سه مرد عادل و دو زن عادل و شهادت بدهند و اگر دو مرد و یک
زن گواهی بدهند اکثر گفته اند که او را سکنه می کشند و حد ناز بانه نرسد و بعضی گفته اند که

حد ناز بانه نرسند و اگر کمتر از چهار نفر گواهی بدهند ثابت نمیشود و گواهان را
حد نرسد برای بخش گفتن و اگر بعضی بیشتر بیایند و شهادت بدهند پیش از آنکه
باقی شهود حاضر شوند اشتهار است که اینها را حد نرسد و انتظار باقی شهود می کشند
و زنا ثابت نمیشود و شرط است که شهادت ایشان بر يك فعل باشد و موافق یکدیگر باشد
پس اگر بعضی گوید و در روز شنبه زنا کرد و بعضی گوید در روز یکشنبه یا بعضی گوید در
فلان خانه و بعضی در خانه دیگر ثابت نمیشود و گواهان را حد نرسد و مشهور است که
حاکم شریعت اگر علم به این دارد که شخصی زنا کرده است بدون کواه و اقرار او را حد میبندد و اندر
و هر چنان در برابر حدود هر چه حق الله باشد مانند لواط و صاحفه و اگر حق الناس باشد
مانند حد زنی تا صاحب حق طلب نکند حد نرسد **فصل دوم** در حد لواط است و در
آن چند بحث است **بحث اول** در تعدیل لواط است و آن بیکلام و طی و بر است و آن
مشق از لواط بطول و زنا و لواط است و اصل لواط الاضيق و اللواط الزانی
بحث دوم در حد لواط است و در حد لواط است و در حد لواط است
لواط اصل لواط و لواط الرجل و لواط عمل و لواط و منه اللواط اغنی و طی که در حد
بحث سوم در حد لواط است و در حد لواط است و در حد لواط است
احديث اللواط ما دون الذی به و الذی به هو اکثر و لم ارف کتب اللغة لفظ اللواط
بحث چهارم در حد لواط است و در حد لواط است و در حد لواط است
وفی الکافی عن ابی عبد الله علیه السلام بقوله حرمة الذی به اعظم من حرمة الفرج
بحث پنجم در حد لواط است و در حد لواط است و در حد لواط است
الله تعالی اهلک امة عوثة الذی به و لم یهلك احد اعوثة الفرج **بحث ششم** در حد لواط است
بحث هفتم در حد لواط است و در حد لواط است و در حد لواط است

النبي بالضم حجة قبضه صلى الله عليه وسلم لا يجوز لها من التكليف كغيره من ابي
سليمان بن ابي حمزة *فان قيل قد لا يكون له في ذلك ما لا يكون له في غيره* *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
عبد الله قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من جامع غلاما جاءه جناب يوم القيمة لا يقبه
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
ما الله الذي يغضب الله عليه ولعله واعتدل جفتم وسانت مصير ثم قال ان
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
الذكر ليركب الذكر ينهض الذكر لذلك وان الرجل ليقف في حجة بنحسة الله
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
على صبر جفتم حتى يفرغ الله من حساب الخلق ثم يامرهم الى جفتم فيغضب
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
يطفئها لطيفة طيفة حتى يترد الى اسفلها ولا يخرج منها *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
خلفه والحق المردف *فان قيل قد لا يكون له في غيره* *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
ليركب ينهض ويلقى يصنع المضاعف الذي لا على الاستمرار القدي وقوله ولا يخرج
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
منها لكفر لا يتكر كغيره من الذين ظاهرا او على من لا يتوب مع ذنوب الكفرة
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
مكررا او مستمرا او مطلقا ان التائب من الذنب كمن لا ذنب له فالتائب من جميع

ولا ركب ولم يوت في حجة لم يقرب عليه الخمر وآية الواط كالكفر وكغيرها من الذنوب
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
لنوبة من الكفر بقوله بالرفاق والكفر من الذين وتواتر قول اسلام ومظنة القضا
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
من الذين هم واصحابه واسلام ساير المسلمين في عصا الا غنة بقوله توبته ما هو كالكفر
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
بطريق اولي فان قلت فارجو ما قاله تعالى ان الله لا يغفر ان يشرك به ويغفر ما دون
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
ذلك لمن يشاء قلت وجهه ان ظاهرا لا ية مقيد بما ذكر من ادلة بقوله التوبة يغفر
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
غفران الشريك مقيد بعدم التوبة والغفران بين ساير الاعاصي ان يقول التوبة
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
منه ما وليس يلزم عليه ان يغفر في الشرك ويجوز ان يغفر في ساير الاعاصي ان
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
فان يغفر في الشرك لا يغفر في غيره فلهذا لا يشبهه ما تغفلت بقوله توبته
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
اعاصي الا مدارهم بفضل واما الشرك فلا يجوز ان يغفر فيه يعنى غفر مع عدم
فان قيل قد لا يكون له في غيره *فان قيل قد لا يكون له في غيره*
لغفره وكذا غفر معاصي غير الاعاصي لا يغفر لهم غفرهم وفي الكافي في التجميع

فقال له مالك فقال كان ابي يوصي على بطنه فقال له فقال انتم على بطنه قال له
اي كذب في بطنه من كذب في بطنه من كذب في بطنه من كذب في بطنه من كذب في بطنه
بذلك الرجل حتى علم ان يفعل بنفسه فاولا علمه ان يلبس الثانية علمه هو ثم الفسل
منهم واحدا فجعل الرجل يخبر بامره بالسلام ويحضر منه ويحضر منه ويحضر منه
ايديهم فيه حتى اكفى الرجال بالرجال بعضهم بعضا ثم جعلوا يرددون ما في الفل
فبعضهم بعضا حتى تكلم بعضهم الناس ثم تركوا انفسهم وانزلوا على الفلما ان فلما
واي انه قد حكم في الرجال جاء الى النساء فغير نفسه امره ثم قال ان رجالا كان
بعضهم بعضا فلن نغفر اننا وكل ذلك فبعضهم لوط ويوصيهم واليهم فيهم حتى
استغنى النساء بالنساء فلما حكمت عليهم الحجج بعث الله جبريل وميكائيل الى
في في غلمان عليهم انبياء فبعضهم لوط وهو جرح قال اي من تدعون ما رايت
منكم فقلنا قالوا انا ارسلنا سيدنا الى رب هذه البلدة قالوا لم يبلغ سيدكم
المرسل فقلنا قالوا فقلنا انتم اهل هذه البلدة فقلنا انتم اهل هذه البلدة

ما يفعل

ما يفعل اهل هذه البلدة قالوا ان لم يبلغ سيدكم ما بعث الله رسله فقلنا
الرجال فبعضهم لوط فخرج الدم فقالوا امرنا سيدنا ان نمرسلها نال نلى
ايديهم فيه حتى اكفى الرجال بالرجال بعضهم بعضا ثم جعلوا يرددون ما في الفل
فبعضهم بعضا حتى تكلم بعضهم الناس ثم تركوا انفسهم وانزلوا على الفلما ان فلما
واي انه قد حكم في الرجال جاء الى النساء فغير نفسه امره ثم قال ان رجالا كان
بعضهم بعضا فلن نغفر اننا وكل ذلك فبعضهم لوط ويوصيهم واليهم فيهم حتى
استغنى النساء بالنساء فلما حكمت عليهم الحجج بعث الله جبريل وميكائيل الى
في في غلمان عليهم انبياء فبعضهم لوط وهو جرح قال اي من تدعون ما رايت
منكم فقلنا قالوا انا ارسلنا سيدنا الى رب هذه البلدة قالوا لم يبلغ سيدكم
المرسل فقلنا قالوا فقلنا انتم اهل هذه البلدة فقلنا انتم اهل هذه البلدة

ما يفعل

الحجة اي الدليل الذي يطلب به على الحزم وقد تطلق على القصة جبريل اسم ملك من ملائكة الله اضيف الى ايل اسم من اصحاب الله تعالى في البرية وفيه ثلاث جبريل يعرفون
بهم جبريل بالكسر جبريل موصوف بالبرية فقال الله عز وجل على ابراهيم واسماعيل فرقا وعلى ابي
ادريس فرقا وعلى عيسى عشر ايت وعلى محمد اربعة وعشرين الف سنة وميكائيل اسم ملك
من ملائكة الله بن ميكائيل اسم ايل وميكائيل بالقون لغة ويصنع كالواحد ايل
اسم اعجمي كانه مضاف الى ايل فاعلموا انهم في ذبي بالكسر الحجة الجمع
آية جمع القياس من القباب بالقصر من القبة وهو انقسام ما بين الشقيين فاستعمل في
مطلق الانقسام فطريق ما خلف ذلك في الزمان الماضي وفيها ثلاث حروف
شدة وتضعف الثلاث وتسميها ذلك هي مع تخفيف الطاء وبهذه اللفظة رب كل شئ ملك
ومستحده او صاحبه الجمع ارباب وربوب واللام لا يطلق في الله ثم الكلام الطاء بال
وبعضين والكلام ذهاب التوسيع في القصر واحدة القصر بالفتح فالتكون وبالفتح يفتح
كده بالقارسية عبا بالمد والعبادة والعباية بالياء فرب من الاكسية والجمع العباد
والعباءة عذف الهاء الواو هو الموضع الذي يسيل منه الماء بكثرة والتسوية واستعمل
لأن البحار والجمع اودية على القياس في اصل الحايطة اي الجدار اي الموضع المتصل بال
كانه يخفيه به من حجر يقدم الملهة من الجيم اي من بينه والجمع الجحور ومنه وبراكم
التي في جحوركم في البر وكانها في باب لوط مضى فيكون واحدا جمعاً لانه صدر
في الاصل من ضارة ضيفا اذا نزل عند الضيف وسمى الضيف ضيفا ليله الى الذي
ينزل اليه وجمع على الاضيات والضيفان والضيفان فلا تفصحون بكسر القون بدلا
من الياء اي فلا تفصحون لوان لي اهل بيت لو هنا للثمن ومنه ولوان لثاكة اي

لكن

ليث لثاكة وقد اختلفوا في ثلثها في العرب وثم بعضهم يضاف اي في بعضهم يضاف في كسر الهمزة
بالحاء ميسل راسع فيه وفان الحصى شأهت الوجوه بعث وميت ان يبد ومن البد اي
يشأ له منهم امر اخر لم يأخذهم او اي من آريت في اليد نزلت بنفسه وسكنه الى
وكن هو الحايطة لا توي من الشئ وما هي اي الاخذة او الحجة على ما سيلي الخ من الاحكام والا
لحاف في السواد وهو ان بلادهم المسلول حتى يطيعه اي دمام في وطن ارجال يدعوا اي يدعوا
الرجال الى وطن نفسه ويظنونه ويصبرون لاهم وفي الكافي في كالتحج عن ابن فضال
ادناه من كسر ياء في الزمر فقال
عن داود بن فرعون اي يزيد الحماد عن اي عبد الله قال ان الله بعث اربعة املاك
ادناه من كسر ياء في الزمر فقال
في هلاك قوم لوط جبريل وميكائيل واسرافيل وركوب لوط وابراهيم وهم معشوقون فملا
ادناه من كسر ياء في الزمر فقال
عليه فلم يفهم وراى حيلة حسنة فقال لا يجدر هؤلاء احد الا انابنسى وكان
ادناه من كسر ياء في الزمر فقال
صاحب ضيافة تشرف لهم على سيدنا حتى اقعير ثم قرعهم اليهم فلما رصده بين ابي
ادناه من كسر ياء في الزمر فقال
راى ابد بغيره لا فضل اليه فكرهم واجس منهم خيفة فلما راى ذلك جبريل في حشر
ادناه من كسر ياء في الزمر فقال
عن وجهه وعن راسه ففرقوا ابراهيم فقال انت هو تال فموتت سائر امراته
ادناه من كسر ياء في الزمر فقال

البيت فصاح بهم جبريل وقال بالوطا وعهم يدخلون فلما دخلوا اهرى جبريل يا صبي
بسم ربك يا صبي *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
غوههم نذبت اعيانهم وهو قول الله عز وجل فقلنا اعيانهم فناداه جبريل
يا صبي *بسم ربك* *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
فقال له انا رسول ربك لن يصلوا اليك فاسر يا هلك بقطع من الليل وقال جبريل
يا صبي *بسم ربك* *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
انا بعثنا في اهلاكم فقالوا يا صبي عجل فقال ان مواعيدهم الفجر الفجر بفرح
بسم ربك *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
فامر جبريل هو من بعد الا امرته ثم اقبلها اعيان المدينة جبريل يخاضه من سبعة
بسم ربك *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
ارضين فمرضها حتى سمع اهل سماء الدنيا بناح الكلاب وصراخ الدبوك ثم قلبها
بسم ربك *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
وامطر عليها وعلى من حول المدينة حجارة من سجيل مبان هذا الجنان ودها في الكاف
بسم ربك *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*

من الجنة

من جهة اجماع العصاة فوي مع ان ضعف السند لا يقتضي القسوس شوي لهم ريان
بعت عجلة بكس العين كوساله فكلهم استنكروهم ارجعهاهم انهم من الملائكة لا يكونون
ولا يشبهون فادهم انهم لا يكونون للعداوة او على اخص حركت من الغاريت
من الكباين في العذاب قال الحسن بن علي بن فضال في الروضة ابن محمد بن ابي الحسن بن
علي وهو كنية ابن فضال ورجعا يوجد في بعض النسخ ابن محمد الحسن العسكري ويستفاد من هذه
النسخة ان الخبر مرقي عن نصيب الاسام قال لا اعلم السنن في قال لا ودين فخر او الصادق
لبنفسهم اي يطلب بقايتهم وان لا ينزل عليهم العذاب فقالوا لهم الميراث اي قالوا الى
الميراث وانا اعرهم اى جوق انما لهم وانهم طابوا انما هذا العلم ان حتى يشهد عليهم
بعض لوطا بالنسب فصفت اى غيرت احدى كتبها على الاخرى بغير عيون بغير عيون كما مر
عليها عليهم بكنز نعم فقلنا اعيانهم عوناها تقطع بالكم يا بطلع من الشقي من سجيل
مورب سلك لا ومن ابي عبد الله في قول لوطا هو لا يما في حق الميراثكم قال عمر بن علي
الفرج وعن يمين البان قال كنت عند ابي عبد الله ع فقرأ هذه آيات من هو وقلنا
بسم ربك *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
بلغ وامطرنا عليهم حجارة من سجيل منصورة مستومة عند ربك وما هي من الظالمين
بسم ربك *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
يسعد نالا فقال من مات مقرا على اللواط لم يميت حتى يرميه الله عجر من تلك
بسم ربك *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
الحجارة يكون فيه مدينة ولا يراه احد *بسم ربك* *يا صبي* *انك اهل الجنة* *وكل من اهل الجنة* *يكون في الجنة* *ولا يخرج منها الا بالحق*
فرب جعلت بعضه على بعض مستومة معلنة عليها انما الاخوات من السنة بالقسم بمعنى

قال اقسام الله على نفسه ان لا يقعد على نار الجنة من يوفى في يوم فقلت لا
كذلك قال في نسخة اخرى ان لا يقعد على نار الجنة من يوفى في يوم فقلت لا
عبد الله فلا نمان على يد رجل الناس الى نفسه فلا يقعد الله قال فقال
فقلت لا يقعد الله على نار الجنة من يوفى في يوم فقلت لا
فيقول ذلك في مسجد اجماع قلت لا قال فيقول على باب دان قلت لا قال فابن
فيقول ذلك في مسجد اجماع قلت لا قال فيقول على باب دان قلت لا
قلت اذا خلد قال فانا الله لا يقعد هذا مثله لا يقعد على نار الجنة
قلت اذا خلد قال فانا الله لا يقعد هذا مثله لا يقعد على نار الجنة
بعض الله تاد على ان يصبر عليه ومع هذا فلا يصبر بل هو مبتلى والنار هي
بعض الله تاد على ان يصبر عليه ومع هذا فلا يصبر بل هو مبتلى والنار هي
الوسايد واحدتها فرقة بكسر التون ونحوها وعن ابي عبد الله ما كان في شيئا
الوسايد واحدتها فرقة بكسر التون ونحوها وعن ابي عبد الله ما كان في شيئا
فان كان فيه ثلثة اشياء من حسالي كفته ولم يكن فيهم ازرق اخضر لم يكن
فان كان فيه ثلثة اشياء من حسالي كفته ولم يكن فيهم ازرق اخضر لم يكن
فيهم من يوفى في يوم بيان ازرق اخضر ابا في يومهم والظن اجماع
فيهم من يوفى في يوم بيان ازرق اخضر ابا في يومهم والظن اجماع
الوصفيين لا نفى انفرادها وايضا والمراد من الشيعة الكل منهم بغير تسمية المحدث
الوصفيين لا نفى انفرادها وايضا والمراد من الشيعة الكل منهم بغير تسمية المحدث
الا في وعن اصح ابن عمار قال قلت لا يقعد الله هو كذا الخون ميان
الا في وعن اصح ابن عمار قال قلت لا يقعد الله هو كذا الخون ميان

بهذا المبدأ فيكون المؤمن مبتلى والناس يبرعون الله لا يبتلى به احد الله
بهذا المبدأ فيكون المؤمن مبتلى والناس يبرعون الله لا يبتلى به احد الله
فيه حاجة فقال نعم قد يكون مبتلى به فلا تقهره فانه بعد من كلواكم واحدة قلت جعلت
فيه حاجة فقال نعم قد يكون مبتلى به فلا تقهره فانه بعد من كلواكم واحدة قلت جعلت
بذلك فاقهره لم يصبرون فالا هم يصبرون ولكن يطولون بذلك لذلك بيان فاقهره
بذلك فاقهره لم يصبرون فالا هم يصبرون ولكن يطولون بذلك لذلك بيان فاقهره
كلواكم واحدة لا تظهر هم ان المؤمن قد يكون مبتلى به ليس هو من هذا الكلام
كلواكم واحدة لا تظهر هم ان المؤمن قد يكون مبتلى به ليس هو من هذا الكلام
مؤمنون ويستفاد بهذا الخبر ان المؤمن قد يكون مبتلى بهذا الذي فالمراد من عدم
مؤمنون ويستفاد بهذا الخبر ان المؤمن قد يكون مبتلى بهذا الذي فالمراد من عدم
اسلام الشيعة به الكمالين منهم كاسبق ومن عمر بن زيد قال كنت عند ابي عبد الله
اسلام الشيعة به الكمالين منهم كاسبق ومن عمر بن زيد قال كنت عند ابي عبد الله
وعنه رجل فقال له جعلت نداء ان احبب الصبيان فقال له ابو عبد الله انت صنع
وعنه رجل فقال له جعلت نداء ان احبب الصبيان فقال له ابو عبد الله انت صنع
ما اذا قال احبهم على ظهري فوضع ابو عبد الله يده على جبهته وولى وجهه عنه
ما اذا قال احبهم على ظهري فوضع ابو عبد الله يده على جبهته وولى وجهه عنه
بذلك انظر الى ابي عبد الله ما كانه رحمه فقال اذا اتيت بلدك فاشهر
بذلك انظر الى ابي عبد الله ما كانه رحمه فقال اذا اتيت بلدك فاشهر
سما واعلم غفلا شديدا وخذ السيف فاقرب السام فزده تقصر عنه الجدة
سما واعلم غفلا شديدا وخذ السيف فاقرب السام فزده تقصر عنه الجدة

کرده اند که این رساله گنجایش را ندارد و اگر بزرگ ناز یا نه در مرتبه سیم که در بار ناز یا
نه باشد میگذرد و بعضی مرتبه چهارم میگذرد چنانچه مذکور شد و در ناز و اگر در ناز را
در یک خان برهنه ببیند بعضی از علما گفته اند که بلکه از حد تو نیز میگذرد و در مرتبه و بعد
و تو نیز در مرتبه سیم صد ناز یا نه میزند و در مرتبه چهارم میگذرد و بعضی گفته اند بعد از
میگذرد و حد نیز میگذرد و بعضی گفته اند در مرتبه اول و در مرتبه سیم یا چهارم میگذرد
خوابیدن و در ناز برهنه در ناز یک خان حرام است و احوط آنست که برهنه هم نباشد و در ناز
یک خان خوابیدن و اگر مرتبه یک باشد خان در میان نه کند و صاحب که باقی چهار مرتبه
عادل ثابت میشود و با چهار مرتبه از ناز و شبها و ناز ثابت نشود مانند لواط و اگر در ناز
بالقی یا دختر نازا بالقی صاحب گفته اند که با ناز و احد میزند و نازا بالقی نیز میگذرد و اگر در ناز یا ناز
باشد هر دو را نیز میگذرد **فصل چهارم** در بیان حد قیلاقت یعنی قیاسی که هر یک
میان مردی و زنی برای ناز یا میان مرد و مردی لواط و مشهور میان علما آنست که اول
سه ربع حد میزند که هفتاد و پنج ناز یا نه و بعضی گفته اند که بعد از حد سه ربع میزند
و بره و در شهر یا قبیله میگردانند که رسوا شود و از شهر بیرون کشند و بعضی گفته اند
در مرتبه اول بعد از حد سه ربع میزند و بره و در شهر میگردانند و در مرتبه دوم ناز یا نه
هفتاد و پنج ناز یا نه میزند و از شهر بیرون کشند و در مرتبه سیم ناز یا نه را میزند
و در مرتبه چهارم نوبه اش برهنه و ناز یا نه میزند و اگر قبول نوبه نکند میگذرد
و اگر نوبه نکند و باز در مرتبه پنجم نوبه را شکست میگذرد و بعضی مواقیح روایت نموده
شدند که در مرتبه اول هفتاد و پنج ناز یا نه میزند و از شهر بیرون میگذرد و این اقوی است
چون دلیل و در ناز و بعد هفتاد و پنج ناز یا نه چنانچه نیست و قیادت بدو و اگر عادل ثابت

میشود و بدو مرتبه اول و دوم و اگر بکر نباشد اول و دوم را نیز میگذرد **فصل پنجم**
در بیان حد و بی با هم و امانت و در آن حد و بحث است **بحث اول** کسیکه با حیوان
جماع کند اگر مالک آن باشد که کوشتن واجب ندارد و خود را مانند کسی میخورد و اگر
و شش چند حکم ثابت میشود اگر بی گناه باشد و عاقل باشد یا و مشهور **اول** نفیر و بی
با چهارم و عیلت را اند و بعضی صد ناز یا نه گفته اند و در میان کشتن نیز وارد شده است
و اگر احوط کرده اند و مرتبه سیم یا چهارم **مردم** اگر کوشتن آن حیوان و فرزندان که بعد
از آن فعل بفرستند و شدید آنها حرام است و اگر حیوانات دیگر شکار شود این حیوانات را
نست میگذرد و فرقه میزند و هر چند ناقص بود حرام شود و باقی حلالند علی الشهور **سیم**
اگر واجبست که آن حیوان را فرج کند و بیسوزانند برای مغفرت حیوان بلکه برای صلواتی که ما
نمیدانیم یا برای آنکه شاعت آن بیخ ظاهر کرده یا برای آنکه فساد حرام آن بیارند و کوشتن
بعلط غرضند **چهارم** اگر مالک دیگری باشد بقتل یا با صاحب بدهد و فسادهای مبتدیان
حضرت صادق و کاکم و رضا علیه السلام منقولست که مردی که حیوانی را بکشد اگر مالک او
باشد و بیخ میگذرد و بعد از مردن میسوزانند با آتش و از آن صفت میخورند و بیخ ناز یا نه
ربع حد را میبرد و میزند و اگر حیوان از دیگری باشد بیخ میگذرد و میسوزانند و بیخ
میدهند و بیخ ناز یا نه را میسوزانند و او میبرد که حیوان چه گناه دارد و فرودند
که حیوان را بی گناه است و بیک حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم که مردم حریت ندانند بر بی با هم
و فساد انسان بر طرف خود تمام شد حدیث و اگر حیوانی باشد که متعارف سوازی آن باشد
هر چند حلال کوشت باشد مانند اسب و اسیر و راغ آنرا بیخ میگذرد بلکه از آن شهر بیرون
میگرد و در شهر بگو میفرستند که آن شخص را بپوسته سر زشت بآن عمل نکند و بعضی گفته اند

که گوشتش باین خورده میشود و اگر حیوان از دیگری باشد قیمت آنرا بجا بخش میدهند و الا بجا
کنند میدهند و بعضی گفته اند قیمت نقد میکند و حدش همان است که در قسم اول مذکور
شد و بعضی بگویند و عقل در غیر حراز احکام دیگر اعتبار نکند و اند و طفل و بدو را نه اگر چنین عمل کنند
افسانه نادید میکنند و این حد بدو گناه عادل و بین اقرار ثابت میشود و بعضی گفته اند بدو
اقرار و بگویند از آن ثابت نمیشود و در مرتبه سیم یا چهارم گفته اند که او را میکنند اگر در نظر
باشد مرتبه تا زمانه زنده باشند و اگر حیوان از دیگری باشد با اقرار او غیر از مرتبه چیزی
ثابت نمیشود **بحث دوم** در طلی و موافقت و طلی و زکات در حکام مشروطی زکات است اگر کسی
بازن بیکانه مرده زنا کند اگر محسن باشد که زن داشته باشد او را سنگسار میکنند و اگر زن
نداشته باشد حد تا زمانه میریزند و زیاد و بر طلی زنده بقدر آنچه امام مصلحت داند و اگر غیر
میکند و اگر باز از خود یا کفر خود بعد از عروین ایشان طلی کند او را غیر میکنند و حد نمیزند
و حکم زنا با زن محرم بعد از عروین و لواط کردن با چهره و ثابت شدن چهره اگر او با چهره
هم مانند حکم زنده است چنانچه گذشت **باب دوم** در حد غش است و اکثر فقها بقدر ازان
بحد غش میکنند یعنی نسبت زنا بکمی او را و در آن چند مطلق است **مطلق اول** در بیان موجب
حد غش است و آن نسبت دادن شخصی است بزنا یا لواطه مثل آنکه بگوید تو زناکاری یا لواطه
کنی یا من زنا کردم یا فلان داده یا فلان خورده و امثال این از عباراتی که دلالت بر زنا
یا لواطه کند بخلاف بفاعل بودن و خواه بفعول بودن و اگر بگوید بفرزند من که اقرار با کرده باشد
تو فرزند من نیست غش است مادر آن فرزند و هم چنین اگر بگوید بگویند تو فرزند پدر خود نیستی
غش است مادر آن فرزند و احتمالاً بوطی شبیهه و منتهی است در عرف و اگر شخصی بگوید تو از زنا
بهمسر من یا بگوید ای فلان زنا شهوات است که این غش است خلافت که طلب کنند حد مادر است

با عا و سر و پیر و هر دو موضع گفته اند که حد نمیزند برای آنکه حدی نیست که کدام یک از آنها
داوود زنا کرده است که نسبت با و زنا باشد و بر پدر و شبیهه شده باشد و ممکن است
که بر عکس باشد یا پدر مادر یا جد کرده باشد و برای مشهور قریب دارد چه احتمال و شبیهه
و چه منتهی است در عرف و اگر بگوید یا فلان شخصی زنا کردی مشهور است که هر غش گفته است
بخاطب و هم شخص دیگر را که هر دو طلب حد کنند او را و حد نمیزند و بعضی گفته اند که او را
یکحد میزنند از برای مخاطب و نسبت به دیگری غش نیست باز برای مشهور قریب دارد و اگر بگوید
ای فرزند زنا هستی یا پدر او گفته یقیناً با و در زنا ظاهر او را و اگر بگوید ای فرزند زنا هستی
یا در گفته یقیناً با و در ظاهر مگر اینکه ظهور در حد کافی نباشد و اگر بگوید ای
فرمان عجب شهوات غش نیست و حکم منع او را غیر میکنند مگر اینکه در عرف ایشان دلالت
کند بر نسبت زنا با او یا مادر او یا خواهر یا دختر او یا تنصیح کند مانند زن و دوت چه با
تقریر طالب معین ندارد و حد و توفیر بر اقامت و ممکن است که گفته شود که غش است
نسبت بخاطب چه نسبت قیادت با و داده و غش بودن نسبت زنا دادن شراب است و این اول
مگر اینکه گفته شود که این شتم است یعنی شتم دادن نسبت بخاطب نه غش چه آن نسبت زنا با او
است چنانچه گذشت در اصطلاح فقها و تغییر از آن بقدر میکنند و شتم را در عرف عا و غش می
گویند پس نسبت بخاطب چنانکه شرح ما قبل اقرار میکند و اگر بگوید ای هر ازاده شهوات است که غش
نیست زیرا که مکرر است که از طلی و جرحی هم رسیده باشد و بعضی گفته است که غش است زیرا که در
عرف از هر ازاده و غیر از دلالت نامعنی دیگر میفهمند و هم چنین اگر بگوید مادر است در لغت و دلالت
بر غش میکند اما در عرف و لغت غش میکند و ظاهر آنکه غش نباشد و لکن دشنامهای دیگر دهند که
موجب عقوبت و استغفار او باشد و سبب آزار کی او باشد بدون آنکه او متخلف آن باشد او را حد

و در اخبار المستفیضة وفي القیة وقد روی انه یفضل فی الرابعة وثلاثی کافی ناکله

و روی یفضل محابنا انه یفضل فی الرابعة قال ابن ابریم کانا المعنی ان یفضل فی الثالثة ومن

کانت انا یوقی به یفضل به فی الرابعة و فی حدیث یوفی عن ابی الحسن الماضی ان احنا

الکبا برکها اذا انیم علیهم الحد و درین فتاوی الثالثة و یوفی اخبار آخر بدانکه

کسیکه از مست کنند های مایع را بنیاشاند مانند شراب و بوز خواه از جو بل آید و خوا

از گندم و خواه از برنج یا ذره یا از سایر حبوبات و خواه از شکر و خواه از خرما و هر چه بپاش

آبی راست کند و عقل را را بکند اگر چه بکلمه آنرا بخورد یا بجوی خورد که در آن داخل شود

باشد هر چند مضعی شده باشد و مست نکند یا شامیدن و خوردن آنها با بلوغ و عقل و

علم بر بودن و عدم اگر چه واجب بشود و هم چنین باشا بیدن شیوه آنکه هر که جو شید

باشد و عیان کرده باشد و در قلش نرود و مست نکند یا شامیدن و خوردن آنها با بلوغ و عقل و

علم بر بودن و عدم اگر چه واجب بشود و هم چنین باشا بیدن شیوه آنکه هر که جو شید

آزاد و بعضی از علما اعتقاد است که بنده را چهل نان یا نه میزنند نصف جدا و جدا

از فوق نیست هر چند اول اقوی است و در مرتبه سیم بنابر اقوی با چهارم اول میکند

هرگاه در مرتب سابقه تا زیاده زده باشد و اگر یک گواه شهادت دهد که او شراب خورده

و دیگری شهادت دهد که او شراب فی کرم مشهور است که ثابت میشود و حد میزند او را و اگر

بقرین معلوم شود و شهادت از مستی و قی و بوی غیرها که شراب خورده و احتمالاً اگر او بنیاشد حکما

و اگر شراب خورده و آنرا حلل دادند توبه اش میفرمایند اگر توبه کرد اول حد میزند و اگر توبه نکرد

نگردد او را میکشند و بعضی گفته اند که اگر مسلمان زاده است او را میکشند و اگر مسلمان زاده

توبه میفرمایند و کسیکه شراب زده شد و حلل دادند او را توبه میفرمایند و اگر او را توبه

قبول توبه نکند او را میکشند بنابر مشهور و اولی که اظهار خرید و فرخت شراب و جمع کردن

ماید و نایند از شرایط ذمه بیرون رفته و داخل جیب میشوند مگر اینکه خرید و فرخت باشد

بجز حکام جابرین باشد نه برضای رعیت خودشان اعادنا الله و جمیع المسلمين من غیره

و اگر مست کنند های دیگر غیر شراب را مانند بونه آشامد یا زده شد و حلل دادند او را

نیکند بلکه حد میزند زیرا که اگر چه حوت آنها اجماعی میباشد است اما خر و بی وین

اسلام نیست زیرا که جمیع مسلمانان مانند خنیزان آنها حلل میدهند و اگر کسی بیک و

مست کنند های حامدا بخورد بعضی گفته اند او را حد میزنند بلکه توبه میکند و اگر مست

توبه نکند و در مرتبه سیم علی الا قوی با چهارم احتمال گشتن است **باب چهارم** در بیان حد

در زینت و در آیه چند فصول است **فصل اول** در بیان شرایط حد است و در آن سه چیز

شرط است **اول** آنکه بالغ باشد اگر کودک نابالغ زنی کند مشهور میان علما آنست که

و مستی را میزنند و او را تا دین و توبه میکند و بعضی از علما صافی را یا ت مقبره قایلند

نگره باشد و ایشان از سر نیز داشته باشند پس اگر قصد و قیاس باشد یا در یک شکند و در
دستش از این جهت **باز هم** آنکه زن مالی را که برده است بقدر نصاب قطع کرده باشد باجماع علماء و
مدک و خراج دهد **باز هم** آنکه صاحب ماله را بفرد کند و طلب ماله و قطع دیار بکند پس اگر صاحب
مال از سر ماله بگذرد یا مال را بگیرد و از دست بر دارد بگذرد و بختش بر ثبات کند و حاکم چه حد
ساقط میشود و اگر بعد از آنکه زن ثبات کردن و زنی نزد حاکم شرع نباشد و اسقاط صدق نماید
نموده بنابر مشهور **سینه هم** خلوات است که آیا شرط است که نصاب قطع را بگذرد یا نه و آن
بماند بعضی گفته اند شرط است که بجنس نصاب بکیرنه یعنی آنکه آوردن آن که در یک شکند و صد
قرمان و از نه اباد و نه ابادی بدو آن آورد و دستش را میریزد و بعضی گفته اند که اگر در مرتبه اول
بقدر نصاب نباشد که در مرتبه دیگر بقدر نصاب نباشد نیز در این قول غریبی است و آنکه گفته
اند که اگر بقدر نصاب و اگر در آنکه در چندین دست باشد و دستش را میریزد و این اقوال است
فصل دوم در نصاب قطع است و در آن خلوات است و مشهور میان علماء آنست که آن
دست و بنا را است یعنی چهار انگشت شریف تمام عیار چهار انگشت و نیم مغرب بسکه و عامل ثبوت
آن و این مابعد و این جنس هر چهار انگشت و بنا گفته اند و قول اول قوی تر است و در بعضی
صحیح از حضرت صادق علیه السلام است که از آن حضرت پرسیدند که وجه عقار دست و نه را میریزد
زهره که در سینه و بنا میزدند که در دو و سه وجه میریزند زهره که در سینه و بنا میزدند که با
پرسیدند که اگر کمتر از سینه و بنا بدو و بنا نام سارق بر او اطلاق میکنند و او در بخلاف
نزد خدا سارق و در دست حضرت زهرا که در یک بدن از سارقانی چیزی که ضبط کرده باشد
و در هر یک گذاشته باشد نام سارق بر او اطلاق میکنند و از خود خدا تعالی در ذات است اما
و ساقش بر او بکثرت از دو و بنا باز با و نمیدهند و اگر در کمتر از سینه و بنا بدو دست بر او نهاده

آنکه در سینه و بنا بدو و ساقش بر او بدو شود **فصل سیم** در بیان حد زن است که باغ و باغی
مقدور نصاب را بدو از سر زن ثبات شود و اجل است بر زن که مال را پس دهد و اگر تلف
شده باشد مثل باقیات آن را بدو دهد و حاکم شرع میفرماید که چهار انگشت او را از بندید که
مصلحت بکف است از دست راست میریزد و کف دست و انگشت ابهام را برای او بکشد و او را
جهت وضو نماز او را بر بغضی که سید آن میکند که از بند دست میریزد و اگر بعد از این
دست در مرتبه دوم زنی کند یا چیزی را میریزد از مصلحت بیان ندیم و باقیه را برای او
بکشد از دست که در نماز خواند ایشان را در دست سید آن که از بند دست میریزد و اگر در مرتبه سیم
زنی کند بعد از این دست و پا در زن آن او را همیشه حبس میکنند و اگر در زن آن
بقدر نصاب بدو زنی را بر میکنند و اگر چند زنی بکشد ثبات شود بیک مرتبه دست و سینه
میریزد **و در اینجا** چند مسئله محل خلوات را نکال است **اول** آنکه کسی که در مرتبه اول در
کف دست راست نداشته باشد مثل آنکه بقصاص یا بجهت دیگر زنی بریده شده
باشد در این صورت خلوات است بعضی گفته اند یا چیزی را میریزد و بعضی از متأخرین
احتمال داده اند که بریدن با کلیه ساقط شود و مسئله خالی از اشکالی نیست **دوم** آنکه
کسی زنی بکشد و دست راستش مثل باشد مشهور آنست که دست راستش را میریزد و بعضی
گفته اند میریزد برای آنکه دست مثل را که میریزد خون او را قطع نمیتوان کرد و باعث قتل او
میشود بلکه دست چپ را میریزد یا پای چپش را یا حبس میکنند **سیم** آنکه کسی زنی بکشد
در مرتبه دوم و دست چپ نداشته باشد یا دست چپش مثل باشد اشکال آنست که دست چپ
از کف میریزد و بعضی گفته اند میریزد و او را در زن آن حبس میکنند و در صورتی که هر دو دستش
مثل باشد نیز این خلوات است **چهارم** آنکه حلالی که دست راستش میریزد اگر باطل است

چیزی برید و دست چپ را با دست راست در هم میزنند و دست راست
که دستش را داغ کند یا در غن داغ کند و دستش را داخل کند تا خون بند شود و او را بکشد **فصل**
چهارم در بیان افغان حد و زیدت و آن صرافی مشهور بدو کواه است باید و منبیه افراد
کردن و بعضی گفته اند بیک افراد نیز نایب میشود و خالی از قوی نیست و بنابر مشهور اگر بیک
افراد کند مال را از و بگیرند و حد نیز نایب تا هر چند دیگر افراد کند و اگر معلوم یا کذب افراد کند و حد
اعتبار ندارد مگر آنکه تصدیق کند آن افراد را که از وی خبر میکنند یا بشا اعتباری ندارد بحسب
شیخ هر چند عین ملازمه یا در چه احتمالا خبر را در حد نایب میباشد و بعضی گفته
اند که اگر بعد از افراد عین ملازمه یا در حد نایب میشود و در این بواضعه وارد
شد و ممکن است حوال آن بعد از احتمال اجاب **فصل پنجم** در بیان بقدر احکام است و در آن چند
مقصود است **مقصود اول** در حکم کفن و زره که بر آن کافه باشد و کفن را در زره باشد چند
قوله است **اول** آنکه دستش را بپوشد مطلقا خواه بقدر نصاب باشد و خواه نه
دوم آنکه بقدر کفن بقدر نصاب باشد و زره بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد **سیم**
آنکه در مرتبه اول نصاب شرط است و در مرتبه های دیگر دستش را بپوشد هر چند کفن از نصاب
باشد **چهارم** آنکه اگر کفن و زره بپوشد است مطلقا دستش را بپوشد و اگر کفن بپوشد بپوشد
است دستش را بپوشد هر چند کفن بپوشد باشد **پنجم** آنکه دستش را بپوشد مطلقا
خواه کفن برده باشد و خواه نه و خواه کفن بقدر نصاب باشد و خواه نه و اگر بپوشد
کند و از شهر تا قوی قوله دوم است **مقصود دوم** آنکه کسی که در زره بپوشد و اگر بپوشد
آنکه زره بپوشد و دستش را بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد
و زره بپوشد است و بعضی بقدر نصاب است دستش را بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد

آنکه دستش را بپوشد و بعضی گفته اند که دستش را بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد
در زمین کوده است و ظاهر بعضی از اقوال و اخبار است که اگر کوفت میزد از او باهر باغ آنرا
و بپوشد و با دستش را بپوشد و خلاف مشهور است **مقصود سیم** کسی که بر او زره بپوشد
بطل مردم در جریا باشد اگر عذر باشد گفته اند که اگر از جیب جامه بالا بدزد و بپوشد و دستش را
و اگر از جیب جامه زیر بدزد و بپوشد و بعضی گفته اند که اگر از جیب جامه خود کلاهش را
اگر از اندرون بسته است دست میزد و اگر از بیرون بسته است نیز در ظاهر و است غیر
این است و طر آن و عیار آن که علویه و سنان و اشیا بپوشد دست بپوشد و دست
بلکه اجتناب از آن نیز میکنند و الله اعلم **مقصود چهارم** کسی که خورق بپوشد و در سلا خط و نشانی
نیز بر زره که در عجله عذری هست از او در باب قطع دست کسی که جامه بپوشد و عطفه را بدزد
خلاف قیاس است و آنکه گفتند که بپوشد و هر چه چنین خلاف قیاس است که کسی که در خانه بسته و بدزد و دستش را
بپوشد و با نه و هر چه چنین کسی که شتوان و حیوانات دیگر را بدزد و در قفسه مالک یا اجیر و الله
نظر باینها کند بپوشد یا نه و مشهور و اقوی در اینها آنست که بپوشد **مقصود پنجم** کسی که در زره
دزدی کند و در دربان مجلس فرج حاکم شیخ ثابت شود دست راستش را بپوشد و باقی را
نپوشد و خلاف است که اگر با بدزدی او را بپوشد یا بدزدی دوم را بدزد و عطفه را بدزد و یکی ظاهر شود
و اگر کوهان بدزدی او را کوهی دارد و بعد از دست بپوشد بدزدی دیگر کوهی دارد و دستش را
است که با ی چشم بدزدی و بپوشد و بعضی در بپوشد با در تصویرت توفیق کرده اند
مقصود ششم اگر در کرم زره بپوشد و بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد
آنکه دست هر دو را بپوشد و بعضی گفته اند دست هر یک را بپوشد و این اصول است **مقصود هفتم**
اگر کسی چیزی بدزد و در میان خانه بپوشد و بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد و اگر بپوشد

فروا که اگر در جنگ کشته شود بهیچانست از آنکه بکشد کشته شود و درین صورتها اگر کشته شود
توابع شهید دارد و در اخبار معتبره وارد شده که مطلق یعنی در نه داخل محراب است و اگر
آنست که در گزندی است که داخل خانه مردم شود نه مطلق و نه در حدیث هشتمین بر او وارد شده که
عزیم کرم حضرت باقر که در نه داخل میشود بویض در خانه من اراده میکند جان و مال مرا ببرد
بکشد او را پس شاهد میکند خدا را و کسی را که بشنود که در رستی خون او در گردن من است و در
حدیث صحیح از معمری از حلی از حضرت صادق علیه السلام که فرمود امیر المؤمنین علیه السلام که داخل شود
بویض و نه در محراب پس یکش او را پس چیزی که بوسه در آفرین خون او در گردن من است و در حدیث
حسن کا لقیح از بعضی اصحاب ما از حضرت صادق علیه السلام که فرمود که در تنی که قادر شدی بود نزد
پس پیش دستی کن او را پس من شریک توام در خون او و در حدیث صحیح وارد شده از حضرت صادق علیه السلام
که گفت گفت حضرت امیر علیه السلام که در رستی خدا تعالی هر چه بدوشمن دارد بنده را که داخل شود
و نه در خانه او پس محاربه نکند و در حدیث دیگر پس مخالف نکند و باین معنی است و چند حدیث
وارد شده **مطلب و تخریج** در بیان حد محراب است حق تعالی صیقل باین تا خبر از القین
بحار بون الله و رسول الله و یسعون فی الارض ضارا ان یقتلوا او یصلبوا و یقطع ایدیهم
و ارجلهم من خلافه و ینقضوا من الارض بعضی یا و انهم که محاربه میکنند با خدا و رسول
و سعی میکنند در زمین از برای خدا و مکر اینکه بکشند ایشان را یا بدار کنند یا بپایند رسته ها و
یا های ایشان را تا بکشند یا بپایند بکشند ایشان را از زمین و میان علی و زمین مسند و
نمود است **اول** آنکه امام علیه السلام میفرماید میان حد و امر **اول** آنکه کردن او را بفرستند **دوم**
آنکه او را زند بدار کنند و بدار کنند ظاهرند بوش ملو و است که بگویند یا بپایند بلکه
جوب و در زمین نصب میکنند و او را بر آفتاب بطناب میبندند و میگذارند تا بمرد و غایب باشد

دست تمام از او بگیرند و بعضی گفته اند که مدت محبوس کردن که نباید بماند یکسال است و بجا
برای بعضی من و او شده است و بعضی گفته اند که قول اهل جنت و توقف کائنات و اگر خلافت
ظاهر شود علی بآن خواهند کرد و اگر بعضی از سر باریش بولش را از آنکه کفر آن بعضی با کمال
سر باریش بپاس کنند و بآن نسبت دیت بگیرند چنانچه در قول اول در حدیث **مطلب دوم**
در معنی این دوها آنکه گفته اند که در هر دو باند اشخاص است و در هر یک در دیت و بجا افتاد
خواهد بود و خواه بود و خواه نه و جمع گفته اند که بپایند او را پس بگیرند و بعضی گفته اند که
در دو مجموع دیت اقصی است و در هر یک نصف دیت و بعضی حد اشخاص گفته اند و در حد
و اول اشخاص است **مطلب سیم** در معنی شراکها آنکه از آنکه کنند و بپایند خلافت بعضی
گفته اند که هر کان هر چه چشم باشد تمام دیت آن شخص است و در یک چشم نصف آن و اگر بپایند او را
و بعضی گفته اند خواه بود و خواه نه و بپایند او را پس بگیرند و بعضی گفته اند که او را بپایند
اگر موجب نقصی باشد او را پس خواهند بود **مطلب چهارم** در گرد کردن هر چه چشم تمام دیت آن
شخص است و در هر یک نصف آن و تفاوت نیست میان وید و بجه و احوال و شکر و غیره و در یک
چشمها خلافت آنکه گفته اند که یککای هر چه چشم و قطع کند تمام دیت آن شخص لازم میشود و در هر
چشم نصف آن و در هر یک بپایند یککای و در یککای بالا و در یککای بعضی گفته اند که در یککای بالا
دیت چشم است و در یککای بپایند نصف دیت چشم و بپایند حدیث صحیح وارد شده است و تفاوت
قراست و بپایند این از مجموع یککای سید دیت اقصی آن که میشود و حمل کرده اند بر صورتی که زیاد
از یککای بپایند از دیت بعضی دیگر باقی و بپایند و چون مستند بر بعضی است در مجموع تمام
دیت و در نیست که در مجموع نیز بپایند مقدار ثانی شود و اما کسی از فقهاء اند که بپایند قول اول
شده باشد و مؤلف گوید که نزد فقیر حدیث ضعیفی بخیر شهرت انوی از مجموع است خصوصاً آنکه

مشهور الا بقوله احد باشد پس قولش و را قوی است و اگر کسی چشم میبندد که در گداز چشم داشته
 باشد که در گداز چشم باشد و لازم میشود اگر چشم دیگرش که بر عارضه زاده باشد با آنست
 که زنده باشد اما اگر کسی که زنده باشد و در چشمش که زنده باشد یا زنده باشد یا زنده باشد یا زنده باشد
 نصفه چشم لازم میشود و مواضع مشهور را ما این قدر از اجزاء ظاهر میشود و اگر کسی چشم میبندد که در
 در چشم باشد و چیزی ندیده و کسی را که میبندد مشهور است که در چشم آن نیت چشم میبندد است و
 بعضی را که گفته اند **چشم چرخ** و در چشم میبندد است و در آن نام ویت است اگر چه را قطع کند یا آنرا
 یا از باین استخوان جمیع آنچه در چشم است برود و اگر کسی که در چشم میبندد و با صانع بیاید و فاسد شود باز نام
 لازم میشود و اگر در چشم شود یعنی در آن نام که گفته اند که صد شرف میدهد و اگر کسی که در چشم میبندد
 و نیت ویت میدهد و در رونه یعنی گفته اند نصف ویت است و بعضی گفته اند نیت ویت است
 اما در نصیب و رونه خود و کرده اند گفته اند و بر او قیاس که در میان پرهای بینی است و بعضی گفته
 که به بینی است و در پرهای بینی اگر بریده شود خلوص است بعضی گفته اند و هر یک نصف ویت است
 و بعضی گفته اند و هر یک نیت ویت است و بعضی گفته اند که این قوی تر است بلکه کتاب طریف بیا
 معجزه شده و در این ناحیه که خودش شعله در حدیث و صدوق است چنانچه در کتاب رجال و اخبار است
 مستند اکثر احکام ریاضت و آن کتاب است که حضرت اعیان المؤمنین علیه السلام برای عمال خود نوشت که در باب
 دیانت با آن عمل کنند اگر چه اکثر علماء سندش را صحیح میدانند و بعضی از علماء سندش را در غایت صحیح
 میدانند و هر چه که کتاب طریف میگوید اشاره با آن کتاب است و نزد فقهای ائمه است باشد چنان است
 و در آن کتاب مذکور است که کسی که روزه بینی را قطع کند یعنی کنارش را با انگشت شریف میبرد و
 به غیر بایست که سوزش در بینی بکند که مسدود نشود و پیش خدا شرفی و صدی و صدی و صدی و صدی و صدی
 است و اگر مسدود نشود و با صانع آید و پیش چشم ویت و رونه است که در حدیث و اخبار است و اگر کسی

سند مشهور است

به برده و میان برسد و چنانکه کند و از اسرار خود نکند و پیش پناه و نیاز است زیرا که بعضی بینی را سوراخ کرده
 یعنی بلند کرده و با نصف دیوار میان آن و گوشت پرده را با جمیع دیوار میان سوراخ کند و پرده و گوشت را
 نکند و نصف دیوار و بنا و میدهد و اینها هر دو صورتی است که سوراخ و نیم باشد و با صانع آید و
 حدیث دیگر وارد شده است که کسی که بینی کسی را بر نیت ویت بینی میدهد و این را باید بفرمود
 بر سینه و دیگر در صورتی که است **چشم چشم** و در چشم میبندد است و در هر دو نام ویت است
 و در هر یک نصف ویت و این در صورتی است که تمام گوش بریده شود حتی که گوش از طرف چندین
 و در گوش شفا باشد و خواص و اگر بعضی از گوش را بریده اند آن بعضی را صاحب میگردد و نیت
 بر است و جمیع گوش آن شخص را قطع کنند و آن نیت است از ویت میگیرند و بعضی گفته اند و بریده
 روزه گوش نیت ویت گوش است و در درید از گوش نیت ویت گوش گفته اند و بعضی گفته اند و در
 شد و گوش که آویخته نشود و نیت ویت گوش است و اگر گوش شده و کسی که نیت ویت گوش است
نیت هفتم و در نیت لبها است و خلوص نیت و در آن که اگر هر دو لب را بر و تمام ویت آن شخص
 لازم میشود و در نیت هر یک از آنها خلوص نیت بعضی گفته اند و لب بالا نیت ویت است و لب
 پایین و نیت ویت و بعضی گفته اند و لب بالا و در صورتی است که چهار صد و بیست است و در لب
 پایین سه صد و بیست است و اگر لب پایین را با چهار صد و بیست است و در لب پایین و نیت ویت
 و بعضی گفته اند و در نیت کتاب طریف که در لب بالا نصف ویت است و در لب پایین و نیت ویت
 بنا برین لازم آید که در هر دو لب زیادت از حد قوی باشد و این خلوص اجماع و سایر اخبار است
 مگر آنکه برخی باشند میان آنکه با هر یک از آنها با جدا بدهند و بعضی گفته اند و در هر یک نصف ویت است و
 تفاوت میان بالا و پایین نیست و جمیع اینها متفقین و متفقین و این قول کرده اند و مسئله مشکوک است
 و ادبی است و اگر بعضی از آنها بریده شود و صاحب میبندد آن بینی را نیت ویت و آن نیت ویت

اشبه است و در آن شکل است که اگر دندان را با پیش بکشد زیاده بر دیت دندان می دهد و اگر بکشد بکشد و ظاهر است
از دندان شکند و باها پیش باند اگر گفته اند با دیت تمام دندان را می دهد و بهتر گفته اند نسبت به جمع
حساب می کنند و می دهد **بحث دهم** در دیت کردن است اگر بشکند و کج باشد تمام دیت می دهد و هر
چنین اگر مایل فرجه بود ناقص شود تمام دیت گفته اند لازم می شود و اگر درست شود و نتواند که در جانب راست
و چپ درست نظر کند بالقره را بدین شوری و فرجه مشهور را در نظر است **بحث یازدهم** در دیت سفید است
که بکطرف آنها بکوشد متصل می شود و بکطرف بفرجه و اگر چنانکه گویند اگر در هر دو جانب گفته شود
بی دندانها یکدیت تمام است اگر با دندانها باشد و دیت تمام و اگر جدا شود اما خا می دهد با حسن گفتن
و شوا را باشد درش لازم می شود **بحث وازدهم** در دیت دستها است و خلوه بیفتن در آنکه
در قطع هر دست نصف دیت اشخص است و در قطع هر دو دست تمام دیت است و در بین خلوه و خلوه نیست
که اگر دست را از زنده ببرد یعنی مفصل کف و ساعد یعنی با و زوفا دیت که دستش را بریده است
و این احکام در آن جاریست و اگر از مرش ببرد خلوه است یعنی گفته اند با و همان دیت دست است
و چیزی را زیاد نیست و بعضی گفته اند دیت دست می دهد و درش می دهد برای زیاد و ساعد
که با این حرفی و زنده است و بعضی گفته اند دیت دست می دهد یکی برای دست تا زنده و یکی برای
دندان مرثی و بعضی گفته اند که قول اخیر ضعیف است و قول ثانی اول احوط است و قول ثانی خالی
از قوت نیست و هر چنان که دستش را از دوش ببرد سه قول در آن هست و بنا بر قول اخیر
مرد دیت خواهد بود و اگر بعد از آنکه دستش را از زنده ببرد باشد و یکی از طرف ببرد بعضی با آن
قائل شده اند و بعضی بدیت دست و اگر دیگری از دوش ببرد با و این دو قول هست و اگر بعد از
زنده و یکی از دوش ببرد با و این دو قول هر هست و اگر بعد از زنده و یکی از دوش ببرد احتمال
دو دیت دست و احتمال اولش هست و احتمال اولش در هر ظاهر تر است و اگر کسی در زنده ببرد

دیت داشته باشد یا در زنده ببرد یا در دیت دست می دهد و ظاهر اصلی و برای زیاد بعضی
گفته اند دیت دیت اصلی می دهد و بعضی با دوش تا بکشد اند **بحث سیزدهم** در دیت انگشت است
و خلوه نیست و در آنکه در جمع انگشتان دست یکدیت آن شخص است و در جمع انگشتان پای نیز یکدیت تمام است
اما در قسمت دیت بر انگشتان خلوه است بعضی گفته اند دیت جمع انگشتان مساویند و در هر یک
دیت او فراست و بعضی گفته اند و را با هر که انگشت مفصل است دیت است و در دیت دیگر
بر چهار انگشت مساوی قسمت می شود و مواضع کتاب طریف و قول اول را شریف است و دیت انگشت زیاد
دیت دیت اصلی است و کسی که انگشتی را شل کند و دیت دیت آن انگشت را می دهد و اگر
انگشت شل را قطع کند دیت دیت انگشت می دهد و دیت هر انگشتی بر سه و مفصل آن می شود
و دیت بر سه و مفصل آن شش می شود با شش بر سه که مفصل دوم انگشتان را غیر با هم و دیت دیت
انگشت را می دهد و اگر مفصل اول را ببرد دیت انگشت را می دهد و در اینجا ضعیف است
که در هر یک از اینها دیت دست و پا که قطع کند اگر زنده یا سیاه بود و دینار می دهد و اگر میزد
بود یعنی زنده دینار می دهد و در دیت می دهد و دیت می دهد است که در باخشی نیکو بنا است و اگر
بر آنکه سیاه بود و دیت **بحث چهاردهم** در دیت دیت است دیت اگر بشکند و با صلوح نباید
با نباید و غیر بماند تا شلند فشت تمام دیت می دهد و اگر با صلوح بیاید و بیاید تا شل
دیت می دهد و در دیت طریف و زنده است که اگر با صلوح بیاید صد دینار می دهد
و اول شهر است و اگر پیش بشکند و پاهای باقی سبب شل شود یکدیت مرای دیت می دهد
و دیت دیت برای باها می دهد و شیخ طوسی گفته است که اگر پیشش را بشکند و باقی سبب
و در دوشش را ببرد و در دیت می دهد و اگر غیر مرای است که در میان نظر است
قطع شود تمام دیت باید و او **بحث پانزدهم** در دیت انصاف رفت هر دو اگر بریده شود تمام

شد است که اگر کسی استخوان عقب در آنکه متعین میگویند شکسته که غایب از ضبط نمواند که تمام
مستند و در روایت دیگر دارد شده است که اگر جوفی و ریابین خصیصین و در برش بزند که بر او
ضبط نمواند که در این تمام دیت بد دهد و بر روایت علی زلمی و علی کور اند **صحت و قبح**
در روایت وارد شده است که در زمان حضرت امیر المؤمنین شخصی با بر شکم شخصی افتاد و بالبد
که غایب از آمد حضرت فرمود که او را بختی کند یا ثلث دیت بر عیال او بدهد و جمیع اهلای که این
عمل کرده اند و بعضی باورش تا بل شده اند **صحت و قبح** و رکنی و نظریه وارد شده است که
کسی که در انضای کسی را شکند اگر در انضای است که مخالف است برای هر دو و در انضای است
علمای جنین نفی اند که برای سیر انضای که مخالف است دیت او را بدهد و آنچه در بطلان است
و این معنی بسیار است بلکه ظاهرش موافق است بر هر معنی است که در انضای بایست که
مخاری در واقع شده خواه از پیش برش خواه از بطلان خواه از جانب راست و خواه از جانب چپ دیت
و پنج دینا است و آنچه بالا تر است عیان از ده هار و بنا راست **صحت و قبح** اگر نهها
رضوان الله علیه گفته اند که شکستن استخوان هر عضوی خمس دیت انقضی است یعنی پنج دیت و اگر
با صلاح آید بدو کی و عینی و بیش چهار خمس دیت شکستن انقضی است و در بعضی هر عضوی
یعنی چار است که استخوان نمایان شود چها و یک دیت شکستن انقضی است و در کوبیده شدن هر عضوی
که استخوان نمایان نشود ثلث انقضی است و اگر با صلاح آید یک کی و عینی و بیش چها خمس دیت بداند
است و این احکام را از کتاب طریف اخذ کرده اند و در آن کتاب تفصیلا احکام هر عضو مذکور است
و بعضی این قواعد را قاضی است و بعضی مخالف بعضی از تفصیلا در بعضی شرح کتب حدیث تحقیق
تفصیلا این احکام کرده و این دساته گنجایش از آنجا دارند و در آن کتاب مذکور است که اگر کسی
یک طرف جنین کوبد اگر کسی را شکند با صلاح آید چهل دینا و میگوید و در هر دو طرف هشتاد دینا و

و جمیع اهلای که کوبد و بعضی باورش تا بل شده اند **فصل چهارم** در بیان دیت جناب بر مباح است
که سبب عمل و توقف از ترس آنکه در آن در آن از ترس فرموده صلح با نا امن شود و در آن چند مطلب است
مطلب اول بر طرف شدن دیت است که اگر با کلیه تا بل شود تمام دیت الشخص لازم میشود و اگر با یک
اما کم شود او شش لازم میشود و اگر کم کند اما کم شود شش لازم میشود و اگر با نا امن شود تمام دیت
که در بدن او را تا شل و در بعضی از بعضی رسیده و ریابین نسبت انقضی است حکم کند و بعضی گفته اند که بر مباح
میکنند شل اگر بگویند تا بل شود و بگویند به بر اند نصف دیت باید داد و اگر در بر مباح باشد و بگویند
ثلث دیت باید داد و معلوم است که این تخمین است و قاعده کلیه از اینها ظاهر میشود و با باشد که هر
احوالی منتهی باشد اما نسبت بسیار شش و غیرش که شده است و اگر بگویند بر سرش زدند که در بعضی
در برش بهر رسد و عقلش نیز تا بل شود اکثر گفته اند که دیت جراحت را و دیت بر طرف شده
جدا میکنند و بعضی گفته اند که اگر هر دو یک طرف واقع شده است که بر طرفش داخل میشود شل اگر چه
بر سرش زد که هر جراحت شد و هر دو را نه شد یک دیت بگیرند و دیت جراحت جدا بگیرند و اگر جراحت
بر سرش زد و در شش شکست و بعد از آن بر سرش زد و دیوانه شد دیت هر دو را بگیرند و دیوانه
مستند روایت صحیح وارد شده است و در آن روایت مذکور است که یکسال انقطاع میکنند اگر در برش
سال آمد و او را بر موی میکشند و اگر زنده ماند و خوشتر بر طرف شد دیت بگیرند و بر موی که در آن
تا بل شده اند و اگر بعد از آن که زنده ماند و خوشتر بر طرف شد دیت بگیرند و بعضی میگویند
اگر شش میکشند و باقی را چسب بزنند و بعضی گفته اند که اگر اهل خرنه بزنند که جراحت بسیار است
آید و بر خلاف عارف با صلاح آید بخشش است از حق مالی دیت را بگیرند **مطلب دوم** در رابط
شدن کوشش است اگر از هر دو کوشش شد اما کلیه بر طرف نشود تمام دیت لازم میشود اگر کوشش
دهند اطباء و اهل حدیث که دیگر عود نمیکند دیت فراموش میکنند و در حدیث صحیح وارد شده است که یکسال

انظار میکنند اگر ثابت کرده نگذرد او کند یا نه که عین نام کو راست میگوید انظار میکنند
 او را در هنگام سداهای شدید مانند رعد یا در هنگام غلظت اوجهای غلیظ کند و در کمال غلظت
 مذکور است که در خواب صدای غلیظ بر او میزند اگر سدا رعد در رخ میگوید و اگر با بیاض معلوم شد
 بقسام ثابت میکنند بر پنج قسم بنا بر کقول و بر شش قسم بنا بر قول و بگوید از کمال غلظت انظار میکنند
 که با احتیاط باز قسام هستند اگر و غوی کند که ششوی یک گوش بر طرف شده است سدا را از آن
 رقامه نصفیت خواهد بود و اگر و غوی کند که ششوی یک گوش که شده است بنا بر گوش
 دیگر احتیاط میکنند چنانچه در احوال ششوی و او شده است که گوش مجهولش را حکم میکنند و
 گوش هیچ را باز میگذارند و از یکی را بر بر می آورند میدهند و میگویند که ششوی ناچای
 که میگوید میباشم انظار را نشان میکنند پس از پشت سرش میزنند و بگوید که ششوی شش
 میکنند و هم چنین از جانب راست و چپ انظار است و هم معلوم میشود که راست میگوید
 و بعد از آن گوش مجهول را حکم میکنند و گوش مجهول را میکشایند و از چهار طرف باز انظار میکنند
 اگر مواضع اشد و گوش از گوش هیچ است تفاوت را ششوی مجموع معلوم میکنند که چند یک است
 از دیت یک گوش میگویند و در روایت طرف با احتیاط قسامه میزنند و او شده است و این انظار
 زیرا که گاه باشد که گوش ششوی از چپ یا راست تفاوت داشته باشد و با یک گوش از احتیاط را
 در نمیکنند که با و باشد و بعد از آنکه در نزد او ششوی از چپ یا راست تفاوت داشته باشد
 و اگر گوش کسی را بپزند و ششوی بر طرف نشود و دیت لازم میشود و گوش و یکدیت و در یک
 گوش **مطلب سیم** در طرف ششوی بینای دیده است که بینا میبرد و چشم بر طرف شده
 تمام دیت آن شخص لازم میباشد و اگر از یک چشم بر طرف شده باشد نصف دیت و تمام بر طرف
 عادل از اجزاء و دو عادت ناچای میشود و دیت بکفته یکم و دیت نیز ثابت میشود و اگر ششوی که

که اهل

که اهل خبرت اگر گویند که او دیگر خبر اهد و بد یا گویند که ممکن است که بر پیدا اعماد ششوی
 نیست دیت میگویند و اگر صدای غلیظ کند برای بر کشتن انظار از دیت میکنند که بر کشتن است
 میگویند و الا در ششوی میگویند بر جدیت معتبر او شده است که یکسالا انظار میکنند و بعد از آن
 سوال اگر بر یکدیت دیت میگویند و اگر بعد از آن بگوید دیت را پس میگویند و اگر در دیده اش غلظت
 ظاهر نباشد و دعوی کند که غی غیتم بقسامه میزنند و کدشت و در روایت دیگر حرف اهل
 میزنند که در دیتها ثابت است او را باز میگذارند اگر چشمش باز ماند و بر هر چه را راست میگویند که
 دعوی کند که بینایی یکدیت است چنانکه شده است احتیاط میکنند چنانچه در احوال ششوی را
 شده است که در دیده معلومش میبیند و در دیت میکشایند و از چهار طرف با ششوی
 بدست میگویند و در بر میزنند ناچای که بگوید غی غیتم از موضع نشان میکنند از چهار طرف
 چنین میکنند اگر مواضع یکدیت است راست کنند است و اگر مواضع است میگویند و در دیت کدشت
 و بار دیگر احتیاط میکنند تا مواضع آید پس چشم هیچ را میبندند و چشم معلوم را میکشایند و با آن
 چهار طرف احتیاط میکنند اگر مواضع آید دیت را معتبر تفاوت مساقت میگویند مثلا که اگر نصف
 مساقت تفاوت کرده است نصف دیت یک چشم را که دیت او است میگویند و در دیت
 طرف با این احتیاط قسامه میزنند و او شده است که ششوی میکنند بر ششوی قسم که نصف کرده است
 سه قسم میدهند و اگر یکدیت که شده و چشم میدهند و هم چنین با این ششوی و این انظار
 است چنانچه ششوی در چپ یا راست جامع نیز ظاهر شده اند و اگر دعوی نقص میبرد و در یکدیت
 نظریه هم نشان او بخوبی کدشت احتیاط میکنند و در اینجا اکثر ششویها مدد را هم کرده اند
 احتیاط و در دیتها هم از هر دیتها میکنند و در این و در میان ناها و که در وقتان و
 چهار طرف ششوی و اگر دیده کسی را بکند و دعوی کند که چشمش کور بود و چپ میبندد و

و بنا بر این می باشد که اگر از نهر و هند و هیک ده هزار و پانصد که هزار
در هر بار باشد و هم چنین از سایر اجناس چنانچه گذشت و احوط آنست که چون در جرح و این و آن
شست و دینار و او دینار است از جنس نقره و دینار بدهند **نصل فتم** در احکام سایر جراحات
است و در آن چند مقصد است **اول** جراحی که باید بدین شکم آبی برسد از هر جهت که باشد
اگر چه از کوبه و اگر دانه باشد و آن نیز در آن شکم است و در آن نکات نصایح میباشد
و اگر جراحی بعضی بنده و از آن خوف داخل شود ویت آن جراحی و دیت جانی و در آن
بدهد مثل اگر بخوری بود و نرسد بزند و داخل شود ویت جراحی و دیت جانی میباشد
و **نصل فتم** برای آنکه داخل جوف شده است **دوم** اگر کسی کاری یا چیزی را که
سرس باشد بدین شکم او داخل شد پس بکوی آید و کاری یا چیزی را همان سوراخ فرو برد
و جراحی را بیاورد و دیت جانی را بدهد و بنا بر این جانی نیست بجز از آنکه اگر
جرح مرد دوم از جرح را کشا و نه کرد و بیهوشی را از او و ماند با بیهوشی را از او و نه کرد و نه مرد
بجا از مردان را نشیند و اگر اندر مردان را کشا و نه کرد و دیت جانی بکودم بیاورد
سیم اگر یکی بر دیگری را شکست یا شکا کند و بکوی احشای اندر و نشاید و آن را که گفته اند تا فلان
و تم است و او را دیت جانی را بدهد و اگر مردی بر مردی را شکست یا شکا کند و آن را که گفته اند
و دیت جانی است و در آن دیت جانی را بدهد و اگر دیت جانی است **چهارم** جوی از اعضا قایل
شدن اند و اگر کسی را طریقی که هر چه بر بدن مردان از طرفین بدن و در حد و بنا بر طایفه
و ظاهر آنست که هر دو با طرفین است و باها باشد از ما اند ساعد و ساق و کف دست و دیت جانی
کود و اند و جوی که در آن تمام دیت جانی باشد و در آن که اگر نافه بین دیت جانی است و دیت جانی
و بنا بر این دیت جانی است و در کتاب طریقه تفصیل و بگوید درین باب هست که اگر کسی را شکست

اند و این عبارت بجای گفته اند **پنجم** در کتاب طریقه مذکور است که اگر سوراخ در جوف
بکلاف رضایع ببرد که اندرون و همان نماید و پیش آمد و بنا بر این است و اگر در آنست که سوراخ
شود اما از ناخوش بماند چنانچه بنا بر این است و اگر جراحی در رضایع ببرد و از شش بماند و شش
ده و بنا بر این است **ششم** در روایت معتبره وارد شده است که جفت امبری را که در شکم فرو
در سبیلی که کسی بر روی کسی بزند و جای آن سبیل شود شش بیاورد و بدهد و اگر سبیل شود و شش
بدهد و اگر سبیل شود یکدینار و نیم بدهد و اگر سبیل شود و شش بیاورد و بدهد و اگر سبیل شود و شش
شدن بقیه سبیل و دیت جانی را بدهد و اگر دیت جانی است که اگر شش بماند و گفته اند که اگر کسی
در بدن واقع شود و دیت جانی را بدهد و اگر دیت جانی است که اگر سبیل شود و شش بیاورد و بدهد
و اگر دیت جانی است **هفتم** در هر جوی که دیت جانی را داشته باشد اگر آن عضو را شکست و دیت
دیت آن عضو را بیاورد و اگر عضو را قطع کند دیت جانی را بدهد و اگر دیت جانی را داشته باشد
مذکور شد که دیت جانی را بدهد و اگر دیت جانی را داشته باشد که اگر دیت جانی را داشته باشد
زن نصف دیت جانی را بدهد و اگر دیت جانی را داشته باشد که اگر دیت جانی را داشته باشد
میکنند مرد را برای اعضا زن بجا که چیزی از دیت جانی را بدهد تا فلان جوی که خواهند که عضو مرد را
عضو زن قصاص کند نصف دیت جانی را بدهد و قصاص میکند و اگر دیت جانی را داشته باشد
میکنند و بعضی از علمای گفته اند که اگر دیت جانی را داشته باشد که اگر دیت جانی را داشته باشد
و جوی را قصاص کند جرح است که مرد باشد و اگر جرح کند زن باشد جرح جانی بدهد و نصف است
پس در هر یک از آنست که شق است و در دیت جانی است و شق است و در دیت جانی است و شق است
و جوی را که جانی را بدهد که در دیت جانی است و در دیت جانی است و شق است و در دیت جانی است
سی شق و در چهار جوی شق **هفتم** هر جوی که در مرد مساوی مرد باشد و در زن مساوی دیت

نخست مانند زبان و گوشت و پوست و در با و هر چه چنان صفت رنگ و هر چه است که باویت نزد من گوشت
 و در زبان باویت و در حلقه خداوند و در کانی و فی باویت او و در غلام تبت او بر شری که زبان و باو
 ویت از او باشد مثل آنکه اگر در غلام را باویت تبت او را بید هشت چنانی که گوشت و پخته و در
 حلقه را ندارد که او را بشوید و از او را غلام از من بکشد و ملاحظه میکند که بدون این عیب چه
 تبت داشته و با این عیب چه تبت دارد این تفاوت از تبت یکبار **مقصود هشتم** در چنانی است که
 بر چنانی واقع شود یعنی طلقی که در چنانی باشد باویت تبت واقع شود و در آن چند خاست **اول** شش
 میان علما اختلف کرده است چنانی از او سالان بعد از آنکه خلقت تمام شده باشد و هنوز در رحم و از آن گوشت
 باشد بعد و بنا راست و مشهور است که در تبت چنانی زخم و در بعضی گفته اند و در چنانی
 است و در زخم چنانی و در آن از تبت و این حدیث که غالباً شده است که در تبت چنانی سلمان
 یا علوی است با کانی که تبت هر یک نصف مشربیت باشد و این مرآت مذهب امام است و اول
 اصح است و اگر کانی باویت تبت او و تبت مشربیت بود و تبت که موافق هشتاد و سه است
 و باویتی دارد شده است که مشربیت مادر است که چهل و چهار باشد و بنا بر قولی دیگر است حمل
 و باویت بر آنکه چنانی و خنثی باشد و مشهور میان علما اختلف کرده است چنانی شده مشربیت مادر است
 و بعضی گفته اند که اگر پدر باشد مشربیت پدر است و اگر کانی باشد مشربیت مادر است و بعضی گفته
 اند که اگر زن باشد و پدر مشربیت مادر است و اگر مرد باشد مشربیت مشربیت مادر است **دوم**
 هرگاه در رحم دیده شده باشد و بعد چنانی نبود و معلوم شود که چنانی داشته است و چنانی
 مرد است و اینصورت و بتکامل لازم میشود برای پدر و نصف از برای دختر و اگر چنانی باشد تبت
 کرده باشد کفار نیز لازم میشود **سیم** آنکه پیش از تمام شدن خلقت سقط پیدا در بعضی گفته
 اند که در آن خلایق پیدا می شود و بعضی چنانی تبت بر چنانی و بنا بر کوری و اند مشهور میان علما اختلف

که در این

که در این تبت خلقت دارد **اول** آنکه اگر کسی در آن نای جماع کسی را بفرساند که آن نای بیرون فرج خفته
 شود و تبت آن ده و بنا راست و اگر نطفه در رحم قرار گرفته باشد و سبب انداختن او شود و تبت
 در بنا بر میدهد و اگر علقه شده باشد یعنی باویت چنانی چهل و بنا بر میدهد و اگر در حلقه باشد
 یعنی باویت که گوشتی شش و بنا بر میدهد و اگر استخوان شده باشد هشتاد و بنا بر میدهد و اگر گوشت
 بودی استخوان در حلقه شش تمام شده باشد صد و بنا بر میدهد چنانی که گوشت و شش و پوست
 گفته است در میان هر سه تبت و دیگر باویت نسبت حساب میکند و این از این است نسبت یکم از او
 باوین غز کرده است که تبت در نطفه است و تبت در علقه و تبت در حلقه و تبت در بنا
 عظام و در نطفه یکبار و بنا بر میدهد و تبت کوری که این نسبت مختلف است اما در تبت چنانی
 چنانچه و در تبت چنانی بنام از حضرت امام محمد باقر علیه السلام رسید عرضی را و این را در نطفه
 برساند از فرمود که تبت در بنا بر لازم است گفت میفرماید او را و علقه صا و از فرمود که در چهل
 در بنا بر لازم است گفت او را و این نیز در حلقه صا و از فرمود که تبت در بنا بر لازم است گفت او را
 او را و چنانی صا و از او که استخوان در بنا بر و صا و فرمود که تبت کامل است یعنی در چنانی و
 فرمود که حقیقت مادر و چنانی حکم کرده است گفت نصف نطفه کلام است که توان شناخت فرمود
 که نطفه چنانی است مانند آب منی و نطفه در رحم چهل روز میماند تا علقه میشود و گفت نصف علقه
 کلام است فرمود که باویت چنانی است مانند خون که در حلقه تمام میماند پس چهل روز
 بعد از آن علقه میشود و گفت نصف نطفه کلام است فرمود که باویت چنانی است که در بنا بر
 آن و کهای سبب است بعد از آن استخوان میشود فرمود که نصف استخوان چنانی است فرمود که بعد از آنکه
 استخوان شد چشم و گوش و هر سه سال و اعضا و جوارح ترقیب مییابد پس در چنانی تمام میشود
 و در چنانی علقه از نطفه و باویتی که تبت کوری شش و بنا بر میدهد که اگر در نطفه یکبار و از خون

هفتم در حدیث صحیح وارد شده است که اهل ذمه بعضی کارهای که جزیه دهند عاقل و یک
دیگر نیستند و چنانچه که کنند خواه قتل باشد و خواه جراحت بلکه دیت را از مال اجابت کنند
میگویند و اگر مال نداشته باشند امام می دهد دیت ایشان را و اگر ایشان جزیه با امام
میدهند اما اندکی که مقرر می باشد با اذن خود و دهقان ایشان اما عید و هر یک از ایشان
که مسلمان نشود آزار میشوند و علماء و بزرگان دیت عاقل کرده اند **هفتم** اگر پدر فرزندی خود را
بکشد دیت را بر او نماند و اگر می دهد و خود بکشد از آن و از عاقل نیست و اگر او را دیت بکشد
از امام می خواهد بود و اگر فرزندی خود را بکشد یا بشب عید کشته باشد بعضی گفته اند عاقل
بکشد و بعضی گفته اند از دیت نیست و از عید دیت بیرون اگر او را دیت عاقل باشد یا اگر
پدر بکشد یا از دیت عاقل خواهد شد و اگر بکشد که عید دیت را از عاقل بکشد و عاقل
و اگر گفته اند میگویند **نهم** عاقل دیت نفسی جراحت ایشان را می دهد و تمام نیست چنان
مقدم کسی که بکشد یا بکشد از هر خطا یا اجابت حیوان خویش او را که بکشد یا اجابت
که خویش او بکشد حیوان کسی یا مال کسی از هر خطا میزند **فصل نهم** در بیان کفای آسمان
نوا است و در قتل و کفای جمیع واجبات که بدن بند از آن کند و در ماه و در هر چه بداند
مسکین را طعام بدهد هر یک یک بار و در عیال عاقل بدهد و عاقل را اگر صدقه بدهد که عیال
بدهد اما هر ضعیف و اگر صدقه بدهد عیال عاقل باشد خوب نیست چنانچه که شد و چنانچه
است که این کفای میشود اگر مرد و عیال خود را بکشد یا بکشد یا بکشد یا بکشد
مسلمان ثابت میشود و خواه مقبول طفل باشد خواه بالغ و خواه دیوانه باشد و خواه عاقل
و خواه زن باشد و خواه مرد و خواه مملوک و قائل باشد یا مملوک و بکوی باز او و در مشهور است
که در کشتن کافر چند درجه است و اگر باشد کفای واجب میشود و اگر در قتل عاقل او را بکشد یا عاقل

کند

کند یا دیت بگیرند یا ثابت نشود و در نفس الاکبر کشت باشد شک نیست که کفای واجب میشود
و اگر او را قتل کند اگر گفته اند که با کفای واجب است که از مال او بدهند حتی روزی را
از مال او استیجاء نمایند و بعضی گفته اند هرگاه تمام کنند کفای ساقط است و کفای ساقط
عقل و خطا کفای مرتبه است اگر قاتل است بدهد آنرا و یکدیگر و الا در ماه و در هر چه بداند
و اگر از آن نیز عاجز است شصت مسکین را طعام بدهد و اگر مسلمان و مسلمان را در روز و هر چه بداند
کفای بکشد بجان آنکه کفای است کفای قتل خطا واجب است و تمام نیست دیت اما در واجب
دیت خلافت بعضی گفته اند که مطلقاً دیت نیست و بعضی گفته اند اگر اسیر بوده است در دیت
کفای دیت واجب است و اگر با اختیار خود میان ایشان رفته واجب نیست و اجابت است
که مطلقاً دیت بدهند و بعضی گفته اند اگر در وقت جنگ کشته شود دیت از بیت المال میدهند
و اگر چند نفر شریک در قتل کسی باشند بر هر یک کفای تمام واجب است و اگر طفلی یا دیوانه کسی را
بکشد خلافت که کفای بر او واجب است یا نه اگر گفته اند واجب است و عیال و طعام را از مال
او بیرون بکشد و روزی را بالغ و عقل خود میگویند و اگر بیشتر بکشد اند از مالش اجرت بدهد
میدهند و بعضی گفته اند که کفای از ایشان ساقط است و اگر جنبی بکشد در چهار است سقا
کند اگر در روز و در عید شده کفای واجب است و الا فلا و احکام خصای کفای در کتاب
کفای است ذکر شده است **فصل دهم** در احکام جنایات حیوانات است و در آن چند بحث است
بحث اول در کشتن حیوانات حلال اگر کشتن حیوان حلال گوشتی را بکشد یا اگر
عالمان اکثر گفته اند که قتل و قتل زنده و کشته بر او لازم است و بعضی گفته اند که مالک
میتواند بکشد که این گفته را بر او واجب نیست حیوان زنده را بکشد و اگر او را بکشد بکشد
کفای نیست شود باید قیمت آنرا در وقت کشتن بدهد و اگر بعضی از اجزا باشد که از آنجا

که بر والدین کد است از تو والد اول و سمر تبه فرمودند اطاعت کن والد را بعد از آن گفت اطاعت کن
والد را و از بعد از آن است اول حقوق اخوان با جماع و نفوس مستضعفه و در جمیع است که بشود کرده فقه
است خدا بخیر زیاده و از آن حق نفوس و در حدیث بنویس است برای نفوس برادرش حق
است برادریست از آنها مگر با آبا عفو می بخشد نفوس را و در جمیع میکند عزیز او را و میباید
عزیز او را و نمیباید نفوس او را و قبول میکند عدل او را و در جمیع میکند عدل او را و هر چه میکند
او را و حفظ میکند و دست او را و مراعات میکند اما نه او را و در جمیع میکند عیال او را و در جمیع میکند
عزیز او را و جواب میدهد خواند او را و قبول میکند راه نموده او را و در جمیع میدهد صلوات او را و در جمیع
میکند نفوس او را و در جمیع میکند کرم او را و حفظ میکند حلال او را و در جمیع میکند حاجت او را و قبول میکند
شفاعت او را و در جمیع میکند عطف او را و راه نمایی میکند حیوان که نموده او را و در جمیع میکند سلام او را و
قبول میکند هدیه او را و در جمیع میکند سخن گفتن او را و در جمیع میکند انجام او را و در جمیع میدهد نصیحت
او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را
اما اول پس تر میکند او را از ظلم و اما دوم پس تر میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
خشم و نفرت نمیکند او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را
دارد برای او از نه چیزی و اگر برای خود ناخوش دارد و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را
نزد میکند از حقوق برادرش چیزی را پس طالب میکند او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را و در جمیع میدهد او را
و از آن جهت است نفقه زوجیه و ملوک و مساجد و حق اشیاء است و نفقه انا و رب با فقر ایشان است
و عیال خود و واجب نفقه بیعت است زوجیه و عیال ملوک از هر دو زن و عیال آن که پدر مادر باشند
هر چند بالا روند و اولاد هر چند با این نهند و نفقه پدر مادرش بدو اصراف و بخل گفته است خدا بتو ای
کلام او را و لا شریک معنی غیر بعد و یا شامید و اسراف میکند اسراف خود را حرام است و گفته است

له المومن

که گفته شد از میان روی و هر مرد از جمله است من از آن که بگوید و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
من از آن که بگوید من کن مرا از اسراف کردن و ظاهر اینست که گفته شد از من خود و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
اسراف است و چون غالب اوقات بشیر یا کلام می شود از این جهت و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
شده است که آن خارج و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
صرف سه عمل است میباید چیزی بود نیست برای او و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
که نیست برای او یعنی چیزی که لا یجوز الا باینست و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
و میباید چیزی که لا یجوز الا باینست و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
اسراف است که مشتق از صرف که شد و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
اسراف ناشی از بخل است و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
اقت که اگر موقع بود اسراف بنامند چنانچه در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
بعد اسراف بقت و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
اینجا می آید که چنانچه در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
بست اندر چیزی و گفته است خدا تعالی و من بخوانا می بخوانا عن نفسه بعد کسی که بگوید و در جمیع میکند او را
جود نکرده چه معلوم است که هر چه بخشد عیال با اصراف و عیال عیال و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
از عیال نموده و بخل حلال و حرام است و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
از عیال نموده و بخل حلال و حرام است و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
فی الدین او را و لا اسلام یعنی هر از هر طرف و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
که از فقر کند از فقر چیزی را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را
شر است از فقر و فقر و فقر و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را و در جمیع میکند او را

و خوانان از چیزهای که مشتمل بر نیکو و آن اهن نیز در نیک و شست و کارد است اما در اینجا که خبر نداشتن باشد
و بعد از آن اختلاف در سكون و نفع با آن نموده اند پس بنا بر آن که معتقد است تعویض سابقه بهیچ نسبت
مسابقه و در میان این سه قسم و بنا بر آن که اشیاء است از جهت روایت بنا بر نقلی که میگوید است و لیکن خدا
عزیز و حرام است و حرمت خدا عز و جل را بر این سه قسم حرام است اتفاقا و اصولی از جهت این است
و اصولی مخصوصی چون از است احیاء و زکات و غیره که مشتمل بر اخذ و غیره نیستند و اینها
در تشریح آنها است ما از جمله معاصی است هیا، مؤمنین و آن یکبارها، رمد و کفر عیال و اشیاء است شریک و غیره
آمد مؤمنین نیز مؤمنین پس هیا و ایا از است مانند بعضی فرق نیست و مؤمنین و اینها بسیار ناسخ و غیره
مکمل و اگر داخل باشد هیا ناسخ که میگوید نفسی نباشد بر تریب نفی از فکر اگر صوفی باشد روح او از
نفسی بآن اگر فرض کرده شود و هر چند است خداوند شری که شخص هیا مؤمنی باشد و باشد که
متنیا هر نفسی نباشد و در آن در شریک و هیا است خواه مظهر و خواه منقول باشد و این نسبت که شخصی
معین مخصوص باشد و الا داخل لغوات که خداست خدای تعالی و الله بن هر من الله و معنی و این
و از لغوات این یکسانند و لغوات باطل و شریک و کذب و لغوات شام است و لغوات بی نایب است که مشمول
از ذکر خدا نایب و احتیاط از آن که خواندن شری که در آن و شام از آن قصد معینی نموده هر چند از آن قصد
از آن کند حرام باشد چه ابتدای است و ابتدای مؤمن حرام است و اما شریک و شریک و آن حسین
و ذکر زنا و غیره و در عیال و غیره و عیال است اگر مقصود از آن معینی غیر مطلق باشد
با تشبیه به حدین باشد حرام است بسبب غیرمستقلش و بسبب بقاء در حلال و غیره معینه بکلیت میکند
اگر مشتمل بایضا باشد چنانچه گذشت و اما شریک که در متن کذب باشد معینی گفته که باقی ندارد و هر آن
از معذات شریک است که کذب آن نیست و در صورت صدق و در غیر آن نیز در وقت چندانکه از کذب
محمود و هر چند این است شری که در متن تشبیه ظنی باشد و احتیاط از آن است و از جمله معاصی است مزج

نایب باطل و صرف مبت با و صافی که در او نباشد چه داخل کذب هر است و عیا و است و کوا و است
و تشبیه صدای او را از تشبیه فشنوند و هر چند این است استماع یعنی او را در جمله معاصی است و آن کوفت
و آن بر وزن کسا یا بعد است و آن معصی است که مشتمل بر جمیع مطریبها باشد و مراد از ترجیع و آن
و نیز در صورت است و رکبو و از مطرب خفت و تغییر حالت خواه در هر یک و خواه در هر یک پس در هر یک
بدون و در وصف یعنی ترجیع با اطراب هر چند مشتمل بر یک باشد چنین تریب که در است جماعتی از آنجا
بر ر کرده است آنرا یعنی تریب پس چیزی که نامیده شود در آن غنا را است هر چند مطرب بنا
و هر چند ترجیع نباشد باشد و آن حسن است و مشتمل بر صنف حرام است با اتفاق علماء که فرض نیست و آن
چنانچه شود قرآن و آن در لفظ و غیره و غیره و قرآن و در لفظ و غیره و قرآن و در لفظ و غیره و قرآن و در لفظ و غیره
است و هر چه در تریب است اگر مرع باشد و استخوان است است از آن حد، بقاء و آن را در تریب است
تشبیه غنا برای آن و احتیاط دارد که آن تشبیه حج باشد چه آن آب عربی و آب است و در
آن را در تریب است یا معذور و خصوصاً در شبها و در شبها احتیاط در ترک است اگر ممکن باشد
و هر چند استخوان شده است نمونان در هر چه میباید و تشبیه حرف نمونان باطل و نمونان نمونان
صدای او را از جانب از هر چه تشبیه حدین صبی که امرت معینه که زنا میباید یعنی هیا و هیا و هیا
نیت بآن باک و نباشد زنی که داخل شود بر او مرد ها و حدین بیوی است ام ایضا با الفتح و ایضا
علیه بالقرآن یعنی اللان یعنی اظهار کنید بکلام و بنویسند بر آن و با و با لایق کرده اند بآن خانوا
و علو کردن عید تشبیه حدین بحدین صنف است و احتیاط بآن صنف در صنف است و در تریب است
جماعتی از آنها که از ایشان است این او را برین معلوم کرده و در تریب بحدین بحدین بحدین بحدین
مطلق و در صنف جمیع بیان اتفاقا و میان چیزی که دلالت بر حرام دارد از هیچ معینی است بسبب حدین
از اطلاق معینه مؤلف گوید بحدین کذاب و صفت و اتفاق علماء که معلوم میشود است که حرمت غنا باطل

و شخص محول الیه را گفته است کسی که بخورد از آن قبول نیست و نماز او قبول نیست و در صورتی که بگوید احتمالاً
که قبول نیست یا نه باشد هر چند نماز او بخیر باشد و مسقط قضا باشد اما مرتبه قبول را که تراب داشته
باشد ندارد و احتمالاً دارد که چیزی هم نباشد و قضای او بآدم شرب بر او واجب باشد و ما را میگوید
معدله اش باشد و جز بدن فسخ باشد تا با آن باطل است و بجا است بول و غایط و خون و صفی
بجامع مگر آنکه از اجتناب داریم و آن خلاف مشهور است و مشهور را قوی غایت است و بعد از آنکه جزو بدن
شده احتمالاً دارد که باز بعضی نباشد تا با آن تحلیل رود و تحلیل آن پیش از جدل روز شکوک صحت است
و استحباب واجب عدم است و نصیحت است بعد از آنکه در آن است و شک نیست که احتیاط در رعایت آن است تا
چهل روز گفته است بدین معنی گفت کرده است خونریزی را و حضور انداختن آن و نوشیدن آن و
در شهادت آن و در حدیث نو است از امیر المؤمنین علیه السلام و در شوا و عتبات و او که بر ندهد شهادت
یعنی و هیئت باطل را از احوال مردم و در اطلاق مگر یک است و در آن وقت که یک چنان عتبات مکررند و بعد
مشهور رجسار شدن و در حدیث است کسی که حق صاحب حق را باطل کند و تا خبر ندارد و قادر است
حق او باشد پس بدست در هر درگاه عتباتی عتباتی که یکی شاعری و شاعر کلام محمول است و
که غالبش بر خلاف و جهل و جهل های مذموم اشتغال دارد و مطلق محمول بر فرد کاذب غلبه است و این
مناجات قبول آدم که آن من الشو عتبات یعنی بعضی از شوه است که مشتمل بر حکمت است ندارد و
گفته است عتبات توانی و الشو و بعضی عتبات و بعضی شاعرها تابع میشوند ایشان اگر اهلان گفته
شده است یعنی تابع عتبات بر کذب و باطل و قبول قول ایشان و چیزی که ایشان دانند از جهل
و غریبی اعلیٰ مرتبه ای که کردن ناموسهای مردم و مدح کسی که مستحق مدح نیست مگر نادان یعنی
مکرهان از سفیهان گفته شده است که شوری مشرکین است مانند عبد الله بن الزبیری و بعضی
و ابو عروه و ایشان گفته اند که ما میگویم چیزی را که گفته است آنکه در آن بود و نه میگوید

اول و جمع میشود بر ایشان اعراب از قوم ایشان که استماع اشعار ایشان و شعرهای ایشان را استماع
و در تفسیر علی بن ابراهیم است که نازل شده است آیه در آنجا که تعبیر بین خدا را داده اند و آنجا
امر خدا را کرده اند آیا و بدید شاعری را که تابع شود او را یکی قصد نکرده است بآن مکرر استماع که
و نسخ کردند و بعضی را بر ابراهیم خودشان پس تابع شدند بر آن مردم و مکرر است قول او از آن
فی کل و از بعد بگوید یعنی آیه ای بدینی که بدین معنی است و در هر حال صحیح میشود یعنی منافعه میکند
چنین های باطل و جهل و در مکرر بگوید و در هر چه عیب و ندامت شد سخن او پس بنابر تالیف الف و ک
برای عهد میباشد و نصیب کرده شده است غا و ن بقوی که توبی که در تعدد در بعضی جهل و در آن
بنیادهای خودشان بعد از آن مخالفت کردند آنرا باینکه آن و از شرعی بودن و شرط بفرستادن و مکرر آن
بمعنی مشغول است و حبش شرط بر وزن رطب است و صاحب شرط حکم را گویند و فیکه شریف داده
شد باین گفته میشود شرعی بودن توکی و شرط بلفظ جمع احوال سلطان و ولایت و از هر چه
و عطف بر وزن ابو یعلیٰ یعنی باطل است و عتبات عتبات و در حدیث از علی است که اخذ عتبات
عتبات و لا کاهن معنی کنانی بکفایت عتبات و کاهن در شریعت نیست و عتبات مثل بخت است اسند لا اسکند
بر معرفت و زود و که گفته بعضی با فعلی گفته شده است که عتبات چیز از صافی میدهد و کاهن
از نادانی و استقبال میدهد با صاحب عتبات بودن و آن طبعی است با صاحب کوبه بودن و آن طبعی
و از هر چه صافی چیز داده اند یا با است بر صبیحی خرم برای غنیمتی و رسی او صلی الله علیه و آله به
تعییم باشد و خواجگهان یکبار آن باشد و آن عملی است که موجب طاعت بعضی جان باشد و ع
او بعضی که بار و بار اجتناب از او خواهد بود و آن صفی است یا ثانی یا آیه است و آن
توبی است با اقسام با غرام و غنای است که حادث میشود بسبب آنها غریبی و غنای از آنست یعنی
مردم بر وجهی از غنای که قادر بر علی او نباشد و باطل است و ناخوشی میان زن و شوهر و غیر ایشان

و از آنست استفاده معلوم که اولین و استغناء از اشیا طبعی و کشف غایبات که کفایت بود و از آن
علاج مصیبت یعنی چنانچه خوب کردن و استغناء از ایشان و طلب ایشان بدین سبب یافت و کشف
غایبات بر زبان او پس تمام اینها و اشیا و علم و تعلیم اینها هر چه لازم است و نگین است
و گشت میشود مستقر آن و هرگاه که او را خواست نگاه داشتن خود با دفع بدی و سحر و جادو
جواز آنست و گاه واجب کفائی میشود چنانچه احتیاج کرده است و در این وجوب است حمل آن
بقدر احوال و اقسام چنانچه وارد شده و در واجب علما و ارباب آن تحقیق است با بعضی غیب است
اکثر بر ناخفا بلند و مشکوک میکند یا نه از آن در بسیار و از مردم بر حقیقت و تاثر نیز فهمیده و
سابق باشد برای تا بلای بی توقع و ما میبایم آنرا در اشیا و کسب و شوی بکنند و از آن فریاد ایشان
رساند و هرگاه محو کنیم غیب آنرا در کار حیات و مریدان و خواص که ممکن است نه در ملایم و باطن و احصا
جان و شبه آنها چه آن امر معلومی است که ممکن نیست و غرض خواهد بقیات باشد و آن استغناء از علما
و تقاضا بر حقیقت که متعین میشود با آنها الحاق بعضی مردم بعضی و نخواهد و درام میشود مگر خود را آن باطن
حقیر و آن خواهد شد و آن امر که در آن سر بر است که متعین میشود با آنها انحال غیب یعنی که طلب
شود و غیره و بدان شیئی و شعبه آن تحت معرفت انتقال و در حدیث است ایاکم و علم الخیر ان ما یهدی
به فی برایه انما یندبر الی الله انما یهدی الی الله انما یهدی الی الله انما یهدی الی الله انما یهدی الی الله
یعنی در هر کس خود را از یاد کردن علم خود مگر چیزی که راه یابی باطن در محال با در بر این باری
آن مجزایند پسوی که است و بگویند مانند کاهن است و کاهن مانند ساحر است و ساحر مانند کاهن
است و کاهن را شرف است و در حدیث دیگر است بگویند و کاهن ملوک است و ساحر ملوک است
و در حدیث دیگر است که هر که کفایت کوه یا کفایت کوه شده برای او پس تحقیق بهتر از شده است
از دین و هر چه او را جزو آن از تسلیم انزال باشد بدون هر چه ظاهر و باطن است چه اصل این علوم

حق است و لیکن احاطه تا مقدر بیشتر و برای هر کسی حکم باطنی و عملی نیست و بر آن موقوف و معصوم
این طایفه که کفر و تمییم را و خود را از آن و چنین کرده است و آنرا و حدیثی که او را کرده است
علم خود را و تحقیق نکند و راه کفایت و در آن الطاف عندک که ناله خدات المفسر من یسئرا در خفا انما لا یزک
الامر کا تملکون فاما بالذات نفس و مجرد و الذی یزید لا بد و در حق و بر ما من الله و یزید و یزید و یزید
کود بدین آسمان نه شما گفت که نیم عرقین با کلاه را از سر بر سر کرد اندام آنرا بگفت که کار و بگویند که
شما میگوید پس حقیقت حال نبات نفس و معدی و غریبین که بر عینک و نذر و نری از در کار گفته است بعضی
از علما و در آن اتحاد بر کسی است که معرفت علم خود را میگوید چنانچه غیبی میشود گفته است بعضی از این
چیزی که مستغنا میشود از معنی حدیث است که این مناره ها برای افعال کار غیب و غیره و حدیثی است
و بخیر و ناگفته قواعد خود را در ضبط حرکات و در مدتها و در قدر باعد و قدر با حرام تحقیق
و زینت چشم از آن و نصب آفت و حدیثی بر این در آن کرده میشود مگر امور جلیه و اظهیه نه و از این جنبه
پس معلوم میشود از این بدین که قواعد علم خود را میگوید که حقیقی است بر حدیثی که میگوید
حدیث است که در او حرکت است و حرکت روحیه مستقیم گرفته و معصوم انکار را از آن موزه پس انکار
اینکه میباشد نه انکار علم خود و معرفت آن و حقیقت است که حکم بر سبب است و مزیم که صدقش نمیشود
بجمله است برای دفع ادعای متبیین حرام است و ممکن نیست برای او حدیث مردم و در هر برای چیز چگونه
است برای قاریین و بر سبب این و کان حکم بر سبب کان و حق است آن بعضی الظن اتم و احتمال کلاه
در جمیع امور جمیع است و گفته است خدا تعالی و ان الله لا ینقذ من الخوف شیئا یعنی در هر شیئی که از این
نیکنند از چیزی را یعنی معلوم کان باطل است و ما از اجده لایق الا الضلاله یعنی بدین بدین صحت
که ای فلان اگر حکم کرد که مفسد و در آن فساد است و احتمال خطا در آنهاست و ضلای تعالی علیه
القبول است طرفی ندارد و ظاهر آنکه گفته اود و الله اعلم و از جمله معانی غیبی چیزی است

حرمیت اخذ اجرت باذن و مال با وفاق از بیت المال بخواند از او قاضی صانع بمصلحت مسلمانان
نیست و فرقی میان اجرت و اذن و مال است که بقدری عمل و بعضی مصلحت و بعضی خاصه است
و نافی منوط بر او تا حکم شرعی است و محمول آن بیت المال است که مصلحت است از خراج از بی و مضاعفه
آن و مال اعمام هم از آن خاص و مالی که و این ندارد و صاحب ندارد و موقوفاتی که مجهول المرف و المرف
علیه هم میباشد در این عمر و غیر آن و از بیت المال است و هر چه این است منافع معادن و این
بجهت بیت المال و زکوة و خاص که زیاده از مصرف باشد هر چند اختصاصی بحد و بعضی بوجه باشد
و فرقی نیست در خیر اخذ اجرت میان آنکه از معین باشد یا از اهل بلد یا بحد باید المال و هم چنین است
جواز و اذن و تسویه سید و بعضی میان اجرت و اذن و مال باطل است و ظاهر نیست که از آن اخذ
اجرت و بخواند از آن زمان و غیره اعتبار شرعی ندارد و محرم است و بعضی از اصحاب بفرج با آن نموده اند و بعضی
خالی از ثواب میدانند و اما اخذ جزی که موقوف است بمؤمنین و مصلحین از او و اذن صانع مساجد
و غیر آنها اجرت نیست هر چند مقدور باشند و باعتبار اذن و بخواند با شد علی ثواب نیست ماعدا
آنکه مکرر محض اداء قربت و در نماز بخواند و تقاضا و جزی است و اما اخذ اجرت بر فضا و حکم میان شرما
پس اگر معین است بر او تعیین امام هم یا بعد از قیام احدی بآن غیر و محرم است بر او اخذ اجرت
بر آن چه واجب است و محرم است بر او اخذ اجرت بر آن و اگر معین نیست بر او و باید نیاز است از آن
جانب نیست نیز چه واجب گفتنی است که لازم است بنا بر قولی گفته شده است که جایز است
با عدم تعیین مطلقا و گفته شده است که جایز است با حاجت مطلقا و آنچه که کسی است
که تجویز کرده است اخذ اجرت بر آن مطلقا و اجماع مطلق است بجهت وجوب گفتنی بودن
مکرر از بیت المال بر جهت از آن قاضی و غیره بظن اعمام هم و من یقوم مقام حق خود شن و فرقی
نیست در آن میان اخذ اجرت از سلطان و از اهل بلد و از غنیان کین بلکه اجرت آن رشوت

در بیان رشوت و فساد آن
البریه

که دارد شده است و در خبر آن گفته اند که رسول الله و رسول او است و رشوت بگفته شده است و بنا
بضم اول و کسر آن مقصود جمع و رشوت و آن اخذ حکم است مالی بجهت حکم و گفته شده است که آن
چیز نیست که میدهد آنرا شخص حکم تا حکم کند برای یا غیر او تا را داد و اول بر چیزی که داده بود مال
و بر چیزی که اخذ است مصلحت خود حکم کند بر او یا در برابر او بختی یا باطل و در حدیث است که رسول الله
الراشی و الراشی و الراشی یعنی اخذ کرده است رسول الله و رشوت را و گفته اند آنرا و رشوت یا
ایشان را که زیاد و نقصان میکند آنرا و میان ایشان که آن را رشوت و رشوتی حرام است و رشوتی
نیز حرام است بسبب عانت بر او مگر آنکه موقوف باشد بر آن تحصیل چیزی حرام میشود و بر چیزی حرام
و کم است و رشوتی و آن مکرر چیزی که موقوف شود بآن یا باطل است یا تمسک باطل و این بجهت تمسک
از جواز شده الحیم و کفر آن اشهد است و آن در اذن مالی است که تراره میسر و بر مصلحت
مستند است که رشوت آن تحصیل منفعت است بعضی با عدم اشتراط تعیین در آنجا یعنی بر عمل و بعضی
مخلو کسی که رشوت و عدم مصلحت برای او است و بعضی با جهالت بآن و مکان آن و این تمسک شود
از جواز بر تحصیل منفعت معینه چه تعیین شرط است و در جواز اما عدم اشتراط علم بجهت
موضوع وفاق است و اما در بعضی بر خلاف است و گفته اند عدم اذن و جواز است جماله بر هر عملی که
مقصود عقد باشد و علاوه بر آن و بر واجب بر عامل باشد پس هیچ نیست بر اعمالی که مانند زنا
و غیره بر چیزی که غایت مقصد شرعی ندارد و مانند رشوت شب بر امری که رشوت آن آیه و بسیار
آیه از اینها و که قصد میکند عین گفتنی که اگر غرض بآن تعزیر یا تنقیح است و اشیاء و غیره باشد
آن از اعمال غیر مقصوده خلط میشود و هم چنین هیچ نیست بر واجب گفتنی بر او مانند نماز چه آن
واجب است بی عوض کردن قصد قربت و آن منافات بقصد عوض ندارد و هم چنین هیچ نیست بر
واجب گفتنی که بی عوض کردن آن واجب است مانند حکم شرعی باشد یا حکم پس بر مکرر گفتنی بآن

از میان کفر و غیر ایشان داخل و شریعت چنانچه گوشت و نمک در واجب کفای جهت اقامت که
وجوب کفای مطلق منافات با خود عوض ندارد چه صحت او با وجوب منافع واجب است با حوازی از حد
بآن مکرر در صورت عدم وجوب آن عوض در صورتی که وجوب صحت برای حفظ و تحوّل بر منافع پس
چیزی که قرار داده شود بر حرام و بر واجب داخل و شریعت که حرام است و چیزی که قرار داده
شود بر منافع مقصود عقلا داخل و احکام است که داخل است و شرع نیست و در جهت اقامت ایشان
در مآخوذ و اما قبول هدایا بعد از حکم بر ندارد اتفاقا و اما از حکم و تقاضای آن پس احتیاط در
اقت و در حدیث حضرت صادق علیه السلام است الهدیه عاقب عینا بلیغ مملو و نافع یعنی هدیه
برای بقیه کفای جهت اقامت که عاقب مستحق از عاقب است که بعضی خرج است بعضی چشم مهدی که اگر
میکنند از بودن آن کتاب است از تقاضای آن چیزی نیست که منزه از غلبه تقاضای آن بعضی در
هدیه گرفتن غافل از عیب مهدی میباشد و در بعضی نسخ حدیث غافل از عیب می باشد و نافع است از
غیر بعضی شریعتی بیا سوخته بعد از قبول عیب پوشیده عیب است بعضی میگوید هدیه عیب
نموده عیبی است و نفعی میانه هدیه و شریعت و جلاله بودن اول است با حقا و مهدی و نفع
الاحسان و نفعی نیست بر اخذ اجرت بر عهده نفع عیبی بر میآید شریعت صحت از احد جایزین با او
و اما تسلیم پس و القاد و منقادین پس آن از باب تعلیم و تعلیم است پس جایز نیست اخذ اجرت بر
و هر چند است سایر عقود و اما خطبه نعم بعد از هدایا و صلوات رسول الله و دو کوفت است تمام
نزد آن و بکسر عیبی بآل زوج از خود شری با او و عیبی یا از آثارش و صاحب ایشانش و آن پس
جایز است اخذ اجرت بر او تقاضا چه واجب نیست و جایز نیست از عیبی مکرر مکرر مکرر
و خلاف نیست در حوازی آن فی الجمله هر چند شیعه مخصوص کرده است آنرا بصلاتی که سنگ
نماند با شد چنانچه معلوم نیست در عدم بیع سنگ هر اش و آن خارج از جهات سنگهای شمشیر

است و نباشد بر وجهی سنگ نوره که تا با تعلیم باشد و هیچ حوازی بیع سنگهای سده با سنگهای
کلب مانع است که واحد موانعی باشد که شرف و کوفت سفید باشد نزد اکثر اهل لغت و بعضی گفته
است بقره و بقره مانع است کلب مانع است بعضی سنگ کلا است از شرف و کوفت سفید و کلب دفع
یعنی سنگ زلفت و کلب چای از عیب سنگ باغی که بر او داشته باشد و هر چند است سنگ هر باغ و خانه
لیب اصل و دلیل منعی ضعیف سند و قاعده لا است و علقه مدبره و در ظاهر است سنگ کلا و حوازی بیع کلب
میباشد مطلقا نوره و در قواعده اشعار حدیث و آن نوره لیکن جاف است ادعای اجماع بر حوازی آن نوره اند
و آن حدیث است اما آجانه سنگهای مزبور پس سنگ کلا و حوازی آن نیست چه برای آنها منافع محله مقصود
است و آن تارن میان بیع و اجاره است نظر فحاش است اجماع سنگها را از برای هر یک از این جهات سنگ و
هست چنانچه گوشت و بعضی نمک است از شرف و بیعت حوازی بیع را و در آن منع است چه بودن در یک
باشد که بدل شود بعد از حوازی بیع مانع حوازی بیع نظام اگر معلوم شود که عیبی از اینها خارج است
و تقید نشان است حوازی آنها هر چند معلوم شود که در مال او مظلوم است چنانچه بعضی مال نظام
است و نباشد حکم آن حکم مال مختلط حرام و در وجوب اجتناب جمیع سبب نقص بر آن بی مکرر هست
اخذ آنها پس اگر صاحب مظلوم معلوم باشد پس و انصاف و اگر مجهول باشد یا متعذر شود و رسول
با و نقد کند آنها را از جانب او یا با من از معرفت او و رسول با او و هرگاه ظاهر شود بعد از آن در
نشود بعد از خاص شود برای او تبی و در قبی و منزه از مثلی و مثلی است که اجزای آن متساوی
بیش است مثل گندم و قیاس است که مقارن نباشد مثل کوفت و حوازی است دفع آنها با هم شرف
و ابقا آنها امانت در دست خود و ممانعت نیست در هر دو و اگر متعذر شود مالان و قوی محصورین
معین است بر او تعلیل از ایشان هر چند بطریق صلی باشد و جایز نیست اماره آن بر عین مالک با
و اگر هرگز نظام آنها اخذ کند حرام نیست بر او پس عدم اختیار و ایا خاص است گفته شده است

در حوازی بیع سنگ

در حوازی بیع سنگ

بلی بمور و قولا و علی الید ما اخذت حق یومدی بمنزله صاحب سنت چندی که گرفته است تا بدهد
 یعنی واجب است دادن آن واقعی مقصود است و آن اینست که اگر گرفته است از عالم عالم به بود
 آن مقصود در مقصد ایصال به اجتناب است و مستمر میشود زمان هر چند گرفته شود از زمانها
 بقدر که گرفته اند و اما آنرا تا قبض کرده است بعد از آن ظاهر شده است که مقصود نیست و مقصود
 است در ایصال به آن و نه در حفظ یا بقصد ایصال گرفته و مقصود نموده و آن تمام نیست چندی
 او در اول عادی است و مستحق است حکم زمان چنانچه تلف شود بغير تفریط و در ثانی امانت است پس
 مستحق است چنانچه تلف شود بغير تفریط چنانچه فرقی نیست که اخذ نموده است و فرقی کرده است بعضی
 بزمان و در هر دو صورت و مقصود اجود است و چیزی که اخذ میکند سلطان جابر مخالف از اهل سنت
 از غلات با اسم مقام میر و آن حصه از حاصل از غلات است که گرفته میشود عوض از زراعت آن و از احوال
 با اسم خرارج و آنقدر است از مال که زیاده میشود بر زمین یا درخت یا سر آبی و غیره حسب رای حاکم
 و قصد با اسم شورات با آنکه آنها متفق میشوند نمیکشند امین امام عادل یا با آنکه که بجهت عادل
 از این جهت باشد نمیکشند یعنی اخذ میکند جابر مخالف در زمین غلبه تحقق اذن داده است و آنرا که
 تنازل آن از او و نفعان کرده است با آن علای ما و نمیدانیم در آن غلبه جابر است در مصالح است چند
 ظاهر در این است چنانچه مستلزم است تری آن و قولا بغير آن هر چه عظیم بر این طایفه و شرط نیست
 رضای مالک و نفع نمیکند تعلم او مدارم که تحقق نموده ظلم بر باده از چیزی که مقادامت اخذ آن
 از عامه مردم در آن زمان و اعتبار کرده است بعضی اصحاب در تحقق آنها اتفاق سلطان و علای
 بر مقدار آن بعد از وقوع و الزام است و چنانچه جابر است ایتیان آن جابر است اسبق جابر
 و سایر عادات آن جابر نیست تنازل آن بغير اذن جابر و شرط نیست بعضی جابر و آن چنانچه معهم
 اذن نمیدانند پس اگر حواله گذار آنرا یا وکیل کند در زمین آن یا بفرستد و آن در دست مالک باشد

جابر مخالف

در جایی که محلی است بیگانه است و واجب است بر او اذن و نفع و چنان است نوله و چنانی که اخذ میکند
 زکوة از غلات و اموال و اعام دیگر شرط است در اینجا که زیاده بگیرد از واجب شرعی و در حد خودش و غیر
 آن بر وجهی که محلی است نزد ایشان باشد عینی شمرده شود و نزد ایشان خاص چه مستحق است اخذ
 نزد ایشان بغير احتیاج از مطلق است بجهت الملاق فی حق و مقوی و احتیاج در اول است و برآمدن
 در مقام و خرارج چه مصرف آنها نزد ایشان بدت الحلال است و برای آن ارباب مخصوصه میباشد بغير
 بی میشود و دست مالک از خرارج زکوة و دیگر احتیاج امیر و آن چنانچه در خرارج و مقاصد است چه حق
 بغير واجب است برای مستحق مخصوص و عدم آن چه جابر نیست یا مستحقین پس مستحق است و بغير
 استخراج بدو آن و بنا بر اول معنی است نیت نود نفع با و با امانت او واقعی عدم احتیاج است با آن
 آن مستحق زکوة است از چیزی اخذ کرده است او واقعی که تفریط نکند در آن و وجوب نفع او غیر است
 از آنکه بر وجه زکوة باشد یا مصرفی با ایشان در احکام ایشان و غیره از هر چه بماند ایشان باشد
 و غیره در جواز صرفت و قدره و قبیل میباشد و هرگاه اقطاع کند جابر زمین را یا با عاوضه
 کند پس جابر است به ابد مقابل و معارض اخذ آنها از نفع و مالک چنانچه جابر است حواله آن بر او
 و ظاهر اینست که حکم مخصوص بجابر مخالف است نظر بر عقد او از استحقاق او و آنرا نزد ایشان گرفته
 اند و او هر چه را از او باندن خود هم یعنی جابر ایشان بدهد بغير آنکه خودشان فرار داده اند و سلوک
 با ایشان باین نحو بر مبنای قضیه مأمور به است با اتفاق و اجازت متواتر تا با پادشاهان شیعه
 با عقدا خودشان خودشان را ظالم و غاصب میدانند و در نفس آن هر چه غاصب ظالم میباشد
 و تعرض در مقصود و ظالم حرام است بغير درت از دین و اتفاق و اجازت متواتر و ابات مکان
 و احوال حضرت ملا مؤمن و مسلم و اطلاق یا عموما اجازت مجوز مخالف است بغير این و الله
 بار داده او در واقع و در غالب و در دایت علی بن یقطین نفع از اخذ اموال شیعه است و اخذ میکند

از ایشان علاوه بر ریگ و سار و آب کوه اندک گیتی و شیخ را در کتاب مکاسب از وظایف نیست
که مرجع در مقام سر و خرچ از این خرچ است و غیره چنانچه که شرعی میباشد مانند احوال خود و نهاده و نفی
و تصرف در طایف و طایع و اموال سلطین و آن بجهت جامع الشرائط جابر نیست و از جمله معاصی
چیز نیست که منقضی است بمساعدهت محرم مثل بیع سلاح یا عده و این و غیره نیست میان مسلمان و کافر
و از ایشان است طاعن طریق و حرام است با قصد مساعدهت یا در حال حرب یا تعبیا بآن اما بدون آن
بمسلم حرام نیست و اگر بفرق شد بجهت استعانت بقا لکهار حرام نیست چنانچه در روایت است و این در
چیز نیست که مشهور میشود و سلاح بیک مسلمانی و آن چه نیست که منافعه میشود بآن در حرب مثل سیف و کمان
و بعضی منافعه و این منافعه که کوه اندک گیتی و نفی و کلاه خود و زره و غنای بیکه را که زره است
داخل میشود بنا بر آنکه نه با ول و از جمله معاصی است اجماع مساکین و سفین بوی کشیدها برای محرمات
در بیع انگور و خزان تا شرب کند و همراه بیع بجهت غایت است خواه شرط کنند در نفس عقد یا اتفاقا
بآن کنند و هرگاه بفروشد بجا هرگاه بدهد که شرب خواهد کرد یا کما دانسته باشد حرام است
و الا مکروه است و بر نفی بر نفی یا مالک نمیشود یا باطل است و ثانی لکهار است و از جمله معاصی است
که انتفاع حاصل در بیع آن نیست مثل ماندن بجهت بیوگن بخت پرست از کفار و مانند سحر و جادو
و هر چند است که کشتن که در حکم جبهه است از این قبیل است و اما خریدن پوست و استخوان
علم و ظن بدوم و کوه و مانند باشد جابر نیست که اندک و بیع مسوخ بجهت منفعت محرم مثل لب
میمون و خرمن حرام است این را که قصد کنند از حفظ امتاع و در بیع میمون شده ممکن است حیوان
بر عدم آن چه آن منفعت نام دارد است و موقوف به اینست و بجا بر عدم وقوع ذکات بر مسوخ جابر
نیست بیع آنها مطلقا نظر بمانع غالب چنانچه گذشت و اما این بر ذکات بر آنها چنانچه از روی است
جابر است بیع آنها با قصد مانع محله و هر چند این است که منصفه شود و قصد بجهت حمل منصفه

از مسوخ خرچ باقی از آن و در حدیث است که جابر بجهت خرچ از مسوخ و آن بود که در مسوخ و خرچ
چنانچه در روایت و او و مسوخ است خرچ است که جابر است و خرچ بر این خرچ و کلب یعنی مسوخ و قبل
و ذنب یعنی کول و آن را نیز میگویند و جبهه یعنی مسوخ و از آب یعنی خرچ و آن را میگویند و در مسوخ بود و از
بر عورت که یک سیه هفت که خرچ میبود و آب و در کوه الهای آب میدادند و خرچ که جیم و آب مسوخ
و آب مسوخ و نیز که قسمی از مسوخ است که نفی ندارد و گفته میشود بآن حرث و سرمان که خرچ است
در صیقل الطیوان است که نامیده میشود غریب الماء خوب راه روند است و بسیار است و بسیار
و داشت صلب الطیوان است یعنی نیست است که میگویند از آب یعنی حیوان بی سر و دم و در چشم و
دور و شش و در سینه اشتر بوی آن هشت پا است و راه میبرد و بیک جانب و بیک خود میگردد
و هواداره و در سطحات یعنی سنگ پشت و در طوطا یعنی خطافات که بر سوزان است و گفته شده است
که خفاش است و در حدیث است که آن از مسوخ است میدزدند خرچهای مردم را و نفع آن که بر بوی است
که موش رشتی باشد که سوان آن در راه دارد که آنها را نفعش البر بوی که بیدار کند که از راهی آنرا
از راه دیگر بر میبرد و منافعی را شستن از آن که شستن آن در دستش کراهت است و در بایش و از
و میدارد و آنرا بر میدارد بالا و رنگ آن سفید رنگ آهواست و غلبه یعنی در راه و در بعضی خرمن و بر
احتیال دارد بعضی نفعها باشد و نفعها نوعی از آن و نفعه که خدایت باشد و گفته میشود که جمیع مسوخ
باقی مانده است بیشتر از سه روز بعد از آن مرده اند و قتال کرده اند و این حیوانات بر سر آنها است
و نامیده شدند مسوخ و سید استخوانات و چیزی که انتفاع مقدّم بر آن پیدا شد از حیوانات نامیده
منافع و حشرات الاضیع یعنی در خفا و حیوانات که در زمین پیدا شد در چند انتفاع نامیده
بجز از آنها میباشد بخور بیع آنها نیست و در انتفاع با شتران قبل از نفی و اد شده و برای مصرف میماند
شانه از شتران قبل بود و انتفاع از شتران غیر سنگ و عسل که خرچ و در حدیث است که خرچ شتران

در بیان مسوخ و در بیان مسوخ است
و در بیان مسوخ و در بیان مسوخ است
و در بیان مسوخ و در بیان مسوخ است

در دایح و غلام و آن نسبی حرام و در آن اطراف است شیعیه تاخته و جاری است و آن سه قسم است که یکی که
 غیر القوت بهر خاک رنگ و در پیشش و شکش نقطه‌های سیاه و سفید است و جلقش می‌زند است و حرف
 است که شکم و در هاش سیاه است و غلط است یعنی زهر زنده یا بی‌حیه است خاک است و در
 بخار سی مرغ سفت خورده گویند و هیچ نیست و آن از مرغهای است که ساق دراز و در پیش خورده
 و گردن سرخ است و گرد آن نفع کان و آن مرغ دراز است خاک رنگ شیعیه مرغ حبیب و کورک بقم
 اول که طایر مرغی است و مرغی که مرغ کوچک سر خبیث و حرام است طایر و غلط است و اینها
 در مرغی که مرغ غرض است که طایر باشد که قول است سیم آنها خیم این مرغ سیاه و سفید و
 و در و برنگ سیاه که در کمرها ساکن میشود نه زانی که در زان می‌باشد و عا کتری رنگ کوچک
 از شرع که آنرا انداز نامند و گفته شده است که حرام است سوازی راغ و گفته شده است که مگوشت
 خطان که بر سوسوک باشد و هدهد که مرغ باشد و قمر که مرغی تا جلد و زرد رنگ و پود و اما
 صدا می‌کند و مرغ بوزله و بک که مرغ سفید شکم است که پیشش می‌زند که متفاویش نجات دارد
 سید که لنگشها است و صوام بقم صا و تشدید و او که درون دراز کردن خاک رنگ است در درخت
 حرام می‌باشد و شقران بوزله قرطاس که سبز مرغ است و بیب نهی و قضا آنها در مرغی و در آن
 نظر است چه مرغ او که است قتل مستلزم کراهت و تحریم اکایفست بلا در حرام است که باکی نیست بفضل
 خطاف و آن از مرغهاست که جلوه خورده آنرا و لیکن مگوشت خورده خش چه چاه آورده است
 نبوده و چندی بگو است بقره را و دشنام مد هید آنرا و بد هید بچها که بازی کنند با آنها چه کثیر
 التبیح غیر است و در چندی بگو است که در آن لغو الله بنویس آن حدیث است و گفته شده است
 غیر مرغی و غلافی که در آن ضعف است بسند و دلالت با وجود غلبه و فتن و در پر بودن اش
 هست و مشهور کراهت تاخته است و جاری که مرغ مرغی است مانند لوز که ناز باشد و دلیل

کراهت

کراهت

کراهت ضعیف است و مرغ دریا مانند مرغ بحار است نه علای شیعیه و در لنگها و حواضیه است
 عارض میشود و مرغ حیوان مثل موطا انسان بی حرام میشود گوشت آن و گوشت لعل آن و مرغ کاه
 مشتبیه شود و با یکی نسبت پیدا و صفت یکدیگر و مرغی بیاد از نماند با یکی باقی ماند پس مرغ مگوشت
 و سوزانده میشود و صلق و میشود باقی خبیث است مرغی و قضاوی اصحاب و با بسبب خورده میشود
 خول و برید بر آن گوشت آن و صفت شود استخوان آن و قوت آن بی حرام میشود گوشت آن و گو
 لعل آن و اگر نوید و شد بد میشود پس مگوشت است و سبب مگوشت و مگوشت و مگوشت و مگوشت و مگوشت
 در از و درها با سبب بیعت نصوصی که راوی از امامان دارند هر چند ضعیف است اسناد آنها و دارد
 شده و مرغ و بوزله و در آنها است اما چیزی که شناختن از لعل آن پس البتة نوزد رنگ با آن شود اما
 چیزی که شناختن پس آن بقره است پس مرغ و سوزان آن مگوشت یعنی متعارف بود است که بقره یا
 از بقره کاهی اخذ میکردند و در بار و مرغی خبیث چون عیش می‌خورد و بقره مرغی است لعل
 بر حرام و اگر حکم فرمودند و با جلال حرام میشود یا اینکه غذا کند بقره عذرا انسانی را چنانچه مشهور است
 است با مطلق بخش چنانچه گفته است آنرا چیزی تا نمی‌کند و بقره یا اینکه بقره یا اینکه بقره یا اینکه بقره
 شود بد مرغی آن و گوشت و پوستش با اینکه بقره در عرف جلاله با باشد اکثر طعام آن آن با آن
 بقره عذرا انسان باشد حرام است و اگر مخلوط باشد بقره آن مگوشت با خلوه تا قول راوی
 در الملقون عرفا است پس استبداد کرده میشود و بقره آن طعام و بقره تا می‌کند که در لعل شود و از آن حکم
 سابق بر خلوه و انصاف حیوانات در این مقادیر و بقره و بقره است در نقد و آن در اکثر و بسبب
 آن خلط است قول اصحاب که در آن و نفی معنی درین باب وارد نشده سوازی نهی از آن را تا آن
 آن پس برید یا آن است که جلوه است که باشد آن غذای آن و در دیگر است که باکی نیست غیر
 آنها و بقره مخلوط کنند و از این جهت رفته است بعضی بقره است مطلقا و بعضی بقره است بقره و غیره

کراهت

در چیزی از آنها نیست و از ایشان است شیخ در کتاب مبسوط و گفته است که آن مذهب مات که
شعرا با نفعان است مؤلف که بدین بود و در تحريم شرط نیست و نه در قول انوی حقیقت و حرمت
است و ظاهر در آن کافیت خصوصاً اگر مقصد شهرت که اقوی مرتجحات شده باشد تحقق
آن بعد از آنکه مقصد علیه نابین بر حمت است و غیر آن مقصد باصل است و اطلاعات محمول بر تعارف
اهل عرف عام است پس حرمت محمول بر محضه در عرف عام کالذات دارد و این مقصد علیه بدیهه است
محلول در زیست و زیاده یعنی شکر ماده و فوهم محمول باقت عدم قول بفصل و اختلاط و در غیر کوه
پس قدر گویند انرا محمول و طبی و به نیست و در کوه مقصد بدیهه و هفت و پنج در ماهی در یک کتا
و بگویند و در مرغابی و در حاکم که مرغ خاکی است به پنج و سه و در هر دو هفت شبانروز با در
ناشب و در حاکم خاصه گفته است شهید ثانی که از او است اعتبار اکثر امیرین از مقلد
و آنچه بآن ظاهر شود جلال و نایب بودن و بیم از حق آله و هرگاه مشهور بود محلول قدر بانی
انچه میان اصحاب در هر آیه ممکن بود عدم رجوع بآن در چیزی از آنها مؤلف گویند بعد از تحقیق
جلال و حرمت و استحباب آن اکثر مقدرات محمول بر است و شغل و غیره بعضی بر است بعضی بجا
و هرگاه بخیر شراب یا بول حرام نمیشود گوشت آن فکین و در جرات که کوه مقصد هست اگر نه
گفته شود بآن حال خورده نمیشود چیزی که در شکم است و کوه مقصدی که آشامیده است بول را نای
میشود چیزی که در جوف است بعد از آن باکی نیست و مرغ و شیر و آب بعد از خوردن گوشت محلول
و از حرام گوشت حرامند و با اشتیاء محلول است از مرغ چیزی که مختلف است و در طرف آن
نه متفق است بسبب جناب محلول و در ماهی خورده میشود چیزی که خشک است و در شکر است بلیس
یعنی بسیار نرم و باور مشهور و مفید نگذرد است اکثر مقصد از اجزاء اشتیاء و انکار کرده ابو
جبل نوا بالمره و گفته است که دلیل نیست بآن از کتاب و سفت و موافق او شده است علاوه بر

در کتاب مبسوط

در کتاب مبسوط

در کتاب مبسوط

در کتاب مختلف است که گفته است بآن بجز در اصل که جسد الحرد طعام و بعضی محلول کرده شده است
برای شکر و در با و خورش آن و ضای آن نیست در احادیث محمول بها مؤلف گویند که سید را
گفته اند چیزی از آن منع که نباشد برای آن مالکی و بوده باشد خوردن آن محلول در این محلول و آن
خورده آن گفته شده است خواه محمول و خواه محلول که چیزی که صفتی شده است و هم چنین چیزی که
خورده میشود آن محمول که صفتی شده است گفته است خدا تعالی حرمت علیکم لکانت یعنی
حرام کرده شده بر شما چیزی را و چیزی را محلول و طایب که مقصد آن گفته میشود و چند معنی اول است و بعد
نفرت از آن در محلول سیم ظاهر چهارم چیزی که از آب نباشد در آن مقصد بدیهه و حقیقت است
در اول و حقیقت قابل است بر یکی از معانی و حقیقت است در اول و نیز بعضی داده اند معنی اول و اینست
در زیاده چنانچه گفته شده است و سبب پس تقیید در جسد و طعام و در هر دو و فرجه راست و خلاف
جست و در تحريم صیغه از حیوان یعنی خارج روح آن تغییر نیکه شرعیه خواهد بود و مانع نشود بر آن
در شرع و خواه مانع نشود و مانع نشود و کتاب و سفت و مقصد بآن و نقد بر آن بحر آن علوت
اهمیت است و در حکم اکت است اجزای آن که محلول کرده است آنها حیوانات هر چند ایامه از حی شود
بدون خلوف و چنانچه حرام است خوردن آن حرام است جمیع انتفاع از آن گفته شده است
چنانچه اقرب بجهات حقیقت است از اضافت تحريم بسوی عین و در آن اینست که بقا در اول
اگر است چنانچه مقصد از تحريم اعم است محلول که بدعا محلول است که اینست که خورای
تعالی اضافت کرده است تحريم را بمیت و معلوم است که نفس آن متعلق آن نشود پس نقد بر مقصد
غرض است و نقد بر بعضی اعم از بعضی نیست و نقد بر جمیع اقرب بجهات است پس صریح است
و حاصل نظر اینست که اگر مقصد از است و بقا در دلیل اولویت است و جواب اینست که علم خلوف
در حرمت جمیع و حدیث صحیح که گفتیم که صیغه انتفاع گزیده میشود چیزی از آن گفتیم که نیت نقد بر

در کتاب مبسوط

و بخیر کرده است جماعتی استفاء بخیر آن هر چند نفس باشد و اما چیزی که حلول نگردد است حیله
 با آن از آن مانند چشم و موی و مو و مو که موی شتر باشد و تری که شعله باشد و سن که دندان باشد و زلف
 که ناخن باشد و شیر و انچه که بنیر مایه باشد بنا بر این بعضی و عظم که استخوان باشد و بعضی که
 غصه می باشد و بنیر می که بر سکنش سخت شده باشد و ظلف که ناخن که سفید و کاه باشد و رجا
 که ناخن اسب و بخوان باشد پس صادق میباشد آن موت و حلول است استواء آن بدون خلوت مگر
 در شش و انچه را حیاط در ترک آنها است بلکه ترکش قوت دارد و در وقت استعمال موضع اتصال
 بپوشد یا بشویند و وقتی که بافت کوشی وافته شود که دگمت با مینه پس مشهور است که آنرا
 طرح با آتش میکنند اگر متعین شد بر یک است و اگر منقطع شد بر چند است بجهت خبر و در سندان
 و قط و جهالت هست مؤلف که بدو مخصوص می شود و نیست بلکه خلایق آن نظر بر سینه پس معاوضه
 نمیکند با آن چه در عضلات که هر چیزی که در آن حلول و حرام است پس آن برای تر حلول است تا
 حرام را بینه پس ترک کنی آنرا و در هیچ دیگوار است هر چیزی که برای تر حلول است تا بدانی که آن
 حرام است پس ترک آنرا و و نمیکند مخلوط شد زکات بیت واجب است اجتناب از آن تا بدانی که
 بینه چه واجب است اجتناب از میت و تمام نشود آن مگر با آن و معتدله واجب واجب است
 و ظاهر نیست که این متعین علیه است پس معارضه میکند باین و حدیث صحیح و وقتی که
 حلول باشد زکات بیت بپوشد آنرا بمسقط مینه و بخور و منس را و گفته شده است که
 جایز است بیع آن اگر قصد بیع زکات کند خطا حقه و گفته شده است جایز نیست مطلقا
 و گفته شده است که هر دو اجتناب مقابل غرض است مؤلف گوید که اگر نفس معموله بنا شود
 علم از آن کرده باشند و نول آن مواش قواعد عقلیه باشد اجتناب مقابل آن واجب الا با
 است صید و دو صنفی است یکی ثبات بدی حیوان متعین و دوم از همان روح آن بآلت متعین در

در اجتناب از خوردن و آشامیدن از آنکه در آن روح حیوان متعین است

بدون تکلیف و هر دو مجاز است بکتاب و سنت و اجماع و مقصود در اینجا آن است که
 آن با حیوان است یا حیوان و اول حلول نیست صید آن مگر سگ معلم گفته است خدا تعالی
 و ما علمیم من اهل اوج ملکین یعنی حلالت صید چیزی که بار داد بدینها آنرا از جوارح یعنی
 از گوشت سب که صید کنند های سباع و طیر باشند چه آنها کسب کنند عیبها باشند مشفق آن
 حرج و اجتناب یعنی کسب انساب باشند باز خر کنند و هاد در حالت حلالت و عیارت شهادت را
 سکها چه ملک بکسر لام اسم فاعول است یعنی مسلط کننده سکها است بر صید و معلم آنها است
 و بفرینه علم مراد از آن بسبب عدم نگران حلالت و تعلیم است نه تعلیم و کلب در وقت سبب عقوبت
 یعنی هر کس که خر کنند است و غالب شده است و در این نایع سک فریاد کننده و بر تیره
 حقیقت رسیده و در وقت پس بکلی مخصوص جوارح شده و اگر گویند چرا نه گفته و ما علمیم من
 الکلاب که بییم بجهت استنواط حراحت در صیت صید سگ و بجهت اجتناب از آنها است
 چه میگوید در بار بی و صفر و عقاب که باز و چرخ و خرچ و الوه که قرم فوش توکا است یعنی
 میگوید در صید آنها پس گفت چیزی که یاقی زکوة آنرا پس بخور آن و اگر یاقی زکوة آنرا
 پس بخور آن و در حدیث حسن است اما چیزی که کشته است آنرا صیغ پس بخور آنرا مگر
 ندانید کنی آنرا یعنی سرش را بپیری و اما چیزی که کشته است آنرا سگ و تحقیق ذکر گو
 نام خدا را بر آن بخور هر چند خورده باشد از آن و شیخ (ص) صید بقدر که نوز باشد و در
 ترکی پارس ناسد حلول یافته و این عقیل چیزی که شبیه سگ است از فهد و نمرا
 که بطنک باشند صید آنها را نیز حلول یافته بسبب جناس و عموم که حل آنها بینه ممکن است
 و اجازت آن که متعین بشود و آیه است معمول بها است و بجهت صحیح بود بدو دم نتوب
 صید او نفقه میگوید و ما نتوب صید اویم و معتبر رسیدیم در صید بازها و در جها ناسا الا آن پس بدو

ما نیز هم و جلالت نیست صیقل آنها ممکن است بانی کرده شود زکوة آن پس بدین شان نیست که طایفه را
 علی است که بدین معنی خدای تعالی گفته است و ما علم من الخلق من مکلفین تعلیم میدهد ایشان را
 پس نام برده است سکها را و در حدیث دیگر است که بود بدین معنی که کسی بداند در زمان بنی امیه که
 بدین معنی چیزی که گفته است باز و چرخ پس آن خللا است و بود نصیه میکرد از ایشان و نص نصیه
 نمیکرد از ایشان و آن حرام است چیزی که گفته است این وضع کرده است این جنبه از احتیاط و بسبب
 سیاه بخت حدیث که خورده میشود وید آن حدیث است پس محمول است بکراهت و اما آن
 جای که بر هر چیزی که شمشیر است بر نصیحت شمشیر و غیر و نیز جلالت است مفعول آن خواه میرد
 بخرج آن و خواه نه بجهت احادیث احتجاج که از آن احادیث است حدیث صحیح میان آن و آنرا مردی
 بقوی پس میرسد آنرا عرض پس یکشده آنرا و تحقیق نام خدا را برده است و در وقت انداختن آن و در
 است بآن آهنگ پس گفت که برده باشد بقوی که رسید است همان گفته است آنرا پس اگر خواست
 داشته پس باید بخورد آنرا و از آنرا اما اخیری ظاهر میشود کراهت فاحشه با حلال و چیزی که شمشیر
 نیست بر نصیحت پس اگر نیز است که صدیقت و در بیان دارد پس هر چند است بشرط اینکه خرق و یا
 کند بآنکه داخل شود در آن هر چند که و الا پس بجهت نفوس از آنها است صحیح و قوی فاحشه بخواهی
 پس پاره کوب پس بخورد و اگر پاره نکرد و چون بخورد پس بخورد و در هر بنوی است و در مواضع او یکشده
 بقوی پس بخورد و اگر یکشده بسبب پس بخورد و در هیچ است که سزاوارد انداز چیزی که گفته است شد
 و سبب یا خورده میشود گفت نه و مواضع بر وزن هوا تبی بد و ن بر است طریقیش نازک است
 و میان اش غلظ است پس بدین معنی نه بدین معنی و نوشته شده است که در وجود او است بیکان
 هم ندارد و در چند حدیث خبر دارد شده اگر مواضع آلت و بیشتر باشد یا نباشد برای او بقوی خبر
 آن پس باقی نیست بخورد چیزی که شکار کرده شده است بآن و در حدیث است که خورده میشود چیزی

در این باب از حدیث صحیح

که گفته است

که گفته است آنرا سبب از بدین که انداخته میشود از جمله این که کلوله کان باشد و بدین کلوله است
 از کلام و در حدیث شده و از سبب آن ظاهر میشود که نابالغ نیست میان مواضع و چیزی بقوی که بدین معنی
 بخورد چیزی و یکشده و زنده بسبب پس نظر بآن و هم چنین از کلام علما که کلمات ایشان با رسیدن است پس
 چیزی بدین معنی از آن و حسن و ضل پس بداند و به بقوی بخورد چیزی و یکشده و در وقت انداختن نام خدا را بداند
 خللا است و هر چند است که کلوله سر بقوی کلوله کان و شبه آن بداند و به بقوی بخورد چیزی و یکشده
 نه بسبب پس این است سبب و در حدیث سابق سبب محمول بدین است بقرینه بدین و احتیاط و در حدیث
 در آن استعمال آن صید حیوان باشد یا جامه نو نیست از بدیکه و نابالغ است از آن بشرط شده است
 در آن چیزی که شرط شده است در آن پس لابد است که مسلم آن سلطان باشد یا حکم آن مانند طفل
 شود از مسلمان و در کتاب خلل است چنانکه باید و نام خدا را بگوید نزد ارسال در می بدون خلل
 عمر و لا تا کلام تمام بگوید باسم الله علیه و انه لیس حقین بخورد چیزی که ذکر کرده شده است نام خدا
 بر آن و بدین معنی آن خرج از طاعت و حق آن از نفوس و خصوص بعضی آنها و در سبب خاصه تورات
 تعالی کلوله اما اسکن علیکم و از کوه اسم الله علیه یعنی پس بخورد چیزی که نگاه داشته اند
 سکها بر شما و ذکر کنید نام خدا را بر آن و از آن معلوم میشود که اگر بخورد بوجوب نیست خوردن از آن
 و از این جهت گفته است که برای عدی این حاتم اگر بخورد از آن پس بخورد از آنچه نگاه داشته است برای
 و ممکن است کوبیم اسم است از اینکه بخورد از آن یا نه و در حدیث که در آن خورده باشند و نگاه داشته
 باشند صادق است که بخورد از چیزی که نگاه داشته اند برای شما هر چند بعضی باشند و اما آنجا
 پس چنان است که باید و در حدیث صحیح است که سبب از سبب سکس و از نام خدا را بداند پس
 از او خلل نیست در کیفیت و بقی که در آن شود نزد ارسال و اگر در آن شود میان آن و میان
 بعضی ندان کنایه سبب پس در آن خلل است و آنچه جز است بجهت عمومات خصوصاً اینها چیزی یک

در این باب از حدیث صحیح

آن اولی است با خبری که نزد یکی از آن مذکبه و اما حدیث صحیح در ردی که مخرج کند یعنی ارسال
سکسین که معلوم است تمام خبر و تفکیک مخرج که آنرا پس گفت بخورد از چیزی که نگاهداشته است
بر او پس دلالت نیست در آن بر تعیین وقت ارسال آن چه سوال غصص جواب میدهد و اما باین
پس خبری است بدون خلاف و اگر چه زن کند آنرا اصلاح و در غیر اوقات و وقتی که ارسال کرده سکسین را و
فراموش کرد که نام خدا بر او پس و نیز آنکه کسی است که نج کرده است و فراموش کرده است که نام بر او
چنین است اگر انداخته تیر او فراموش کرد که نام بر او و شرط است در سکسین و آن بنا بر توبه آن با
معلم باشد بخواب و سخت را جامع و نصیر شده است که فرستاده شود وقت فرستادن و بر کرده
وقت بر کرده اند و نگاهدارد بر آن بعد از خورد و مفید کرده است شهید بر کرده اند و تفکیک
نمیدهند شکار را چه در این وقت نزدیک نیست که متعلق شود از آن و آن خوب است و در احادیث
محتاج است و تفکیک خورد و نگاهداشت بر قوس نگاه نداشته است مگر بر خوردش و در بعضی
آنها است و تفکیک نگاهداشت آنرا و خورد از آن پس بخورد پس نگاه داشته است مگر بر خوردش و
گفته است صد و دهان و جماعتی که خوردن شرط نیست بسبب محتاج است به دفعه و در بعضی آنها است
گفتم که ایشان میگویند و تفکیک خورد از آن پس نگاه نداشته است مگر بر خوردش پس بخورد گفت آری
با نطق شرط نیست بر اینکه گشتن آن و گویا آنست گفت گفتم بل گفت پس چه میگویند
و بر کسی سفیدی که نج کند آنرا مردی آری مذکبه کرده است گفت گفتم بل گفت پس بدستی یعنی
آمد بعد از تذکبه پس خورد بعضی آنرا یا خورده میشود بقیه پس و تفکیک جواب دادند و
باین پس بگو با ایشان چه گویند میگویند و تفکیک مذکبه کرد این و خورد از آن خورد از آن
و تفکیک مذکبه کرد این و خورد بخورد شما را این مشهور است با اینکه محتاج سابقه بر سبیل
نقیضه است و شیعه جمع میان آنها نموده باین یا با اینکه مقتضای اختلاف نیست صد آن

نه چیزی که بخورد بنا بر اولی است و تقویت کرده است این جدید میان خوردن آن
از آن پیش از غفلت مشکنا و بعد از آن و گویا این است اولی و نافع و تعلیم بدون تلافی و شایسته
در جمع نموده است میان بعضی باین جمع و اینها موردی است که مذکور شد و ناخالص شود و بخل
نا و ب سبک و اولی است که مقتضای وقت و اوقات بعدی چنانچه کرده است آنرا جامع بلکه
راجع بر اهل است را اهل جنس و اکثر مردم اشتراط اسلام است در علم بجهت اصول و جمیع
و مخالفت کرده است و این شیوه در بعضی بجهت ظاهر علم و حق و جز اولی موردی است و ناخالص
و موردی که اهل است بجهت جمع و شرط است که استعمال کند الت را در بعضی از آنرا استعمال کند
و خود بر و بدون ارسال استعمال کند نه بقصد جدید چنانچه بیندازد تیری را بپشت و درین
بصددی پس بکشد آنرا استعمال کند بقصد آن یکی و مقصود او حمل باشد چنانچه کار کرده که
پس رسیدن اهل را حلال نیست بجهت اصل عدم تذکیت بدون آمدن باقی باقی ماند باقی و در بعضی
است که سوال کردم از کسی که خلوص شد و نفرستاد صاحبش پس بکشد پس بکشد آنرا صاحبش
و تحقیق گفته بود آری خورد از آن گفت نه و بعضی بعد از حمل است نه بین آن پس اگر نگاهدارد
یا بپندارد تیرش را بر شکار معین و بکشد و بگریز حلال است بجهت حفظ قصد و مخرج جز که بخورد
از آن سکسین که موجود میشود در فضیلهای آن خورد از آن را حلال و بخورد آن است مگر اینکه
رفاق باشد و گفته شده است هرگاه بپندارد تیری را پس برساند آنرا بر شکار و بکشد آنرا حلال است
هر چند که با او نبود غیر سید و هم چنین است اگر برسد تیر به زمین بعد از آن بعد پس بکشد و از آن
است حلال شدن مرغان پس بکشد جمیع آنها پس اگر سال کند یکی سکسین را زنا همزد و نام برود
و یکی حلال نمیشود شکار و اولی از این چیز است که ارسال کند یکی و قصد کند دیگری و نام برود دیگری
و در حدیث بجهت سوال کردم از طایفه که بخورد آن را جماعت ایشان بعد پس بپاشد سبک بر آن

مری از ایشان و رسالتی که صاحب سبک سگش را نام میبرد و آنرا با کافیت آن گفت
نام نبرد سگ صاحب آن که رسالت کرده است آنرا و همین است که میبرد بهر جزو که با کفایت حیوان
در ملک یا حکومت حیوان از ایشان و در حدیث است و حق که انداختن پس با حق آنرا نیست در آن فناء
غیر نیز و تحقیق می بیند که نگشته است آنرا و غیر نیز و پس غریب شود از حق با غایب شود و غفل
است علم با حق غایب با ستند و در آن سبب محلا بسبب غلبه حق پس هر گاه غایت گفت و آنرا
کرد سگش را و رسالت کرد و بکوی نام نبرد و شریک شد سگها و گشتن شکار حلال نیست و در حدیث
است که سوال کردم از طایفه که رسالت کردند سگها و خود را از که حلالند و نام بودند بر این
زمان که گفتند سگها را خوا شد و آنرا سگ یکا ند که نمی شناسند بر آن صاحب پس شریک شد
هر گاه گفت خور و نمیشود از آن چه میفرماند که گوشت است معام با و در حدیث آن غایب باشد
و حیات آن مستغرق باشد بعد از آن بافت شده گشته شده با سبب و در حدیث صحیح است که سوال
کردم از سگ و نیز زده شده که میباید آنرا صاحبش از آنرا یا بگوید و آن پس گفت اگر میداند که حق
زده او را دانست که گشته آنرا پس باید بخورد و آن و حق است که نام بوده باشد و هر گاه بیند از دونه
بر غایت بعد از آن بافت شود و در حدیث نیست چه احتمال داد که ثابت کرده باشد اول آنرا و کما
باشد آنرا و در حکم مذکور پس گشته باشد آنرا و بکوی و آن غیر حلال است مؤلف کو بر احتیاط و می است
که یقین با حق نوی میبرد و در حدیث نیز میباید و اعتبار حیوة مستغرق ضعیف است چنانچه خواهد
آمد و در حدیث رسالت کرد سگش را با آنرا حق تیوش را با اعتبار است بقا و در حدیث آن غایب پس
اگر میباید آنرا و در حدیث حلال است قیلاط سابقه و اگر بافت زنده پس واجب است ندانید آن
و اگر نگذارد حلال نیست مگر اینکه شود بشود بدو در حدیث ضعیف از حدیث با یک مستغرق شود بگویند آن
با یکشاید آن نبرد پیش از امکان فرج با تمیغ شود چنانچه که در حدیث از حدیث نبرد و در حدیث آن

تو بر آن با بنا بدو و زمان چیزی که ممکن باشد ندانید و آنرا با حق و او حق چیزی که با حق
و کات آن است که با بدو میباید باها پیش و با چندی پیش و با و پیش و چنانچه است
در حدیث و در حدیث آنرا و در حدیث مستغرق شد و در حدیث است چیزی که در حدیث مستغرق
حیات چنانچه ضعیف بر آن میباید است بلکه از حدیث با مطلق است که در حدیث بافت و کات ندانید
که آنرا با زنده و در حدیث حلال است معام با و در حدیث است که در حدیث حلال است با حق
غیر مستغرق حیوة در حدیث مستغرق است پس هر گاه ترک کند عدا تا ببرد حلال است با حق
آنکه ایشان تصدیق کردند و در حدیث است که در حدیث مستغرق حیوة و در حدیث است که در حدیث مستغرق
با یک و در حدیث مستغرق و در حدیث مستغرق و در حدیث مستغرق و در حدیث مستغرق
مستغرق شود و زمان برای آن و الا پس آن حلال است و در حدیث از حدیث اعتبار ندانید و در حدیث است انشاع
و زمان و چیزی نیست بجهت دلالت نص بر آنکه ندانید معام با و در حدیث است بر حدیث از حدیث آن
و آن در حدیث مستغرق است و در حدیث است پس اگر با حق و کات ندانید که آنرا و اگر با حق
آنرا که تحقیق گشته است آنرا و در حدیث است از آن پس بخورد چیزی را که باقی مانده است بعضی
گفته اند که اگر با حق با او چیزی که در حدیث است که آنرا میگوید و آنرا سگ بعد از آن بخورد آنرا
اگر خواهد بجهت عدم مکلوا اما مسکن علیکم بدون آنکه از آن چیزی که با حق شد آن با جماع
و باقی ماند حلال است و در حدیث است که سوال کردم از مرید که رسالت کرده سگ را بر سگ و پس میگوید آنرا
و نمیشاید با او کاری که ندانید که آنرا با حق پس میگوید آنرا و آنرا سگش را آنرا میگوید آنرا و آن گفت
باک نیست گفته است خداوند تعالی مکلوا اما مسکن علیکم و این قول را بعد از حدیث و در حدیث
در حدیث اعتبار کرده است و احتیاطا و احتیاطا است و هر گاه قطع کند آن از آن چیزی باشد چیزی
که بر این است از آن میباید که حیات باقی مستغرق باشد بجهت نص و بجهت آنکه قطع است که حیات

بر خور بر موضع و لا بد است حرکت بعد از زدن و خور یا ببردن آنرا خون حقیقی غیر متشابه از آن
 آنگو و آن انوری است بجهت جمع میان نصوص چه بعضی وارد شده است باول و بعضی بدوم و گفته شده است
 لا بد است نظره و اهرما حیاطه در آنست و بعضی از ایشان اعتبار کرده اند اول بسبب جهت مستند ^{است}
 گویند نوزده حقیق حدیث غیر صحیح غیر مشهور است انوری از حدیث صحیح است اما اعتبار و استغفار رجاء پیش از
 زنج و خزان چنانچه ذکر کرده است و تابع شده است با جماعتی پس لیلی که نفس باطن باشد ندارد
 و غایت توجه آن چیزی است که گفته است آنرا شهود ثانی و از قول ایشان و آن ایست که غیر مستقره
 الحیوانه بمنزله مبتدیه است و استناد موت آن بخرج مثلا نیست اولی از استناد آن بسبب وجوب عدم
 استغفار و حیوانه بلکه سابق ارطاست و مبدا شد که با هلاک آن با آن سبب پس بمنزله مبتدیه مبدا شد
 و آن بخوبیست که مبتدیه با وجود اینکه استیجاب در مقابل نعل است چه ظاهر کتاب و سفت نفی اعتبار آنرا
 میکند مثل استثناء الا ما ذکریم از نظریه و متره و اکل السبع و نظریه حیوان کلام زده شده از حیوان و بگو
 که بآن مرده است و فعلیه معنی مفعول است و تا آن برای اقل با عین است و متره حیوانی است که از بالا
 افتاده و با عین و خوات آنرا مرده است و تا آن نیز برای نعل است و اکل السبع حیوانی است
 که خور مرده است از آن حیوان در نعل و در هیچ در تقصیر حد کات اگر با نیتی چیزی از آن را و چشمش
 خفرت و دست و پایش میخندد و دمش میخندد پس تحقیق با نیتی کات آنرا پس خور و در بعضی آن
 احادیث مستفیضه است از آنها است و نیز که شکر کوی در نزدیکی کوفه سفیدی و دیدی آنرا که
 میخند چشم آن با میخند اند و کوشش را با میخند اند و دمش را و نیز نه آنرا چیزی پس زنج کن آنرا
 پس بد رستی آن برای ترجمه است گفته است بحیب الدین عینی بن سعید حلی که بر رستی اعتبار
 استغفار رجاء نیست از مذهب و بسوی اوست میل شهود بین بلکه گفته است دوم ایشان و
 آن سزاوار است عمل و گفته است اول ایشان رجوع کرده میشود بنا بر قول با اعتبار آن بفر این

نعل و با اشتباه حرکت بعد از زدن یا ببردن آن خون حقیقی و مشهور نفسی بوده اند مستقر الحیوانه را
 چیزی که ممکن باشد که زنده کانی کنیم و در با یکی فر و زیاده و ایشان بر اینست که مستقر الحیوانه واجب
 تذکره آنرا که زمان و سبب آن داشته باشد و آن پس آن حلا است در کشته شدن و علم از ایشان کسی است که
 اعتبار نکرده است اقتضای زمان را و اینجا چیزی نیست چه دلالت میکند نصوص بر اینکه تذکره غیر میشود
 بر نفس برادران آن نه مطلقا و آن در اینجا مفعول است و در خبر است اگر کوفت آنرا پس با نیتی ذکره آنرا پس
 تذکره کن آنرا و اگر با نیتی آنرا و تحقیق گفته است آنرا پس خورده است از آن پس خبر بر با نیتی و آنرا که بعد
 از این حدیث هم معلوم میشود که بخوریدن سنگ معلوم در حلیت شرط نیست چنانچه گذشت و از ایشان کسی
 است که گفته است که اگر با نیت با او چیزی که زنج کند میگذارد تا بگذشت آنرا سنگ بعد از آن بخورده اگر
 خواهد بجهت عموم نکلا اما مسکن علیکم یعنی پس بخورید از چیزی که نگاهداشته اند سگها بر شما ببرد
 آن چیزی که با نیتی آن را با جماع و باقی ماند مطلقا و بجهت خصوص صحیح بر سیدم از روی که میاندازد
 سگی را بکسار پس میگوید آنرا و میباید با او کار دی پس تذکره کند آنرا بآن پس میگذارد آنرا تا میگذرد
 آنرا و بخورده از آن گفت باکی نیست گفته است خدا شای نکلا اما مسکن علیکم و این قول حسن است بویا
 مختلف بعد از صدق و این جنید را احتیاط را فتح است و مستحب است در زنج کوفه سفیدی دستها و یکبار
 آنرا و کلا شقی پای و یکبار و کوفتی از چشم و مو نه از دست و پا و در کار شقی دست و پا شو و هر کوفت
 دمش را در شقی کوفت و دست و دستش و شقی آنها میان زانو و خف و در زنج رها کردن آن بعد از
 زنج و در هر تندی کوفت کار و و نمودن آن حیوان و زرد بریدن و استنباط از آن بقدر و عدم تحریک
 او آنرا و کشیدن از جای بجای دیگر بلکه کلا شقی تا مفارقت زنگنه و زان و اینجا زنج برقی و اظهار
 در هر کندی بآن آب را بکشد کار را بآن بر زرد و جهد در زرد و بریدن تا اسیر و اسیر باشد
 و کلا شقی آنها بفر است و کار و هست جدا کردن سگها و رساندن کار و اینجا که منزه سفید استخوان بود

بجهت نفی از آنها و در حدیث صحیح و هر چه است پوست کردن با بوییدن چیزی از آن را پیش از سر
شدن آن قبیح بخمر و گفته بخمر در همه و از ایشان کسی است که گفته است بخمر بی بوییدن و دفع
سبکد آنرا اصول و کلاما ذکر اسم الله علیه یعنی بخورید از چیزی که گفته شده است نام خدا
بر آن و نیز آن و خصوص حدیث صحیح بر سیدم از داود مرعی که بریده است سر آنرا یا خورده میشود آن
گفت بلی لیکن خدا نمیکند و در حدیث حسن است پس سابق شده کار و او پس جدا کرد سر را پس گفت اگر
بپرون آمد خون پس بخور و کشیدن در شب و در روز جمعه پیش از نماز و بکار در وقت و در هر دو و کرد این
کار نادر خدا که آنرا زیر جلودم و بپرد آنرا بالا و دفع کند و رفتی که حیوان دیگر نگاهبان کند و گفته
شده بخمر در هر دو و هر سه غنمه است در اجناس و اما ذکات ماضی بپرون آوردن آنست زنده اند
خواب بپرون آورند مسلمان باشد یا کافر نام بود یا نه و رو قبیل یا نه بجهت عموم و احوال کم صید
الجبون صلا شده است شمشاد در بیا و شکار صادق می آید بگویند زنده و مخصوص احادیث
صحاح مستفیضه و انکشاف کرده است جماعتی بخروج آن زنده خواهد اخراج کند آنرا از جایی یا نه بجهت
و در جوی بجهت اینکه صید مجوس باشد یا مسلمان اخراج او را زنده و اینکه مرده است بپرون آب
موجب حلاست بجهت مجوس نیست من خورنده آن ناکام که بپرون و صید مجوسی بآن نیست پس غیر نظر
مسلم است و چنین و در جنس ضعیف اند و لازم نباید از حل صید کافر چیزی که اخلاصت بدینست با و
اینکه در صحیح است که سؤالا که از ماضی که صید از نفی واقع شد بگویند و آیا صالح میشود خوردن
آن پس گفت اگر کوئی آنرا پیش از آنکه بپرد بعد از آن مرد پس بخور آنرا و اگر مرد پیش از آنکه بپرد آنرا
پس بخور آنرا و ظاهر چند خیم چیزیست که اخراج کرده است آنرا کافر مطلقا و نوع میکند آنرا و اما
معتد مستفیضه و لیکن نظر بعدم اعتبار جگر کافر در زنده بپرون آوردن شرط است دیدن مسلم
زنده بودن آنرا در وقت بپرون آوردن و حلا است بر خود پیشه بجهت صحیح سابق و در حقیقت

بپرو

بپرو شرط است ظاهر اعدالت مجوس و در انکشاف قول و احد نظر است و اقرب با صلا عدم
ند که عدم اعتبار آنست و در مذکبه مسلم اخبار و احکام نیست هر چند عادل باشد بجهت حمل
انفال مسلمین بجهت و جلوده و حمل انفال است و اما ما فی که در آب مرده باشد که گفته میشود بآن
کافی پس خرم آن اجزای است و احادیث صحاح بآن مستفیض است هر چند مرده باشد در آب بعد از این
آمدن آن زنده و در جزایست خور آنرا مرده است و چیزی که حیات آن در آنست و اگر نماید بر
خوردن آن زنده چه مدتی است و در حدیث صحیح که ماهیها و ملخها مذکبه کرده شده است و در حدیث
حسن است که صید ماهیها نیست مگر کوفتن آنها با توله خدای تعالی و احوال کم صید الجبون صلا کرده
شده برای شمشاد در بیا و آن با کوفتن صادق است و اصل عدم استنطاق مردن آنست و بپرون آب و
مخالف شیخه است در کتاب مبسوط بجهت استناد باینکه ذکات آن اخراج آنست زنده یا مردن آن و
بپرون آب پس پیش از مردن آن ذکات بپارند یا نه و از این جهت است که هرگاه برگردد بآب و بپرد و آن
حرام است چنانچه گذشت و رد کرده شده است یعنی از مردن ذکات آن حاصل بدو امر بیکر با و
نهی از شرط عدم عود آن باب بجهت اصل چنانچه گذشت اما ذکات ملخ پس کوفتن آنست زنده و مطلقا
نقض در آن مانند سخن است در ماضی در جمیع احکام حتی در خوردن آن زنده و در حدیث صحیح است
که بر سیدم از ماضی که بخور آنرا شخصی مرده در آب یا در بحر یا خورده میشود گفته و حلا نیست
از آن چیزی که مستفاد بطریق شده بجهت حدیث صحیح که بر سیدم از ماضی که بپرون آن و بپرون
عصی است ملخ است که مجنب پیش از بپرون آمدن پیش یا خورده میشود آن گفت نه نه
شود بپرون و اما ذکات چنین پس ذکات مادرش است چنانچه لفظ حدیث نبوی است که ذکا
الجبون مذکبه آمد یعنی ذکا چه در شکم مادر و ذکا مادر را آنست اگر ذکات دوم بوقع خوانده شود
چنانچه مشهور است بشرط تمام خلقت آن بجهت احادیث صحاح مستفیضه و فرق نیست میان

انکار

انکار

و لوج روح و عدم آن بجفت الملاق اوله و بجفت اصالة عدم نقد بدین چنانچه در صورتی که
یعنی ذکات الجنین که کذا آیه یعنی ذکات بچه مانند ذکات مادرش است و مخالف جماعتی
در لوج روح نظر باشند و ندانند در زنده مطلقاً و آن تعریف است و کلیه صنوع است بلکه
بهره آن آید مستغرق الحیوة اعتبار دارد و ندانند آن چنانچه در حدیث نقل است رکنه شده است
که ندانند وقتی است که زمان و سبب آن داشته باشد و لاحلا است خوردن آن و باکی بآن و تولد
بجفت عدم تکلیف بالاطلاق و هرگاه عام نشود خلقت آن معلول نیست اصلاً و بجفت روح حدیث
صحیح و تنبیه که روحی زنده و باقی و رشک آن و لذات و پیوسته و اگر نباشد نام پس بخور و در
حدیث صحیح و عزایق که در تنبیه شعور و برداشته باشد پس ذکات آن ذکات مادرش است و در
درشتی است و شعور و درشتی است و دروایق است و وقتی بود باشد نام و دروید باشد و آن
موجب بخور و زلها را نیست که تمام خلقت لازم دارد